ELEEN KELLY

Şeriful şi ziarista

ALCRIS

Capitolul 1

— Te-a sunat Steve… Ar vrea să te vadă.

Susan îşi puse valiza pe pat apoi se întoarse, exasperată, spre mama ei. Bătrâna, în ciuda situaţiei reale, se încăpăţâna să dorească împăcarea celor doi… Susan oftă din adâncul inimii şi se aşează pe scaun. După un an petrecut în Michigan, trebuia să se obişnuiască din nou să trăiască aici, unde se născuse, înainte de a-şi face orice plan pentru viitor.

— Ce-ar avea să-mi spună? răspunse, plictisită. Când am rupt logodna, acum nouă luni, nu mai era nimic de adăugat.

— Susan, a suferit mult de tot.

— Dar la mine nu te gândeşti, mamă? Nu m-a rănit când m-a acuzat de ambiţie neînfrânată? N-aş mai putea să suport niciodată un asemenea atac, ştii foarte bine. Dar. De unde ştie că m-am întors?

Emma Jarvis, îşi înălţă umerii, aparent nevinovată, în timp ce aranja florile din buchetul aşezat pe comodă.

Urmară câteva clipe de tăcere. Susan îşi contemplă camera micuţă a adolescenţei. Nu revenea aici decât rareori, şi nimic nu se schimbase. Cuvertura pepit de pe pat, toaleta, pernele şi animăluţele de pluş. De fiecare dată când era aici, avea impresia că se întorcea în timp.

— Mamă, i-ai spus că mă întorc să rămân în Virginia, nu-i aşa?

— Eu… eu n-am vorbit direct cu Steve.

Emma ridică privirea spre fiica ei. Cu părul grizonant, slăbuţă, îmbrăcată cu o haină subţire şi pantaloni albi, nu arăta cei şaizeci şi cinci de ani pe care-i avea.

— Dar ai spus altora! reîncepu fata pe un ton de reproş.

— Bineînţeles! Şi nu numai eu, ci şi taică-tu’! Ne bucurăm atât de mult să te avem din nou printre noi… Grafton e un orăşel mic, Susan. Credeai că întoarcerea ta va trece neobservată?

Bătrâna avea dreptate. Tatăl ei conducea consiliul şcolar,

iar mama, diverse asociaţii, şi în comunităţile restrânse în care toată lumea se cunoaşte, veştile se răspândesc întotdeauna foarte repede.

Susan îşi încrucişă picioarele şi oftă din nou.

— Cu toate astea, nu-mi face deloc plăcere să dau nas în nas cu Steve din prima zi, murmură ea.

Maică-sa o privi cum îşi răsucea o şuviţă din părul lung şi negru şi se duse să se aşeze lângă ea.

— Susan, îţi înţeleg reticenţa, dar gândeşte-te o clipă, poate e mai bine aşa. La ce bun să aştepţi?

Tânăra se ridică brusc şi începu să se plimbe prin cameră, nervoasă.

— De fiecare dată, ai fost de partea lui Steve.

— E-un flăcău de nota zece, replică Emma, calmă. Întotdeauna am crezut asta şi nu mi-am schimbat părerea. Faptul că nu mai sunteţi logodnici nu schimbă deloc situaţia.

Susan îşi ronţăia o unghie, gânditoare. În ceea ce privea calităţile lui Steve, nu putea să nege nimic. Avea curajul unui erou, delicateţea unui sfânt, dădea dovadă de fiecare dată de simţul umorului şi, nu în cel din urmă rând, frumuseţea şi farmecul unui star de cinema. Ştia foarte bine toate astea. Expresia Emmei se înăspri.

— Sincer, îmi pare rău, draga mea. Îmi dau seama cât de dureros trebuie să fie pentru tine. Problemele tale profesionale din ultimele luni, cu siguranţă n-au făcut lucrurile mai uşor de suportat.

— E puţin spus, murmură Susan cu un zâmbet amar în colţul gurii.

Se întreba dacă Steve era la curent cu toate peripeţiile de care avusese parte.

— Orice-ar fi, reluă maică-sa ridicându-se să se ducă la uşă, acum nu mai pot să schimb programul serii.

Susan tresări.

— Ce vrei să spui?

Şi ea, care sperase că după o călătorie lungă, va avea

parte de o cină împreună cu familia, urmată de o vorbă lungă în faţa şemineului!

— Ei bine... reuniunea pentru campania de realegere a lui Steve are loc aici, astă-seară.

Neplăcut surprinsă, Susan îşi simţi deodată inima bătându-i mai repede.

— La ce oră? întrebă, încercând să-şi stăpânească vocea.

— În mai puţin de o oră, timp în care trebuie să pregătesc un bufet consistent. Slavă Domnului, frigiderul e plin ochi cu toate bunătăţile.

Emma ezită o clipă, apoi adăugă:

— Susan, nu vrei să vii să ne dai o mână de ajutor? în faţa expresiei bosumflate a fiicei, mama insistă:

— Altă dată, ai contribuit la alegerea lui Steve.

— De bună seamă, mamă. Dar asta a fost înainte de a ne despărţi.

Emma o privi îndelung. Nu ascunsese niciodată faptul că, după părerea ei, Susan făcuse o mare greşeală plecând din Virginia să încerce să-şi facă o carieră pe alte meleaguri. Nu avusese parte decât de decepţii.

— Steve nu s-a schimbat deloc, repetă ea cu blândeţe, şi merită să primească ajutor.

— Sigur. Dar încă nu mă simt în stare să mă întâlnesc cu el. Simţind deodată nevoia să facă ceva, Susan se apropie de şifonier să-şi agaţe hainele. Şi, deschizându-l, păli şi făcu un pas înapoi. Avea în faţă rochia albă din muselină, presărată cu perle... Rochia de mireasă, pe care o căutase cu atâta grijă cu mult timp înainte, dar ziua în care ar fi trebuit s-o poarte, nu mai avusese nevoie de ea.

— Dumnezeule! exclamă Emma, ducând o mână la gură. Îmi pare foarte rău, draga mea. O pusesem aici să nu se strice, şi nu m-am mai gândit s-o strâng înainte de a veni tu. Înţelegi, la subsol e umezeală şi, chiar strânsă într-un cufăr, mă temeam să nu...

În ciuda emoţiei, Susan îşi veni repede în fire.

— Nu-i nimic, mamă. Ai avut dreptate vrând s-o păstrezi.

Poate găsim pe cineva căreia să i-o dăm.

Cu un nod în gât, dădu la o parte rochia să facă loc, având grijă să n-o şifoneze, dar atunci când deschise valiza să-şi scoată lucrurile, îşi simţi ochii umezi.

— Dacă vrei, propuse în grabă Emma, pot s-o duc în cameră la mine. La urma urmei.

— N-are rost, mamă. N-ar folosi la nimic dac-ai ascunde-o, nu-i aşa?

Totuşi, deodată, simţi nevoia să iasă din camera a cărei atmosferă devenise apăsătoare.

— Hai să plecăm de-aici! O să-mi aranjez lucrurile mai târziu. Pentru moment, am nevoie să mă liniştesc un pic.

Luându-şi mama de braţ, ieşiră amândouă. După ce coborâră scara din lemn de stejar, ceruit cu grijă, spuse:

— Cred că mă duc să mă plimb puţin.

Întotdeauna îi plăcea să se plimbe când era nervoasă. I se părea cel mai bun leac împotriva tensiunii şi, în cea mai mare parte a cazurilor, asta făcea într-adevăr minuni. Mama părea neliniştită, aşa că îi spuse cu blândeţe:

— Mă simt foarte bine, nu-ţi face griji… dar drumul a fost foarte obositor, şi aş vrea să rămân singură o clipă.

— Nu te schimbi? întrebă Emma, examinând cu ochi critic taiorul Susanei.

— Nu mă duc departe, spuse ea cu nonşalanţă, aruncându-şi geanta pe umăr. Cred că o să mă mulţumesc să casc ochii prin vitrine!

Maică-sa o însoţi pe terasa din faţa intrării.

— Şi… Steve? îi aduse aminte cu prudenţă. Nu-l suni? Să ştii că a insistat mult să-i dai un telefon. Nu poţi să-l eviţi la nesfârşit.

— Mamă, îmi dau seama cum stau lucrurile, dar prefer să nu mă grăbesc.

Aşa cum se aştepta, era destul de rece afară. Vântul de octombrie, blând încă, făcea să se mişte pe trotuar frunzele căzute, de culoare ruginie. Mergând pe străzile liniştite,

Susan se uita cu plăcere la casele pe lângă care trecea şi pe care le cunoştea atât de bine.

Orăşelul Grafton adăpostea şapte mii de locuitori şi era o comunitate liniştită în care simbolurile vieţii moderne – fabrici, magazine mari, probleme de circulaţie – nu ajunseseră încă. O mină, exploatată de la începutul secolului şi situată la câţiva kilometri distanţă, dădea de lucru oamenilor de aici, însă Grafton se mândrea şi cu câteva hoteluri moderne care nu erau goale niciodată. Turismul local, bazat pe frumuseţea unanim recunoscută a zonei înconjurătoare, se dezvolta din an în an.

Da, îşi spuse Susan, cu siguranţă, în Grafton se putea trăi uşor şi plăcut. Dar deocamdată, avea nevoie de altceva. Îi lipseau oraşele mari, singurele locuri în care putea să-şi realizeze cariera pe care o visa.

Deodată, îşi dădu seama că o maşină mergea încet, în ritm cu ea. Începu să iuţească pasul, apoi recunoscu pe portiera maşinii ecusonul poliţiei municipale.

Încetini, aruncă o privire peste umăr. Şi scoase o exclamaţie de necaz; omul de la volanul maşinii nu era nimeni altul decât şeriful Steve Markham.

Se întâlniră la intersecţie. Semaforul se făcu verde pentru circulaţia auto, interzicând traversarea pietonilor. După ce ezită o secundă, Susan se aventură printre maşinile care treceau pe stradă, vrând să ajungă pe trotuarul de vizavi.

Steve trebuia s-o fi văzut, dar înţelegea bine că n-avea chef să stea acum de vorbă cu el, nu-i aşa? Nu putea decât să spere…

Continuându-şi drumul, îşi aduse aminte de prima lor întâlnire, de acum patru ani.

Născut în New York, Steve venise în Virginia de Vest să-şi petreacă vacanţa, dar se îndrăgostise imediat de pământurile fertile înconjurate de munţi înalţi. După o lună, se întorcea să se instaleze la Grafton împreună cu fratele mai mic şi, datorită pregătirii lui, găsise imediat de lucru în poliţia locală.

Susan, pe vremea aceea, locuia în Cincinnati, unde ocupa un post de avocată într-o asociaţie pentru protecţia consumatorilor. Făcea deseori vizite prietenilor din Grafton, şi îl văzuse pe Steve pentru prima oară în cursul unei serate animate.

Atracţia pe care o simţiseră imediat unul pentru celălalt, fusese asemenea unui fulger; timp de aproape trei ani, se văzuseră regulat, în ciuda distanţei de patru sute de kilometri care îi despărţea.

Pocnetul portierei care se închidea o trezi din visare.

— Bună, Susan, auzi glasul plăcut al lui Steve.

El dădu ocol maşinii să vină să-i strângă mâna. Cu inima bătându-i cu putere, ea îi răspunse salutului, fără să-şi poată ascunde complet tulburarea din glas.

O privea fix, fără să zâmbească, cu ochii lui frumoşi, albastru-verzui. Nu se schimbase deloc.

Cu toate că se adaptase perfect vieţii de aici, avea totuşi o alură, un fel de a se purta care-i trăda originea, şi pe care Susan, în sinea ei, le rezuma într-un cuvânt: avea «clasă». Părul castaniu-deschis, des, puţin ondulat, încadra o faţă cu trăsături voluntare, cu pomeţi înalţi. Îşi vârâse mâinile în buzunare şi, cum era cu un cap mai înalt, trebui să se aplece puţin să-i vorbească.

Steve schiţă în sfârşit un zâmbet, apoi scoase un carnet dintr-un buzunar al uniformei kaki.

— Mi-ar fi plăcut să-ţi spun cât de mult mă bucur să te văd din nou, şi să te las să-ţi continui drumul, dar din păcate ai comis o infracţiune chiar sub ochii mei. Şi mă văd nevoit să te amendez.

Susan fu cât pe ce să protesteze, dar îşi muşcă buzele. Nu putea să nege că traversase pe roşu, nu? îşi aranjă cu mâna părul negru care i se revărsa pe umeri, şi ridică spre el ochii verzi, căutând să adopte o atitudine nonşalantă.

— Cum vrei tu, Steve.

De fapt, chiar se felicita că este în situaţia de contravenientă. În felul ăsta, evitau cel puţin pe moment,

să discute pe un plan mai personal.

El îşi înălţă sprâncenele, examinând ovalul delicat al feţei contravenientei, nasul drept, sprâncenele fine. Nu putuse să le uite nicio clipă.

— Nu opui rezistenţă? o întrebă ironic.

— Nu, bineînţeles. Doar îţi faci meseria, nu-i aşa?

Steve se încordă imperceptibil, aproape decepţionat, pe urmă făcu un gest spre maşina lui.

— Foarte bine. Urcă o clipă în maşină... O să punem lucrurile la punct.

Femeia se aşează pe locul pasagerului, în timp ce el lua loc pe scaunul şoferului, răsfoindu-şi carnetul.

— Numele?

De data asta, Susan simţi că-i sare muştarul. Ce nevoie avea să-şi bată joc de ea?

— Ştii foarte bine!

Se înfundă în spătarul scaunului, fără să schiţeze niciun gest de a scoate actele din geantă.

— Pentru moment, nu ştiu, replică el. Am impresia că am de a face cu o necunoscută.

— Nu este clar din cauza cui am plecat? spuse femeia pe tonul cel mai glacial cu putinţă.

Steve oftă, apoi îşi încrucişă braţele.

— Susan, am instalat semafoarele astea ca să-i protejăm pe pietoni, în urma mai multor accidente care s-au întâmplat aici. Cum să-i convingem pe copii să le respecte, dacă adulţii nu vor să dea exemplu?

Furia Susanei începea să se risipească. Chiar părinţii lui Steve, ştia bine, dispăruseră în urma unui accident teribil, şi toată lumea era de acord că principala calitate a tânărului şerif era grija lui pentru prevenire.

— Ai perfectă dreptate, Steve. Pe viitor, am să fiu mai prudentă.

El clătină din cap de câteva ori, agitându-şi carnetul, şi-i spuse încet:

— Susan, nu ţi s-a spus că te-am căutat? Voiam neapărat

să te văd. De ce nu m-ai sunat?

— Aveam nevoie să mă gândesc.

Spre disperarea ei, discuţia lua cursul pe care ar fi vrut să-l evite.

— Am auzit că participi din nou la alegeri, spuse femeia pe un ton neutru.

— Da. Asta te surprinde?

— Ei bine... Şi da şi nu...

Se întrerupse. Acum, când între ei nu mai exista nicio legătură, părerea ei nu mai avea nicio importanţă. Nimic nu-l împiedica pe Steve să rămână la Grafton.

— Îmi place să stau aici, explică poliţistul. Îmi place legătura strânsă dintre oamenii de aici.

— Mda... ştiu. Şi îţi mai place că toată lumea se cunoaşte... Pentru ea, care crescuse în atmosfera asta de intimitate, uneori apăsătoare dintre vecini, anonimatul din marile oraşe era de preferat.

— Dacă se cunosc, înseamnă că se şi apreciază şi se ajută între ei, continuă el sobru.

Apoi, vrând să schimbe subiectul, continuă:

— Susan, îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat.

— Deci ştii că... nu mi s-a mai reînnoit contractul?

— La Grafton, ai rămas un fel de celebritate. Ziarele au vorbit despre eşecul tău la ultimul canal de televiziune apărut la Lansing.

Susan se făcu roşie ca racul. Deci, ştia toată lumea! Ideea compasiunii de care aveau să dea dovadă concetăţenii faţă de ea, o exaspera.

Parcă pentru a răsuci cuţitul în rană, Steve adăugă:

— Toată lumea ştie că acest canal a fost cât pe ce să dea faliment şi că, fiind ultima venită, ai fost prima care a trebuit să plece. Asta nu ştirbeşte cu nimic calitatea emisiunilor pe care le-ai făcut.

Femeia nu răspunse, cuprinsă de o mare amărăciune. Cu o diplomă în drept şi înclinaţie spre jurnalism, se dedicase apărării consumatorilor şi primise cu bucurie această

propunere de slujbă la Lansing. S-a luptat cu îndârjire pentru rubrica ei, după ce la început a avut la dispoziţie doar un sfert de oră ca să dea explicaţii detaliate despre produse şi defectele de fabricaţie posibile, reuşise să obţină responsabilitatea unei întregi emisiuni, în care conducea discuţii care erau primite cu interes de mulţi telespectatori.

Pe urmă, fuseseră greutăţile financiare ale canalului, reducerile de buget, concedierile.

Între ei domnea acum o tăcere apăsătoare, pentru că multe amintiri dureroase ieşeau din nou la suprafaţă; într-adevăr, slujba asta la Lansing îi făcuse să se despartă.

Când o acceptase, cu mai bine de un an înainte, ea şi Steve se vedeau regulat şi începuseră chiar să vorbească despre căsătorie. Steve trebuia să mai lucreze câteva luni la Grafton, pe urmă ar fi putut s-o urmeze la Lansing.

Din păcate, se ataşase foarte mult de acest orăşel şi, până la urmă, refuzase să mai plece. În momentele în care se întâlneau, certurile deveneau din ce în ce mai aprinse. Steve ar fi vrut ca ea să revină şi-i dezaproba ambiţia. Susan îl acuza că nu era gata s-o urmeze. Şi, într-o bună zi, s-a produs ruptura definitivă.

Trecuseră opt luni de atunci, dar suferinţa şi resentimentele nu se domoliseră. Era ca şi cum cuvintele aspre pe care le schimbaseră atunci încă le mai răsunau în urechi.

După un timp, Steve se întoarse spre ea, cu o figură inexpresivă.

— De ce te-ai întors, Susan?

— Ei bine... în primul rând, viaţa e mai ieftină decât într-un oraş mare. Pe urmă, ţineam să fiu lângă ai mei, cel puţin pentru un timp.

— Stai la ei?

— Nu. Am de gând să caut un mic apartament, de preferinţă mobilat, pentru că mi-am lăsat toate lucrurile la Lansing.

— Şi... nu faci nimic?

— Ba da, o editură mi-a încredinţat redactarea unei cărţi de specialitate. Am să mă ocup cu asta câteva luni. Trebuie să adun şi să triez o documentaţie voluminoasă.

— I-ai găsit deja un titlu cărţii ăsteia?

— Nu ştiu încă precis. Poate „Ghidul consumatorului avizat”!

— Mi se pare un titlu potrivit. Ce faci după ce termini cartea asta?

— Sper din toată inima să lucrez din nou în televiziune. Am căpătat ceva experienţă şi până la urmă voi găsi ceva, mai devreme sau mai târziu.

— Chiar dacă… ţi se oferă un post departe de aici? întrebă Steve fără s-o privească.

— Da! Nu m-am luptat până acum ca o leoaică pentru ca să mă opresc în drum. Pentru mine, nimic nu contează mai mult decât să reuşesc ca jurnalist de televiziune.

— Altfel spus, întotdeauna vei pune profesiunea înaintea vieţii private?

Susan, descumpănită, îşi muşcă buzele. Nu el refuzase s-o urmeze? Şi el avea responsabilitatea eşecului lor!

— Este o alegere pe care n-o fac decât atunci când sunt constrânsă, răspunse încet.

Bineînţeles, la început acceptase, dar în loc s-o susţină şi s-o încurajeze, se dovedise din ce în ce mai reticent şi se retrăsese în el însuşi. În ultimele săptămâni, când venea la el, avea impresia că vorbea cu un perete. Se încăpăţânaseră amândoi, să-şi reproşeze sistematic trăsăturile de caracter pe care nu şi le puteau schimba, în loc să încerce să caute o soluţie de compromis.

Fără să răspundă acuzaţiei voalate, se mărgini să deschidă carnetul.

— Dă-mi cardul de identitate…

Se hotărâse totuşi s-o pedepsească pentru această contravenţie ridicolă!? Voia deci să arate că în ochii lui nu mai era altceva decât o străină? Cu dinţii încleştaţi, femeia îi întinse permisul de conducere.

El mâzgăli câteva date în carnet, cu o mână nesigură.

— Cât crezi c-o să rămâi în Virginia? o întrebă pe un ton neutru.

— Nu ştiu. Şase luni, poate un an. Totul depinde de propunerile care mi se vor face.

Cu un gest rece, omul legii îi înmână formularul pe care-l completase, apoi coborî din maşină ca s-o îndemne să facă acelaşi lucru.

În timpul ăsta, Susan citea foaia. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, bombăni:

— Stai o clipă! Ce-nseamnă asta?

— Trebuie să prestezi trei ore de muncă în interesul comunităţii, îi explică pe scurt.

Susan tremura de furie. Ce joc mai era şi ăsta?

— Este… e grotesc! Am traversat imprudent, recunosc, şi sunt gata să plătesc amenda prevăzută de lege. Dar nu văd de ce trebuie să fac asta.

— Datorezi trei ore de muncă în folosul cetăţenilor oraşului Grafton, replică el sec, şi o să faci ce spune legea.

Ca să încerce să-şi păstreze calmul, femeia trase adânc aer în piept.

— Nici… nici nu se pune problema, Steve. Am o carte de terminat, am un program foarte încărcat.

— Asta nu mă priveşte. Aplic doar ce spune legea, nimic mai mult.

— Nu! îmi aplici o pedeapsă nedreaptă, exagerată, la limita arbitrarului. Nu sunt deloc de acord cu asta! Protestez!

Steve rânji, lăsând să se vadă o clipă dantura perfectă, de un alb strălucitor. Dar zâmbetul lui avea ceva de animal carnivor, lucru care o înfioră.

— Dacă vrei să faci plângere, du-te să cauţi un avocat… Acum, te rog să ieşi din maşină şi să-ţi vezi de drum. Şi eu am multe de făcut!

Furioasă, Susan îl privi cum se îndepărta, pe urmă se întoarse acasă păşind apăsat. Era de neacceptat! Cine se

credea?

Aşteptând sosirea participanţilor la reuniune, tatăl său, care citea ziarul, ridică privirea surprins, auzind-o pătrunzând grăbită în salon.

— Îţi vine să crezi? ţipă tânăra femeie punându-şi mâinile în şolduri. Steve mi-a făcut proces-verbal!

— Serios? De ce asta?

— Pur şi simplu pentru că am traversat strada când nu trebuia, mârâi tânăra prăbuşindu-se în fotoliu. Dar culmea este că mi-a impus trei ore de muncă «în folosul comunităţii», sau cam aşa ceva.

Tatăl nu-şi putu ascunde zâmbetul.

— Într-adevăr, a hotărât că de acum înainte aşa se va proceda în Grafton. Trebuie să recunosc că ideea a fost primită cu interes de concetăţenii noştri.

— Ei bine, mie nu-mi place deloc. Mă duc la un avocat ca să pot plăti o amendă, aşa cum se procedează peste tot.

Clayton îşi ridică ochelarii de pe nas.

— Mă îndoiesc c-o să fie de acord cu propunerea ta, Susan. N-ai niciun motiv să beneficiezi de un tratament privilegiat. De altfel, toată lumea este avantajată de sistemul ăsta. N-ai remarcat cât sunt de curate străzile, spaţiile verzi cât de bine întreţinute? Până acum, nimeni nu s-a plâns. Şi în plus, sistemul are avantajul că-i pune pe gânduri pe delincvenţi.

— Până la urmă, remarcă Susan cu o expresie sumbră, Steve face legea în Grafton şi nimeni nu are nimic de spus.

— Absolut, pentru că avem deplină încredere în el. Niciodată n-am avut parte de un şerif atât de integru şi de eficace.

— Grafton a devenit deci o adevărată monarhie în miniatură! spuse Susan pe un ton sarcastic.

— Nu, protestă tatăl ei, liniştit. Dimpotrivă… O să ai cu siguranţă ocazia să te convingi singură că aşa stau lucrurile.

Capitolul 2

Exact la şapte fără un sfert, Steve îşi parcă maşina de serviciu în faţa casei Trent. Cu toate că nu voia să se mai gândească, se simţea în continuare tulburat de întâlnirea cu Susan. După ce opri motorul, rămase câteva clipe nemişcat, cu mâinile pe volan.

Îşi amintea de prima lor întâlnire, cu mult timp înainte. Parcă trecuseră o sută de ani de atunci. Era multă lume la serata aceea şi multe femei frumoase, însă el nu avea ochi decât pentru una singură: Susan. Încă din primele clipe, ştiuse că era femeia pe care o căuta. Timp de mai multe luni, cu toate că ea lucra departe şi nu puteau să se vadă de câte ori şi-ar fi dorit, fusese în culmea fericirii.

Din păcate, când avusese de făcut o alegere, optase pentru cariera ei. Nimic nu putea să-i stea în cale pentru realizarea ambiţiilor. Poate nu fusese pe deplin conştientă, şi suportase greu să-i facă reproşuri. Nu era o femeie care să ducă o viaţă obişnuită şi, paradoxal, tocmai de asta îi plăcea.

Scoase un oftat. Situaţia era foarte complicată. Da, teoretic, nu putea să-i dorească decât succesul. Totuşi, dacă se gândea mai atent, se simţea mai mult în dezacord cu ea. Nu-l mulţumea doar să locuiască împreună cu ea, la Grafton, dar pe de altă parte nu voia nici să-i taie aripile. În clipa de faţă, oricum, era prea târziu. Nimic n-o mai putea abate de la drumul pe care şi-l alesese.

Abia stăpânindu-şi o înjurătură, ieşi trântind portiera şi urcă cele două trepte din faţa uşii. Când Emma Trent veni să-i deschidă, o văzu nervoasă, agitată. Poate era emoţionată de întoarcerea fiicei sale. Totuşi, îl întâmpină cu amabilitate.

— Sunt încântată să te revăd, Steve. Încă nu-i totul pregătit, din păcate.

Îi făcu loc să intre, şi adăugă pe un ton de uşor reproş:

— Cred că ai văzut-o pe Susan.

— Exact, veni răspunsul scurt.

De bună seamă, mama găsea contravenţia exagerată. Dar n-ar fi folosit la nimic să-i explice că fata ei fusese cât pe ce să fie lovită de o maşină, aşa încât contravenţia i se părea pe deplin justificată.

— Pot să vă ajut? întrebă nou-venitul zâmbind.

În ciuda a ceea ce se întâmplase, Emma continuase să-l primească, fără pic de ranchiună, şi-l considera ca făcând parte din familie. Venea deseori, aşa încât bineînţeles că venise să dea o mână de ajutor.

— Dacă eşti drăguţ, urcă şi spune-i Susanei că am nevoie de ea. Am mai chemat-o, dar se pare că n-a auzit. Mă tem că biscuiţii or să se facă scrum în cuptor şi…

— Acolo mă duc!

Şi, în timp ce Emma intra grăbită în bucătărie, el se duse spre scară.

Înţelese imediat, văzând-o pe tânăra femeie din pragul uşii, de ce nu răspundea la apel: cu căştile combinei stereo pe urechi, scria de zor într-un blocnotes, vizibil foarte absorbită de ceea ce făcea. Îmbrăcată cu taiorul, se aşezase pe pat şi, din când în când, scutura ţigara într-o scrumieră, fără să ridice ochii.

Steve, ascunzându-şi zâmbetul, traversă cu paşi mari încăperea şi se opri chiar în faţa patului. Văzându-l în sfârşit, Susan îşi scoase căştile şi întinse mâna să oprească muzica.

— Mama ta mi-a cerut să vin să te caut… Are nevoie de tine s-o ajuţi.

Susan se bosumflă imediat.

— S-o ajut eu? La bucătărie? I-am spus clar că n-am să mă ocup deloc de lucrurile care au legătură cu povestea asta cu realegerea.

— O cunoşti mai bine decât mine. Întotdeauna e foarte optimistă, glumi el.

Aruncă o privire pe blocnotes; se părea că redactase mai multe pagini, cu scrisul ei nervos şi hotărât. Lângă ea, pe o

foaie volantă, descifră titlul «Ce trebuie făcut», deasupra unei liste destul de lungi.

— Văd că începi să te organizezi din prima clipă… încuviinţă clătinând din cap, fără să răspundă. N-avea de gând să discute despre proiectele ei. Într-un fel, Steve se simţea uşurat s-o vadă luând frâiele în mână, dând dovadă de perseverenţă şi dârzenie. Se temuse o clipă să nu se lase descurajată, după terminarea contractului, dar în realitate, ieşise din această încercare mai tare ca oricând. Ştiuse întotdeauna să înfrunte o provocare.

— Atunci, ce să-i spun Emmei? Susan oftă.

— Că vin într-o clipă…

Părea întrucâtva contrariată, şi el spuse încet:

— În primul rând, să nu te simţi obligată să faci asta pentru mine.

— O fac pentru mama, îl corectă ea, cu răceală.

Se aplecă, exploră fără succes covorul şi se lamentă cu o jumătate de gură:

— Unde mi-oi fi pus pantofii?

Steve făcu o tură prin încăpere, s-o ajute să-i găsească. Nu se întorsese decât în dimineaţa aceea şi camera era plină de lucrurile ei. Nenumărate flacoane şi cutii cosmetice se înghesuiau pe toaletă. Lenjeria intimă dădea pe dinafară dintr-un sertar deschis, şi pe jos erau câteva teancuri de cărţi. Numai maşina de scris, pe birou, avea împrejur o ordine perfectă, cu pixurile şi dosarele aliniate deoparte.

— Nu mă miră că nu-i găseşti, o tachină el, ridicând câteva rochii aşezate grămadă pe fotoliu.

Susan, puţin ciufulită, se ridică după ce se uitase sub pat.

— Am nevoie de un apartament unde să-mi aranjez toate lucrurile, atâta tot. Aici, chiar n-am loc. Mi-am lăsat multe lucruri la Lansing.

După ce deschise larg uşa şifonierului, căutând pantofii, bărbatul păli şi se dădu câţiva paşi înapoi… Era prima dată când îi vedea rochia de mireasă!

Susan, cu un nod în gât, se apropie repede.

— Mama a pus-o aici aşteptând să n-o lua în seamă, bombăni ea şi, trecând prin faţa lui, închise uşa.

Urmară câteva clipă de stânjeneală, timp în care nici nu se uitară unul la celălalt. Apoi, hotărâtă, Susan începu din nou să caute. Dădu fotoliul la o parte şi scoase un ţipăt triumfător.

— Uite-i! Ştiam bine că n-aveau unde să dispară.

Se aşeză să-şi încalţe pantofii eleganţi de piele maro.

— Participă multă lume la întâlnirea asta?

— Patruzeci de persoane. Am încercat s-o conving pe Emma că nu trebuia să facă asemenea pregătiri.

— Spune-i că vin într-o clipă… şi încearcă să-l convingi pe tata să dea şi el o mână de ajutor. Nu prea-l trage inima!

— Am înţeles, răspunse Steve zâmbind.

După ce dispăru, Susan se apropie de toaletă să se pieptene, îşi aranjă taiorul şi, dintr-un impuls de moment, se parfumă discret pe gât şi la încheieturi.

Când ajunse la baza scărilor, dădu nas în nas cu Eric, fratele mai mic al lui Steve, un adolescent de şaisprezece ani cu coşuri pe faţă, care zâmbi larg văzând-o.

— Susan! Ce surpriză plăcută!

— Bună, Eric, răspunse, încântată să-l revadă.

Avea părul blond la fel ca fratele mai mare, dar trăsăturile mai puţin conturate, şi ochii lui băteau spre gri.

— Ce mai faci? Mi se pare c-ai crescut cel puţin cincisprezece centimetri.

— Doisprezece, o corectă puştiul râzând. Mai am încă puţin şi o să-l depăşesc şi pe Steve.

El întoarse capul o clipă să urmărească, cu o expresie vădit admiratoare, o puştoaică roşcovană care venea cu un grup pe culoar. Susan nu putu rezista tentaţiei de a-l tachina.

— Cine este creatura aceea încântătoare?

— Hm… Wendy Saunders, explică Eric înroşindu-se ca racul. Suntem în aceeaşi clasă.

Wendy râdea în hohote, puţin mai departe, părând să nu-

i acorde nici cea mai mică atenţie bietului Eric. Fata avea haine elegante şi se purta deja cu siguranţa unei femei adulte, sigură de farmecul ei.

Susan îl prinse pe Eric de braţ şi îl conduse către bucătărie.

— Cum a reuşit Steve să te atragă la întâlnirea asta? Politica n-a fost niciodată punctul tău forte.

— M-am gândit că ar putea fi amuzant, mormăi băiatul. Printre altele, îi susţin candidatura.

— Chiar dacă asta implică să te stabileşti definitiv la Grafton?

Puştiul ridică din umeri.

— Da. De ce nu? Altfel, mă întreb ce rost ar mai fi avut toată campania asta. Toată lumea ştie că Steve îşi face treaba cât se poate de bine. Cine ar putea să nu fie de acord cu asta?

— Ai dreptate, îl linişti ea, amuzată de convingerea cu care vorbea.

Pe urmă, lăsându-l să se ducă la prietenii lui, Susan intră în bucătărie. Steve, întru totul în largul lui, o ajuta pe Emma şi pe soţul ei să pregătească platourile cu tartine. Toţi trei se înţelegeau de minune, şi ruptura nu schimbase nimic în statutul tânărului în casă.

Nu mult după aceea, toată lumea se adunase în sufrageria vastă. Clayton Trent, cel care organizase întâlnirea, luă primul cuvântul, cu bonomia şi sinceritatea lui obişnuite.

— Sunt convins că realegerea lui Steve Markham este fundamentală pentru oraşul nostru. Acestea fiind spuse, cu toate că a dat dovadă că este un bun şerif, şi a reuşit să scape Graftonul de delincvenţa care începuse să se manifeste, partida nu-i câştigată încă. Ăsta este motivul pentru care v-am convocat aici astă-seară… Ştiţi de asemenea că Robert Wakefield se va prezenta şi el.

Un murmur străbătu asistenţa. Toată lumea ştia că tatăl

lui Robert, fostul şerif Sheldon Wakefield, se purtase ca un escroc. Susan se ridică.

— Ce pericol ar putea să reprezinte? Nimeni din Grafton n-a uitat intrigile tatălui şi ale bunicului său!

— Lucrurile sunt mai complicate, răspunse grav Clayton. În oraş, mulţi oameni îi reproşează lui Steve că nu este din partea locului. Familia Wakefield este aici de mai multe generaţii. Şi ne temem că electorii vor uita ce-a fost, ca să dea o nouă şansă familiei ăsteia.

— Cu atât mai mult cu cât, interveni Steve, se pare că cei care conduc noua fabrică de conserve care s-a ridicat în oraş, susţin candidatura lui Robert. Or, dacă ţinem seama că acolo sunt cel puţin trei sute cincizeci de angajaţi.

— Asta nu-i de-ajuns ca să facă diferenţa, obiectă Susan, pe care dezbaterea începea s-o pasioneze.

— Totul depinde de felul cum îşi vor duce campania, explică Steve. Au un buget mult mai mare decât al meu, şi pot să intervină în presa locală, la televiziune.

— Dar de ce conducătorii fabricii ar susţine candidatura lui Robert Wakefield? întrebă Susan.

Cândva, într-adevăr, industriaşii din regiune refuzaseră să intervină în dezbaterile politice.

— Au venit aici de puţin timp, oftă Steve. Nu ştiu nimic despre concepţiile şerifilor dinainte.

— Nu ştiu... sau au primit comisioane să închidă ochii, spuse Eric, din colţul lui.

Steve ridică din umeri fără să spună nimic. Bănuia şi el acelaşi lucru, dar se abţinea să aducă asemenea acuzaţii în public.

— Strategia noastră, reluă Clayton, constă în a-i convinge pe oameni să voteze pentru Steve pe seama realizărilor lui, nu prin opoziţia faţă de celălalt candidat. Ar trebui, de exemplu, să se publice articole în care să fie vorba despre munca pe care a depus-o în ultimii doi ani.

— De ce nu te ocupi tu de asta, Susan? interveni deodată Emma, care trecea printre rânduri să ofere participanţilor

cafea. În definitiv, eşti ziaristă!

— Aşa e! aprobă cineva din mulţime. Nimeni nu s-ar putea descurca mai bine.

Puţin surprinsă, Susan se uită la Steve, întrebându-se cum avea să reacţioneze.

— Asta n-ar însemna să cer prea mult de la tine? o întrebă el, privind-o în ochi.

Spre marea ei surpriză, se auzi răspunzând:

— Nu. Dimpotrivă, aş fi interesată.

— Iată că s-a rezolvat problema, anunţă Clayton Trent mulţumit. Acum aş vrea să vorbim despre pliantele de propagandă şi afişe.

Dezbaterea continuă, animată. După o oră, Susan ieşi în pridvor; i se învârtea capul. Sperase că, întorcându-se acasă, va lucra câteva luni în linişte şi se trezea în mijlocul unei activităţi fremătătoare.

Câteva minute mai târziu, veni şi Steve.

— Susan, eşti sigură că vrei să te ocupi de toată treaba asta de redactare? Mă tem că ţi-am forţat mâna.

— Ba dimpotrivă, îmi pare bine s-o fac. Am încredere în tine.

Steve nu se mărginea să se achite de sarcina pe care o avea de îndeplinit; se dăruia trup şi suflet comunităţii. Şi fără îndoială că de asta nici nu se gândise să plece din Grafton, să vină cu ea.

Se cutremură simţindu-l atât de aproape. Nu era riscant să se angajeze să lucreze alături de el? Cu o voce mai puţin sigură, preciză:

— Bineînţeles, nu fac lucrul ăsta decât din prietenie…

— N-am crezut niciodată altceva, ripostă el neputându-şi ascunde amărăciunea. Dacă ţi-am dat telefon azi-dimineaţă, a fost doar ca să ştiu ce mai faci, draga mea.

Tânăra simţi un nod în gât. Într-un fel, tocmai puseseră amândoi punctele pe «i»; nu era nicio şansă ca povestea lor să înceapă din nou.

Un zgomot de paşi îi făcu deodată să se întoarcă. Emma

apăru în cadrul uşii.

— Ah, aici sunteţi! Scuzaţi-mă…

— Poţi să vii, mamă, spuse Susan în grabă. Doar stăteam de vorbă.

— Sau începeam să ne certăm… murmură Steve, cu un surâs ambiguu pe buze.

Din fericire, Emma nu auzise nimic. Veni şi puse o mână pe umărul fiicei şi spuse, emoţionată:

— Suntem atât de mulţumiţi că te-ai întors, draga mea! Susan îi zâmbi, cu inima strânsă. Steve gândea la fel?

Judecând după cum stăteau lucrurile, poate nu.

Capitolul 3

Sâmbătă dimineaţa, un mic grup ciudat se aduna în faţa primăriei; era vorba despre toţi cei care primiseră în cursul săptămânii, în loc de amendă, obligaţia de a presta câteva ore de muncă în folosul comunităţii. Era acolo şi Gena Borden, o fostă colegă de clasă a Susanei, binecunoscută pentru trăsnăile ei şi felul sincer de a vorbi.

— Ia te uită! Uite-o pe miss Grafton, exclamă aceasta văzând-o pe Susan venind.

Îşi scutură nonşalant scrumul ţigării şi adăugă:

— Susan, putem şti şi noi de ce-ai fost convocată aici? Sau suntem prea indiscreţi?

Steve, care îşi nota ceva în carnet, ridică ochii pentru o clipă dar nu interveni, lăsându-le pe cele două să discute.

— Am traversat pe roşu, mormăi Susan.

Gena, care era cu un cap mai înaltă şi era tunsă scurt, bărbăteşte, izbucni într-un hohot de râs.

— Dar tu? întrebă Susan, luând sacul de plastic pe care i-l întindea Steve.

Gena aruncă o privire amuzată spre şerif. Nu părea deloc stânjenită de condamnarea asta.

— Ah! Acum câteva seri am depăşit puţin limita, explică cea întrebată. L-am lovit puţin la mână pe unul dintre angajaţii de la mină.

— Încă mai poartă bandajul! interveni cu furie abia stăpânită Frank Winter, ajutorul lui Steve.

Gena zâmbi din nou.

— Îmi datora nişte bani şi nu voia să mi-i dea…

— Gena, spune tot! interveni Steve, vizibil amuzat, în ciuda eforturilor de a rămâne serios. Ai jucat pocher în sala din spatele cafenelei, lucru care e strict interzis.

— Nicidecum! declară cu tupeu Gena. Îi împrumutasem zece dolari cu o zi înainte, şi…

Steve îi aruncă o privire neîncrezătoare, şi toată lumea izbucni în râs. Şeriful ceru linişte şi continuă să împartă

sarcinile.

— Data viitoare când o să mai spargeţi un geam, le spuse celor două adolescente acuzate de vandalism, aduceţi-vă aminte că o să trebuiască să spălaţi toate geamurile clădirii.

Spunând asta, le dădu cârpe şi o sticlă cu detergent. Câteva clipe mai târziu, una lângă alta, Gena şi Susan începură să strângă hârtiile de pe iarbă.

— N-aş fi crezut niciodată că se pot aduna atâtea hârtii într-un loc public într-o singură zi! spuse surprinsă Susan.

— Întru totul de acord cu tine, răspunse Gena, care-şi umplea sacul cu o viteză surprinzătoare. Susan, pentru cât timp te-ai întors aici?

Curios, acum, când erau singure, se arăta mult mai prietenoasă.

— Dumnezeule... e greu de spus. Poate şase luni... Tocmai am închiriat un apartament mobilat, pe strada East Grove.

— Când ai de gând să te muţi acolo?

— Cred că luni. Am început să zugrăvesc şi cred că o să termin până atunci.

Mai stătură puţin de vorbă, apoi se despărţiră, să-şi continue treaba. La un moment dat, Steve veni în inspecţie şi, de departe, o salută pe Susan. Instinctiv, ea îşi aranjă cămaşa prinsă de centură şi se felicită în sinea ei că alesese, pentru treaba pe care o avea de făcut, nişte blugi mai vechi care îi puneau în valoare mijlocul subţire şi picioarele lungi.

La prânz, după ce termină treaba, simţi că avea febră musculară. Într-un fel, metoda lui Steve se dovedea eficace. N-o s-o mai prindă niciodată trecând pe stop!

Când urca treptele primăriei, ca să lase undeva sacul plin, un fluierat o făcu să tresară. Se întoarse şi auzi un declic. Trezindu-se imortalizată pentru vecie pe pelicula lui Patsy Winter, redactor-şef al ziarului local, «Curierul de Grafton».

— Hei! De ce-ai făcut asta? se lamentă Susan în vreme ce cealaltă, zâmbitoare, se apropia cu aparatul de gât.

Patsy se ridică pe vârfuri să-l îmbrăţişeze pe Frank, bărbatul ei, apoi îi întinse o mână Susanei.

— Nu ştiai că aşa facem cu toţi contravenienţii care lucrează sâmbăta dimineaţa în folosul comunităţii?

— Nu ştiu dacă-mi place felul ăsta de publicitate, oftă Susan zâmbindu-i fără să vrea blondei încântătoare din faţa ei.

— Să ştii că te-ai descurcat foarte bine, continuă Patsy aruncând o privire spre Steve, care tocmai venea.

— Susan a terminat mai repede, spuse acesta din urmă, cu un zâmbet pe buze.

— În cazul ăsta, n-ai vrea să vii să mănânci cu mine? propuse Patsy. Sunt sigură că avem multe să ne povestim. I-am lăsat pe copii la mama lui Frank, şi nu trebuie să mă întorc repede acasă.

— De acord, încuviinţă Susan. Mă duc să mă schimb şi ne întâlnim la tine, la ziar.

O jumătate de oră mai târziu, cele două femei, confortabil instalate în biroul lui Patsy, savurau un dejun improvizat, adus de la un mic restaurant din apropiere.

— Cum merge ziarul? întrebă Susan turnându-şi un pahar cu suc de portocale.

Patsy se strâmbă.

— Din păcate, nu prea bine. Costurile hârtiei, tipăririi, ale difuzării, cresc neîncetat. Cum nu putem să mărim preţurile abonamentelor, în momentul de faţă lucrăm aproape în pierdere.

— Îmi pare rău.

— Slavă Domnului, salariul lui Frank ne permite să creştem cum trebuie copiii, şi am de gând să continuu cu jurnalul, cât mai mult. Cred că le e de folos oamenilor. Dar în momentul ăsta, cu toate că ies destui bani din publicitate, mă tem că până la sfârşitul anului o să fiu obligată «să închid prăvălia».

— Patsy, dacă pot să te ajut cu ceva, aş face-o cu mare plăcere. Să scriu articole, de exemplu.

— Susan, eşti foarte drăguţă, dar n-am cum să te plătesc.

— N-am nevoie de bani! se revoltă Susan. Şi te asigur că...

— Nu se pune problema să te angajez benevolă! protestă Patsy cu mândrie.

— O să găseşti alte modalităţi de a-mi fi de folos ca să te revanşezi, sugeră răbdătoare Susan.

— Ei bine... mai vedem noi, acceptă Patsy. Deocamdată, vorbeşte-mi despre ce-ai de gând să faci.

Susan îi spuse despre emisiune, despre cartea ei, şi îşi auzi surprinsă interlocutoarea declarând:

— Susan, de bună seamă, ştii că ai devenit un fel de celebritate locală. Am de gând să scriu un articol despre tine în următorul număr al ziarului!

Stânjenită, Susan începu prin a protesta, dar fu de acord în cele din urmă, pentru că Patsy îi spuse că asta i-ar permite, măcar o dată, să ridice nivelul vânzărilor. Mai stătură câtva timp de vorbă, Patsy îi mai făcu o fotografie, şi până la urmă, Susan plecă la noul ei apartament.

De-abia terminase de pregătit găleata cu vopsea lavabilă şi îşi luase un fel de salopetă când sună cineva la uşă. Cu o bidinea în mână, se duse să deschidă: cei doi fraţi Markham stăteau zâmbitori în faţa uşii.

— Ne-am gândit c-am putea să te ajutăm cumva, spuse Eric. Gazda şovăi o clipă, apoi se dădu la o parte, lăsându-i să intre. Steve, cu mâinile în buzunare, rămăsese tăcut şi examina locul cu atenţie.

— Ei bine. Nu pot să refuz ajutorul ăsta neaşteptat, răspunse Susan străduindu-se să pară a nu lua lucrurile prea în serios. Vreau să schimb culoarea pereţilor, ca să mai înveselesc atmosfera.

I se adresă ostentativ lui Eric, făcându-se că-l ignoră pe Steve. Ştia că meritase amenda, dar nu-i era la îndemână să-l ierte.

— Perfect! exclamă Eric, bucuros. Parcă simt că s-a trezit pictorul din mine. Unde sunt pensulele?

— În bucătărie. Mă duc să le aduc.

Ieşi din cameră, dar Steve o urmă şi se aşeză lângă ea în timp ce-şi cotrobăia prin lucruri.

— Patsy are de gând să facă un articol despre tine în ziar, nu-i aşa?

Femeia ridică din umeri şi îşi muşcă buzele.

— Aşa e. De unde ştii?

— Mi-a spus Frank. Se gândea mai de mult la asta. Sunt sigur că un asemenea articol te-ar ajuta foarte mult.

Părea să fie de acord, şi Susan nu putu decât să se bucure.

— Sper din toată inima că n-o să fie scris într-o notă ironică. Patsy ţine să însereze şi fotografia pe care mi-a făcut-o dimineaţă, în faţa primăriei.

— Sunt sigur c-ai ieşit foarte bine, murmură el, cu tact. Tânăra se înroşi şi, odată întoarsă în sufragerie, se apucă de lucru.

— Steve, am terminat tavanul, dar te rog să iei scara şi să vopseşti partea de sus a pereţilor. Eric, pe tine te rog să te ocupi de uşi şi de ferestre. Eu o să mă ocup de plinte.

După ce mai făcură câteva glume, se apucară toţi de lucru într-o tăcere concentrată, apoi deodată, Susan întrebă, curioasă:

— De unde aţi ştiut că vreau să redecorez apartamentul?

— Ieri seară, ne-am întâlnit cu mama ta la supermarket, explică Eric. Se întreba dacă o să reuşeşti să termini treaba în weekend-ul ăsta. Se pare că i-ai refuzat ajutorul, la fel şi tatălui tău, ca să nu-i oboseşti. În condiţiile astea, ni s-a părut firesc să ne oferim să te ajutăm. Steve a întrebat-o dacă n-ar fi bine să-ţi dăm telefon dar cunoscându-te, ne-a sfătuit să venim pe nepregătite!

Eric părea vizibil încântat să participe la acest complot. Susan aruncă o privire spre Steve, puţin contrariată de această complicitate.

— În orice caz, spuse el, îi datorăm asta Emmei... Ne-a invitat de atâtea ori la masă.

— Oricum ar fi, se îmbăţoşă Susan, vă sunt cât se poate de recunoscătoare. Aşa stând lucrurile, Eric, ţin să te recompensez.

Tânărul, dacă începuse cu întâlnirile galante, aşa cum bănuia ea, ar fi avut nevoie de ceva bani de buzunar.

— Nici nu se pune problema! interveni hotărât Steve. Femeia înţelese imediat că n-avea niciun rost să continue discuţia.

— În cazul ăsta, dă-mi voie să vă ofer prânzul. Aş putea să comand nişte pizza. Parcă-mi aduc aminte că lui Eric îi place foarte mult...

— Susan, ar fi foarte drăguţ din partea ta, zâmbi Eric.

— De acord cu pizza, făcu Steve, dar ţin să împărţim plata. Înainte ca Susan să aibă timp să reacţioneze, el scoase câteva bancnote din portofel, întinzându-i-le.

— Cu atât mai mult cu cât, continuă el, şi tu ţi-ai adus contribuţia la campania electorală.

Femeia şovăi, cu banii în mână.

— Ăsta nu-i un motiv să...

— Susan, nu insista, interveni Eric. N-o să-l convingi! mai bine să trecem la treabă.

Se apucară din nou de lucru, într-o atmosferă mai destinsă, în care râsetele şi glumele aduceau aminte de o perioadă din păcate trecută. Spre marea lor surprindere, când soarele se pregătea să apună, îşi dădură seama că treaba era aproape terminată.

— Am dat dovadă de un spor de neînchipuit, exclamă vesel Susan. Îmi pare rău că nu merge telefonul, pentru că aşa aş fi putut să comand pizza imediat.

— O să se ducă Eric, i-o tăie Steve întinzându-i fratelui mai mic cheile maşinii. Fără exces de viteză, ne-am înţeles?

— Promit, şerifule! spuse Eric dispărând.

Susan şi Steve rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi el se aşează pe un scaun şi spuse:

— Prea ai tendinţa să-l răsfeţi pe Eric, ştii?

— Se prea poate. Dar tu, n-ai impresia că eşti prea sever? Tânăra se aşează lângă el, bucurându-se de complicitatea în care se aflau. Neaşteptata singurătate invita la confidenţe, şi Steve continuă, încruntându-se:

— E din cauză că... sunt cam neliniştit în privinţa asta. În momentul de faţă, e împreună cu un grup de adolescenţi fanatici după maşini, care dispun de mult mai mulţi bani decât mine. Eric se simte atras de o oarecare Wendy, care face parte din gaşcă. Până acum, este acceptat pentru că se pricepe la mecanică, dar mă tem că or să apară unele schimbări. Tot timpul mă tem că am făcut greşeli în educaţia lui.

— Cum poţi spune aşa ceva? protestă Susan. Mie mi se pare că te-ai descurcat de minune. Puţini bărbaţi ar fi făcut-o, în locul tău.

— Când joci rolul unui părinte, îţi pui tot timpul întrebări, răspunse el, privindu-i blugii uzaţi, plini de pete de vopsea.

Curios lucru, uitase cât de mult îi plăcea să stea de vorbă cu Susan. De fapt, spiritul ei viu, deschis, îi lipsise foarte mult. Îi întâlni privirea binevoitoare, şi continuă oftând:

— Mi-am spus, venind să mă instalez aici, c-am să-i ofer o viaţă mai stabilă şi mai sigură decât la New York. Din păcate, cu toate că Eric nu o spune niciodată, am impresia uneori că i-ar plăcea să plece de aici. De exemplu, mă întreb dacă se bucură că vreau să obţin postul de şerif.

— Se arată totuşi unul dintre susţinătorii cei mai înfocaţi.

— Hm... Acum câteva luni am fost la New York şi a insistat mult să-l las să-şi facă studiile acolo. Un prieten de-al meu se oferea să-l găzduiască, dar n-am fost de acord, din cauza vârstei. Sunt convins că părinţii mei ar fi refuzat să mă despart de el înainte de a împlini optsprezece ani.

— Cum a reacţionat? întrebă Susan.

I-ar fi plăcut să-l prindă de mână, dar preferă să păstreze distanţa. Nu trebuia să uite că lucrurile se schimbaseră foarte mult.

— Bineînţeles că mi-a reproşat hotărârea. Fără să-i spun lucrul ăsta, am vrut să evite înfruntarea cu viaţa dură a metropolei. Nu-şi dă seama că sub aparenţa fascinantă, New York-ul este un oraş periculos. Trebuie să am grijă de el. El e toată familia mea.

Glasul lui Steve, mai aspru, trăda o nelinişte de netăgăduit.

— Acum, ce spune? întrebă ea cu blândeţe.

— A terminat cu insistenţele, însă am impresia că nu m-a iertat definitiv că l-am adus la Grafton. Îmi reproşează că îl protejez prea mult.

— Se înşală în privinţa asta?

— Poate nu, răspunse Steve. Cred că am devenit foarte grijuliu după ce mi-am pierdut părinţii.

O voce interioară adăugă: „Părinţii şi logodnica…”

— Sunt sigură că în câţiva ani, o să înţeleagă şi el cum stau lucrurile şi n-o să mai aibă nimic cu tine. Nu te mai necăji atât.

Fără să poată de data asta să reziste impulsului, îl prinse de mână, dar el rămase rece şi indiferent. Cu inima strânsă, Susan îl lăsă în pace, şi se ridică să se ducă la bucătărie.

După ce-şi scoase şapca de pe cap, se uită surprinsă la mâini şi la bluză, murdare de vopsea.

— Cum se face că sunt mult mai murdară ca tine?

— Este vorba doar de gravitaţie, răspunse el zâmbind. De la înălţimea scării, picăturile cad pe perete, nu peste cel care vopseşte.

O examina cu o expresie enigmatică şi, întrucâtva stânjenită, femeia se întoarse să scoată farfuriile din dulap.

— Eric trebuie să se întoarcă. Am timp să pregătesc totul. Steve deschise uşa frigiderului, ca să scoată cuburi de gheaţă. Câteva minute mai târziu, masa era pusă şi, ca să nu stea degeaba, el făcu un tur al apartamentului. Aflat la primul etaj al unui imobil mic şi elegant, acesta era format dintr-o sufragerie mare pe care o revopsiseră, un dormitor

mic, o bucătărie plăcută şi o baie amenajată «ca lumea».

— O să te simţi foarte bine aici, comentă Steve. Ai tot ce-ţi trebuie.

— Ca mobilier, da. În curând, o să primesc aşternuturile de pat şi restul rufăriei.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva…

Tocmai voia să-i mulţumească, în clipa în care apăru Eric, cu cutiile de pizza în mână.

— Ce credeţi că mi s-a întâmplat!? exclamă el triumfător. Steve şi Susan îl priviră indulgent.

— Spune-ne şi nouă! răspunse Steve.

— Am… am întâlnit-o pe Wendy, şi a fost de acord să meargă cu mine la film! Steve, cred că n-ai nimic împotrivă, nu?

Steve ezită o clipă apoi, în faţa expresiei radioase a fratelui mai mic, îi puse în mână o „sponsorizare”.

— Măcar ai timp să mănânci cu noi? întrebă Susan, zâmbind. Adolescentul, încurcat, dansa de pe un picior pe celălalt.

— Drept să spun… mi-ar fi făcut mare plăcere, dar i-am promis lui Wendy să ne vedem într-o oră, şi cum aş vrea să trec pe acasă să mă schimb, înţelegeţi, până acum abia se uita la mine. N-aş vrea să creadă…

— Înţelegem, îl asigură Steve, îmblânzit. Păstrează maşina. O să mă întorc cu Susan.

— Mulţumesc mult de tot, Steve. Simţiţi-vă bine!

Şi, la fel de brusc cum apăruse, dispăru. Pusese cutiile în braţele fratelui mai mare, şi Susan nu putu să nu râdă de expresia buimacă a acestuia.

— Ei bine, şerifule, spuse ea maliţioasă, mi se pare că eşti… la dispoziţia mea!

Capitolul 4

— Nu mi-a displăcut niciodată să fiu la dispoziţia ta, răspunse el galant.

Sub privirea lui scrutătoare, femeia avu impresia că i se învârtea capul. „Trebuie să fie din cauza vopselei, îşi spuse, încrâncenată. Mirosul mă face să mă doară capul”. Totuşi, explicaţia asta nu o convingea deloc.

„Nu-i sunt întru totul indiferent”, se gândi Steve cu o satisfacţie secretă, ghicindu-i neliniştea. Degeaba încercaseră şi unul şi celălalt să dea uitării ce fusese între ei, lucrul ăsta era vizibil. Deodată, el puse întrebarea care-i stătea pe limbă:

— Crezi că Am greşit întâlnindu-ne din nou?

Susan se aşezase la masă iar el se aşează în faţa ei, aşteptându-i neliniştit răspunsul. Totuşi, ce voia să ştie până la urmă? Nu era sigur, dar un fel de demon interior îl făcea s-o urmărească până-n pânzele albe.

— Ei bine. Poate, da. Nu ştiu unde putem ajunge. Acum îi părea rău că rămăsese singură cu el. Unde mai pui că după aceea trebuia să-l ducă acasă!

— Eşti hotărâtă să pleci din nou într-o bună zi, nu-i aşa? reluă bărbatul pe un ton mai scăzut.

— Da, o să plec... de îndată ce voi putea, murmură femeia. Steve o atinse din întâmplare cu piciorul pe sub masă, şi ea se retrase cu o mişcare bruscă.

— Cred că până la urmă ai dreptate, declară el hotărât. Nu cred că putem deveni doar prieteni. Mi se pare de neînchipuit o reîncălzire a relaţiei, după tot ce a fost între noi.

Acum, înţelegea ce-l împingea să vorbească aşa: voia s-o cucerească din nou şi se simţea pregătit să facă toate eforturile ca să reuşească. Emoţia ei i se părea de bun augur. Era un semn că încă se mai simţea un pic ataşată de el, nu?

Susan, căreia îi dispăruse pofta de mâncare, îşi privea

pizza fără să se hotărască să se atingă de ea. Trebuia neapărat să schimbe cursul discuţiei. Agăţându-se de prima idee care-i trecu prin minte, întrebă:

— Mai locuieşti în centru?

— Nu. Am cumpărat o fermă veche, la câţiva kilometri distanţă, la care eu şi Eric am lucrat destul.

— Descrie-mi-o.

— E veche, cu un pridvor drăguţ cu coloane. A trebuit să refacem toată instalaţia sanitară şi electrică. Tocmai am pus pe jos mocheta.

— Casa e mare?

— Peste două sute de metri pătraţi. Trei dormitoare şi două băi la etaj, o sufragerie foarte mare şi o bucătărie la parter. Dar o să vezi când o să mă duci acolo. Mi-ar plăcea să ştiu ce părere ai despre ce-am făcut.

Vorbiră în continuare despre casă; Susan era fericită că reuşise să cantoneze discuţia în zona generalităţilor.

După ce Steve termină de mâncat pizza până la ultima bucăţică, în vreme ce ea abia se atinsese de a ei, gazda se ridică să strângă farfuriile pe care le duse în chiuveta de la bucătărie şi puse de cafea. Steve se ridică la rândul lui şi, cu un pas nonşalant, se apropie de ea.

— Ia te uită! exclamă el. Susan îşi înălţă sprâncenele.

— Ce e?

— Ai vopsea în păr.

— Nu se poate! De aia mi-am pus şapca pe cap.

— Stai pe loc, îi spuse el scoţând un pieptene din buzunar. Cred că pot să te curăţ.

În timp ce stătea nemişcată, cu inima bătându-i mai repede simţindu-l atât de aproape, el trecu încet cu pieptenul prin părul negru şi lucios. Îi plăcea s-o simtă dependentă de el, chiar dacă pentru moment dintr-un motiv atât de neînsemnat.

— Uite, spuse după un timp, suflând din pieptene câteva fire de vopsea uscată.

— Mulţumesc.

Fără nicio explicaţie, era din ce în ce mai nervoasă, cu fiecare minut care trecea. De ce nu putea să fie cu totul indiferentă la prezenţa lui? se întreba, disperată. Şi totuşi, într-o zi, trebuia să reuşească.

Steve, care-i remarcase tulburarea, se îndepărtă cu tact, pentru că nu voia să forţeze lucrurile. Trebuia să-i lase timp să se obişnuiască din nou cu el… După ce o ajută să pună în ordine lucrurile din bucătărie, întrebă:

— Când vrei să începi să lucrezi la pliantul pentru campania electorală? Bănuiesc că ar trebui să prezinţi şi un fel de rezumat al biografiei mele, printre altele.

Susan ezită, se gândi o clipă, apoi răspunse:

— La urma urmei, de ce să nu începem chiar astă-seară?

— La mine?

Urmară câteva clipe de tăcere. Îi simţea reticenţa… Niciodată, până în seara aceea, nu-şi închipuise că va fi din nou cucerit de farmecul ei. Se lăsase îndemnat de Eric să vină s-o ajute la vopsit, şi uite că acum încerca din toate puterile s-o reţină lângă el.

— Cum Eric nu-i acasă, o să fim liniştiţi.

Fără îndoială, era prea mult, şi foarte periculos! îşi spuse Susan, şi răspunse cu voce tare:

— Mi-ar plăcea să lucrez la ai mei. E mai aproape, şi îmi cunosc mai bine maşina de scris.

Eforturile ei de a păstra distanţa îl amuzau şi-l iritau în acelaşi timp.

— Maică-ta n-o să fie contrariată văzându-ne apărând pe neanunţate?

Susan nu se putu abţine să nu râdă.

— Contrariată? S-o crezi tu! Dimpotrivă, o să fie încântată să ne vadă împreună.

În plus, Emma ar fi o companie ideală. Şi Steve şi-ar da până la urmă seama că nu avea de gând să reînnoade legăturile care nu fuseseră de durată, lucru deja dovedit.

— O să ne ducem în bibliotecă, lângă şemineu. E locul cel mai potrivit.

— Cum vrei tu… murmură Steve.

Făcură drumul până la locuinţa familiei Trent într-o linişte apăsătoare. Susan conducea încet, nu se grăbea, conştientă că Steve o privea insistent, ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească în minte profilul ei. Încerca să pară cât mai detaşată. Nu trebuia să se lase tentată de o împăcare. În definitiv, când locuise la Lansing, el nu făcuse un pas înapoi când avusese nevoie de el?

În seara asta, îşi spuse hotărâtă că aveau să lucreze unul lângă celălalt, ca doi profesionişti pe care întâmplarea îi adusese de aceeaşi parte a barierei. Nimic mai mult.

Din păcate, când Emma şi Clayton Trent îi văzură venind împreună, se purtară cu o stânjenitoare lipsă de firesc. Emma insistă să folosească maşina ei de scris electrică, în locul maşinii portabile a Susanei, apoi declară că va pleca împreună cu soţul, ca să le lase câmp liber de acţiune.

Nedumerită şi mâhnită de această potenţială plecare, Susan insistă:

— Nu vreţi să ne ajutaţi să redactăm pliantul?

— O să vă descurcaţi mult mai bine singuri, o asigură tatăl. De altfel, de multă vreme ne propuseserăm să mergem la cinematograf.

Resemnată, tânăra îi conduse la uşă, apoi se întoarse la Steve şi-i spuse cu un zâmbet distant:

— Să mergem.

Odată ajunsă la birou, Susan se aşeză şi puse o foaie în maşina de scris.

— De unde să-ncepem? întrebă cu răceală în glas.

— Tu eşti jurnalista. Eu mă mărginesc să-ţi urmez instrucţiunile.

Femeia puse mâna pe maşina de scris cu o emoţie ridicolă, asemenea unei adolescente aflată la prima întâlnire. N-avea să reuşească niciodată să se debaraseze de ascendentul lui Steve?

— Îţi propun să începem cu studiile pe care le-ai făcut, experienţa profesională. Dacă-mi aduc bine aminte, ai făcut

Dreptul la universitate, pe urmă ai fost doi ani în Poliţia Militară şi încă doi în Poliţia Civilă din New York. După aceea, ai venit la Grafton să ocupi postul de şerif, cu un impresionant dosar de recomandări.

Vorbind, Susan scrisese toate detaliile pe care le spusese. Steve se aplecă să citească, şi după câteva clipe, murmură cu gravitate:

— Mi se pare că ştii totul despre mine…

Tânăra ridică ochii spre el, şi inima începu să-i bată mai repede. «Ştii bine că am nevoie de tine, îşi spuse în sinea ei. Dar e mai mult decât o simplă dorinţă trupească.» Nu-şi dorea o pasiune trecătoare, ceva vremelnic, ci o dragoste adevărată. Voia înţelegere, tandreţe, să împartă împreună problemele. Şi, mai ales, ar fi vrut să fie încurajată în propria carieră, lucru care aparent îi fusese refuzat.

Hotărâtă, lăsă ochii în jos şi puse mâna pe un stilou şi o foaie de hârtie.

— Acum, trebuie să-mi spui cum ai de gând să-ţi faci treaba… şi care au fost motivele care te-au făcut să te stabileşti în Virginia de Vest.

De data asta, Steve se ridică şi se duse să se aşeze pe un scaun, la oarecare distanţă. Deodată, părea că preferă să fie prudent. După câteva momente de reflecţie, începu:

— Locuind un timp în Grafton, am aflat îndeaproape istoria zonei şi am cunoscut toate familiile care locuiesc aici, unii de multă vreme, alţii, la fel ca mine, veniţi de curând. Acomodarea asta cu viaţa comunităţii mi se pare indispensabilă pentru munca mea.

— Cum crezi c-o să-i convingi pe alegători că n-o să pleci din Grafton, după ce-o să-ţi îndeplineşti cei doi ani de mandat?

— Trebuie să ştie că, de acum… aici mă simt acasă. Fie că sunt ales sau nu, o să trăiesc mai departe printre ei.

După ce-şi notă spusele lui, Susan le puse în ordine şi le bătu imediat la maşină. După ce termină, puse lângă maşină, una peste alta, cele câteva foi scrise şi nu putu să

se abţină să nu-i pună o întrebare mai personală.

— Spune-mi, Steve... Dacă Robert Wakefield va fi ales în locul tău, o să continui să lucrezi sub ordinele lui?

Tânăra femeie, care spera pe jumătate că în această eventualitate, ar fi preferat să se întoarcă la viaţa de oraş, poate el avea ar fi urmat-o. Totuşi, spre dezamăgirea ei, Steve răspunse:

— De bună seamă. O să încerc să-mi fac cât mai bine treaba, oricare o să fie postul pe care o să-l ocup.

Şi, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, adăugă:

— Susan, să ştii că n-o să plec din Grafton. Aici e casa mea şi o să fie şi a lui Eric, pentru următorii doi ani.

— Credeam că o casă este în primul rând locul unde trăieşti cu cei dragi, murmură femeia nu fără oarecare amărăciune.

— Susan, lucrurile sunt de multe ori mai complicate. În timpul celor şase ani petrecuţi în Poliţia Militară, am fost în multe locuri din ţară şi m-am săturat să văd tot timpul alte peisaje şi alte chipuri, fără să am timpul să mă obişnuiesc cu ele. După perioada aceea, am început să visez că într-o bună zi am să mă stabilesc undeva. Încep să cred că acum am posibilitatea să fac lucrul ăsta, şi nici nu mă gândesc să renunţ. În plus, ştii şi tu cât de mult îmi place orăşelul ăsta. Îmi place frumuseţea locurilor şi simplitatea oamenilor. Mă face să cred, mai mult ca în oricare altă parte, că aici am un cămin, o familie. O să rămân aici, şi aici e locul unde o să-mi cresc copiii.

— Să-ţi creşti copiii? repetă Susan pe un ton gâtuit. Ai de gând să te însori?

Surprinsă, se întrebă deodată dacă pusese ceva la punct cu o altă femeie. În cazul ăsta, de ce nu-i spusese Emma nimic? De ce ţinuse secret?

— Cu siguranţă, o să mă-nsor în doi-trei ani, după ce Eric o să plece la universitate, spuse Steve, hotărât. Nu vreau să te mint în privinţa asta. O să-mi aleg partenera pe care am s-o consider ideală. Multă vreme, am crezut că tu o să fii

aceea.

Bărbatul se ridică şi începu să se plimbe prin cameră cu paşi mari. Pe urmă, după ce trase adânc aer în piept, continuă:

— Îmi place să locuiesc într-un orăşel ca ăsta, dar nu mi-e de-ajuns. Vreau să am familie, copii, să-i cresc cât sunt destul de tânăr ca să le pot oferi o existenţă cât mai uşoară.

Susan voia şi ea copii. De fapt, visul ei cel mai drag ar fi fost să-i aibă cu Steve, continuându-şi însă propria carieră. Patsy Winter se descurcase... în cazul ei, părea imposibil aşa ceva.

— Ai fi gata să te însori... fără să iubeşti? întrebă femeia, mimând indiferenţa.

— M-aş însura cu o femeie care să aibă aceleaşi planuri ca mine...

— Chiar fără dragoste? insistă ea, simţindu-l şovăind.

Îl văzu ridicând imperceptibil din umeri. Îi era greu să răspundă! Cu toată siguranţa şi eforturile lui de a o cuceri din nou, îl simţea uneori, în prezenţa ei, timid ca un puşti de cincisprezece ani.

— Simpatia... reciprocă... cred că ar fi de-ajuns. Bineînţeles, nu putea să-i spună că nu mai iubise pe nimeni altcineva după ea.

— În plus, puţină tandreţe reciprocă se poate dovedi uneori foarte durabilă.

De fapt, nu credea deloc ceea ce spunea. Altfel, de ce naiba nu pornise deja în căutarea unei candidate? Simţind un nod în gât, Susan se ridică, la rândul ei. Deodată, simţea nevoia stringentă să rămână singură.

— Te duc acasă, îi spuse brusc. Se face târziu. Însemnările astea rămân la mine, o să le duc la tipărit. Şi o să-ţi trimit bunul de tipar la birou, ca să-ţi dai acordul.

— Mulţumesc pentru ajutor, spuse el pe un ton neutru. Fără să mai stea pe gânduri, Susan căută în geantă cheile maşinii. Cum crezuse oare, măcar o clipă, că puteau să fie

altceva decât adversari? O făcuse deja să sufere o dată, şi putea s-o ia de la capăt dacă nu era atentă. Dar n-avea să se lase.

Când îşi ocupară locurile în maşină, pe cer apăruse o lună sidefie care scălda peisajul într-o lumină ireală. Steve nu se simţea în largul lui. Îşi dădea seama că o rănise vorbind despre căsătorie. Dar nu regreta întru totul micul discurs. Într-o bună zi, trebuia să înţeleagă şi Susan că pământul nu se învârtea în jurul ei.

Din când în când, îi spunea pe unde s-o ia, prefăcându-se că nu bagă de seamă că depăşea viteza. Nu după mult timp, maşina opri în faţa casei lui. Nu era aprinsă nicio lumină.

— Eric iar a uitat să lase aprinsă lumina de afară, mormăi Steve.

Şoferiţa nu răspunse, dar mâinile i se crispară pe volan. Trebuia să coboare cât mai repede, ca să poată pleca! Nu trebuia s-o vadă cât era de tulburată, lucru care şi ei i se părea total absurd.

Steve ieşi din maşină dar, în loc s-o ia spre treptele care duceau la uşa de la intrare, ocoli maşina şi veni să-i deschidă portiera.

— Nu intri o clipă?

Întrebarea părea un pic ironică. Îşi închipuia oare că-i era frică să rămână singură cu el? Nicidecum! Va şti să-i arate că n-o mai interesa deloc. Doar era un bărbat gata să se însoare cu prima venită ca să întemeieze un cămin, ce naiba!

— La urma urmei, de ce nu? replică femeia ridicând bărbia, sfidătoare.

O luă de mână s-o conducă la trepte.

— Ziua, ai vedea mai bine cum arată, spuse gazda vârând cheia în broască. Am vopsit pereţii în alb, iar uşile şi obloanele de la ferestre în albastru închis.

— Trebuie să fie foarte frumos, admise, politicoasă.

După câteva clipe, erau amândoi înăuntru. Steve apăsă

pe butonul întrerupătorului şi în lumină apăru o sufragerie mare, cu aspect primitor, mobilată cu bun-gust. Nou-venita nu-şi putu opri o exclamaţie de sinceră admiraţie.

— Steve, ai făcut minuni! Amfitrionul zâmbi mândru, şi-i propuse:

— Pot să-ţi ofer ceva cald de băut? Un ceai?

Susan ezită o clipă. De ce să nu accepte un ceai, înainte să pornească din nou la drum? îi părea rău că nu fusese mai prietenoasă cu el. În definitiv, planurile lui de viitor n-o interesau deloc, nu?

— Chiar aş vrea un ceai.

— Ia loc pe canapea… Ţi-l aduc într-o clipă.

Când apăru din nou, avea în mâini o tavă pe care aşezase alături de ceştile cu ceai, o farfurie cu biscuiţi de ciocolată, foarte îmbietori. Impresionată, Susan zâmbi la rândul ei.

— Biscuiţii mei preferaţi! Deci, ţi-ai adus aminte…

— Mai bine să spunem că mi-ai inoculat virusul, glumi Steve. De când te-am cunoscut, tot timpul mănânc aşa ceva.

— Eu însă, spuse femeia punându-şi zahăr în ceai, n-am mai mâncat de când. De când am plecat.

— De ce?

— Ei bine… De cele mai multe ori, am luat prânzul sau am cinat în oraş. Pe de altă parte, trebuie să am grijă cu greutatea. Pentru că e adevărat ceea ce se spune: pe ecran ai întotdeauna cu cinci kilograme mai mult decât în realitate.

— Pun pariu că şi aşa ai fi încântătoare.

— Mulţumesc, însă mă îndoiesc că directorul meu ar fi de acord cu tine.

— Nu avem dreptate când ne lipsim de bunătăţi, replică el maliţios. O existenţă pusă sub semnul sacrificiului, devine repede o povară.

Susan îşi dădu seama că vechea lor complicitate avea încă o dată tendinţa să revină. Nu era surprinzător? Nu

puteau să se poarte ca şi cum se întâlniseră cu o zi înainte şi abia se cunoşteau.

Steve rupse un biscuit în dinţi şi declară cu o voce mai joasă:

— Susan, ştii cât mi-ai lipsit?

Femeia îi evită o clipă privirea. Ce rost avea să pretindă că nu se gândise la el? N-avea niciun rost să mai adauge o minciună la tot ce-i despărţea.

— Şi tu mie, murmură ea.

După ce se uită câteva clipe la el, invitata începu să privească tablourile agăţate pe pereţi.

— Crezi că E prea târziu? reîncepu el.

— Îmi închipui că Niciodată nu e târziu să iubeşti. Asta înseamnă.

— Asta înseamnă, interveni el, că nu crezi că am putea relua relaţia de acolo unde am lăsat-o.

— Nu. Vrem nişte lucruri prea diferite. Nu am face decât să ne rănim din nou, Steve.

Se străduia să vorbească liniştit, însă avea mâinile umede.

— Susan, eu nu ţi-aş fi cerut niciodată să-ţi abandonezi munca, ştii foarte bine. Dar acum, că eşti pe jumătate în şomaj…

Deodată, ea se ridică şi începu să măsoare încăperea cu paşi mari, speriată de ce avea să spună. Nu voia să-l asculte. Nu voia să înceapă din nou să creadă că e posibil.

— Cariera mea nu-i terminată, Steve. N-am de gând să mă opresc la primul eşec!

— Ai dreptate, Susan. Apropo de eşec… de ce să nu ne gândim şi la cel al vieţii tale sentimentale?

Îi cerea prea mult. Nu putea să rezolve decât câte o problemă o dată, şi avea deja mult de lucru cu cea a profesiei sale. Cu încăpăţânare, se hotărî să rămână pe domeniul ăsta.

— Vreau să-mi găsesc din nou de lucru în televiziune. Altfel, o să am impresia că nu mă pot realiza.

— Poţi să scrii o carte. Nu-i nimic neobişnuit. O asemenea activitate ar putea de asemenea să-ţi schimbe punctul de vedere.

— Nu cred, oftă femeia. Asta o să-mi fie o ocupaţie până mi se va oferi din nou o emisiune.

Steve simţi că ajunge la exasperare.

— Mai există şi altceva decât televiziune pe lumea asta, Susan! Dac-ai vrea.

— N-are absolut niciun rost să începem să ne certăm, i-o tăie ea.

Îşi luă geanta în mână şi porni spre uşă. Steve încercă s-o oprească din drum.

— Lasă-mă-n pace… trebuie să plec, şuieră ea. O prinse de braţ şi o obligă să se întoarcă.

— Chiar aşa? Iartă-mă că te-am supărat. Dar nu pleca încă… Rămâi…

Îl privi cu răceală, dar atingându-l, inima începu să-i bată mai repede.

— Nu insista, Steve. Nu pot.

— De ce nu?

Adoptase tonul mângâietor pe care i-l cunoştea atât de bine. Sângele începu să-i curgă mai repede în vine, şi îşi simţi obrajii înroşindu-se.

— Nu, Steve. Ştiu foarte bine că o să încerci să mă duci în pat. Or, ăsta era un lucru care nu trebuia să se întâmple. Ar fi fost prea repede cucerită din nou de farmecul lui.

Privirea lui Steve se îndulci, şi ridică încet mâna până la ceafa Susanei.

— Aş vrea să fac dragoste cu tine.

Deja, privindu-i ochii turcoaz, femeia începea să se piardă.

— Înţelesesem, mulţumesc… Dar unde o să ajungem, în felul ăsta? Nu spuneai că vrei să te însori şi să-ţi întemeiezi o familie?

— Am spus asta ca să te fac geloasă, ştii foarte bine. Se pare că am reuşit. Dar nu există nimeni altcineva în afară

de tine, Susan!

Din ce în ce mai convingător, îşi strecurase braţul după mijlocul ei, s-o tragă mai aproape. Nu-i mai trebuia mult ca să cedeze până la urmă. Cât de mult i-ar fi plăcut să regăsească intimitatea pe care o trăiseră împreună. Însă criticile pe care i le lansase puţin mai devreme, îi reveniră în minte şi se îndepărtă din nou, cu buzele strânse.

— Lasă-mă să plec! Nu vreau să cedez unei emoţii trecătoare.

Trecătoare? Cuvântul părea mult prea fără viaţă ca să descrie vârtejul pe care-l trezea în ea. Cu toate astea, cu glas fremătător, se sili să continue:

— Din păcate, fascinaţia noului ar trece foarte repede, şi nu am face altceva decât să ne întoarcem de unde am plecat. De ce să suferim din nou?

— Nu-i obligatoriu să se întâmple aşa. S-ar putea, dimpotrivă, cu experienţa pe care o avem, lucrurile să meargă în altă direcţie. Complicitatea ne-ar ajuta poate să ne rezolvăm în sfârşit problemele. Susan, mi-ar plăcea atât de mult să-ţi reiei locul în viaţa mea!

Fără să-i mai lase timp să răspundă, o mai trase o dată lângă el şi o sărută îndelung, cu pasiune şi nostalgie. Femeia închise ochii, se lăsă biruită o clipă. Apoi, încet, dădu înapoi.

— Promite-mi c-o să ne vedem în continuare, o imploră el. O punea într-o situaţie extrem de dificilă. Şi ei i-ar fi fost greu să se lipsească de prezenţa lui.

— Steve… ştii bine că n-o să rămân aici la nesfârşit. Bărbatul se încruntă, ca şi cum refuza să se gândească la perspectiva – inevitabilă pentru ea – unei noi despărţiri.

— Să nu ne mai gândim la asta, pentru moment. Să ne întâlnim, cât mai stai aici.

Femeia nu-i răspunse imediat şi el luă tăcerea drept o încuviinţare. Susan trebuia să se grăbească să-i deschidă ochii, înainte de a cădea într-o capcană din care nu mai puteau să iasă.

— O să… mă gândesc la asta, Steve.

— Ne-am înţeles.

O luă tandru de braţ, o conduse la maşină şi reluă, după ce o sărutase pe obraz:

— Aştept să mă suni.

— Nu uita că nu ţi-am promis nimic, spuse femeia cu glas rugător.

Mai putea să-i reziste mult? începea să se îndoiască. Cu atât mai mult cu cât el îi spuse în loc de rămas-bun:

— O să păstrez speranţa… Am încredere în tine.

Capitolul 5

— Pot să vă fiu de folos cu ceva? îl întrebă politicos Susan pe necunoscutul care-i sunase la uşă şi acum se uita curios la ea.

Trecuseră câteva zile de când îl văzuse pe Steve. În sinea ei, sperase c-o să ia legătura cu ea, dar nu se întâmplase aşa şi, cu inima grea, se închisese în casă să lucreze.

Vizitatorul scoase la iveală exemplarul «Curierului de Grafton» pe care-l ţinea în mână şi se prezentă cu un aer puţin arogant:

— Aţi auzit vorbindu-se de mine... Sunt Robert Wakefield. Rivalul lui Steve la postul de şerif. La rândul ei, Susan îl studie pe nou-venit. De înălţime medie, era îmbrăcat cu un costum de flanelă şi avea o mustaţă fină. Ce voia, până la urmă?

— Bună ziua, domnule Wakefield. Vizita dumneavoastră mă onorează, dar nu văd ce...

Îi întinse ziarul cu un zâmbet viclean.

— Ştiţi că apăreţi pe prima pagină?

Susan lăsă ochii în jos. Într-adevăr, fotografia ei era chiar sub titlul ziarului. Stătea aplecată pe peluză, cu sacul de plastic în mână, cu Steven şi Gena în planul doi... Patsy alesese drept comentariu, fără pic de ruşine: „Şeriful Steve Markham o pune la treabă pe celebritatea noastră locală, de curând revenită la Grafton, Susan Trent”. După această titulatură ironică, urmau osanalele pentru Susan şi Patsy şi concluziona cu umor: „Aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată!»

— Dacă sunt ales, declară Robert Wakefield, în primul rând o să suprim acest serviciu comunitar. Îmi închipui că asemenea publicitate nu vă face plăcere deloc.

Agasată de compătimirea lui, femeia replică:

— Merit asta pentru ce-am făcut! La urma urmei, ce văd în ziar mai degrabă mă amuză.

Robert îşi înălţă sprâncenele şi, punând jos o clipă geanta

diplomat, o deschise ca să scoată un pliant luxos tipărit pe hârtie lucioasă. Pe copertă, el zâmbea mândru în faţa obiectivului, înconjurat de soţie şi copii. I-o oferi Susanei s-o răsfoiască; nu conţinea decât o serie de promisiuni vagi şi citate juridice fără cap şi coadă.

Susan simţi născându-se în ea antipatia pentru acest personaj. Ce credea el, c-o să câştige alegerile cu demagogie şi o campanie publicitară scumpă? Şi pe urmă, de ce venise tocmai la ea? Se dădu puţin înapoi, cuprinsă deodată de o dorinţă vicleană de a-l apăra pe Steve.

— Metodele domnului Markham mi se par foarte ingenioase, adăugă ea. Cred deci că nu mai avem să ne spunem mare lucru. De altfel, vă rog să mă scuzaţi, dar am ceva de lucru.

Din păcate, Robert insistă.

— Mi-ar plăcea totuşi să am o discuţie cu dumneavoastră. Pot să intru o clipă? Vă rog.

— Ascultă, nu prea am timp. Eu vreau…

— Nu vă reţin decât câteva clipe, miss Trent. Hotărât lucru, intrusul voia să pună punctele pe „i”!

— Domnule Wakefield, să ştii că susţin realegerea domnului Markham.

Robert avu o scurtă exclamaţie de dispreţ.

— Ah! în amintirea timpurilor când eraţi logodiţi, îmi închipui.

— Nu. Pur şi simplu, pentru că mi se pare că face treabă bună. Urmă o scurtă tăcere, după care Robert clătină din cap, cu o expresie nemulţumită.

— Înţeleg. Altfel spus, dacă o să ai vreodată nevoie de un ajutor oarecare, de o favoare.

Făcu un gest explicit şi plecă spre scară. Susan intră în casă. Odată uşa închisă, trase adânc aer în piept, scandalizată. Personajul ăsta detestabil venise pur şi simplu s-o corupă! Cine se credea?

O oră mai târziu, intra în localul poliţiei şi se ducea drept spre biroul lui Steve. Cu telefonul în mână, el răspundea

monosilabic interlocutorului şi-i făcu semn să închidă uşa şi să ia loc.

Nou-venita se conformă şi pentru că era cald, îşi scoase mantoul de lână roşu aprins. Din cele câteva cuvinte rostite de Steve înainte de a închide, înţelese că vorbise cu unul dintre directorii minei.

— Compania are probleme? întrebă ea direct.

Dacă reuşea să găsească un subiect pentru un articol, Patsy ar fi încântată. Steve zâmbi amuzat.

— Mi se pare că eşti cam indiscretă.

— Pentru un ziarist, toate metodele sunt bune pentru a se informa!

— Îmi dau seama. Dar mă pui într-o postură delicată.

— Haide, Steve, făcu ea, deodată bucuroasă de complicitatea lor. Fii mai îngăduitor. Ce se-ntâmplă la mină? Aş putea să scriu ceva pentru „Curierul”?

El îşi contemplă gânditor creionul pe care-l ţinea în mână şi, o clipă, femeia crezu că n-o să-i răspundă. Totuşi, el se hotărî s-o facă.

— În ultimii doi ani nu le-au prea mers afacerile şi au fost nevoiţi să recurgă la concedieri. Acum, sub impulsul noii conduceri, scontează să deschidă puţuri noi, şi să angajeze din nou. Dar se tem să nu apară probleme. Mulţi dintre vechii angajaţi riscă să se simtă lezaţi, pe bună dreptate. Am încredere în discreţia ta, Susan. Nici nu se pune problema să vorbeşti despre asta, deocamdată. Când va veni momentul, directorul va face anunţurile el însuşi în presă, la radio şi la televiziune.

— Poţi să ai încredere în mine.

Nu avea niciun gând să-l trădeze. Esenţial ar fi fost să se ocupe chiar ea de problema asta, de îndată ce va fi posibil

— Deci n-au de gând să-i angajeze pe aceiaşi? continuă ea.

— E imposibil în cea mai mare parte din cazuri, pentru că a fost vorba despre pensionări anticipate. De aici, apare o pierdere financiară incontestabilă pentru cei vizaţi.

— Când crezi că or să înceapă reangajările?

— Într-o lună, aproximativ. Nimic nu-i sigur... Dar spune-mi mai degrabă cum de am onoarea vizitei tale. Te-ai hotărât să mă vezi din nou, după tot ce s-a întâmplat?

Îi zâmbi galant, privind-o cu o expresie admirativă. Părul negru îi cădea suplu pe umeri, şi părea mai frumoasă ca oricând.

— Am venit la tine pentru că Robert Wakefield a dat buzna la mine.

Căută în geantă şi scoase pliantul pe care îl primise şi se apropie să-l aşeze pe birou. Gazda se uită la el, apoi îl lăsă jos oftând.

— Susan, textul n-aduce nimic nou, dar prezentarea e abilă. Fotografiile în culori, interviurile cu locuitorii mai bătrâni. Pentru asta şi pentru afişele care atrag atenţia, a trebuit să cheltuie câteva mii de dolari. Acum, numele lui poate fi văzut pe toţi pereţii.

— Şi în toate cutiile poştale, completă ea. Sunt sigură că toată lumea a găsit pliantul când s-a trezit, azi-dimineaţă. Înainte de a veni, le-am dat un telefon alor mei, care s-au arătat şi ei foarte preocupaţi de ce se-ntâmplă. Spune-mi te rog, cu ce se ocupă acest Robert Wakefield?

— Nu cu prea mare lucru. Călătoreşte mult pentru munca lui şi, în ultimii ani, nu prea a pus piciorul prin Grafton.

— După ce scrie în pliant, nici măcar nu locuieşte aici, ci în Clacksburg, unde conduce fabrica unchiului său. De ce naiba vrea să devină şerif?

— Se pare că unchiul îl împinge s-o facă, spuse Steve zâmbind. Poate vrea să-l dea la o parte din afaceri!

— Un lucru nu înţeleg, murmură Susan, gânditoare. Azi-dimineaţă, parcă voia să mă tocmească, lăsându-mă să înţeleg că dacă îl susţin, va şti să se arate recunoscător. De ce era nevoie să recurgă la stratagema asta? Să fie oare ceva neclar în trecutul lui?

— Nu ştiu nimic.

Steve se ridică şi se apropie de fereastră. Aşadar, Susan

venise doar din considerente electorale. Ar fi preferat să fi fost vorba despre motive personale. Preţ de o clipă, lucru care i se întâmpla rareori, rezultatul alegerilor îi deveni perfect indiferent.

Nedându-şi seama de neaşteptatul regret al interlocutorului, Susan continuă:

— Dacă nu adoptăm o tactică mai energică, se poate să câştige, Steve!

— Pot să scot mai multe afişe, şi să ţin discursuri în cluburi sau localuri. Dar asta-i tot. Dacă oamenii nu se gândesc la ceea ce am realizat.

— De ce nu examinăm mai îndeaproape trecutul lui Robert Wakefield?

— Nu. Nu vreau să fac aşa ceva. Singurul lucru care contează este ce propune să facă pentru comunitate. Nu vreau să tai firul în patru cu poveştile de altă dată. Dacă am descoperi ceva, te-ai grăbi să publici, nu-i aşa? Or, nu vreau să câştig alegerile pentru că mi-am şantajat adversarul.

— Nu sunt de acord cu tine: uiţi un lucru foarte important. Când cineva îşi depune candidatura pentru un post public, oamenii au dreptul să ştie despre cine este vorba şi dacă are integritatea care se impune. Să-i informezi pe alegători în cazul ăsta, e o datorie.

— Poate. Aşa stând lucrurile, nu eşti cea mai îndreptăţită să faci asta, pentru c-o să fii acuzată imediat că nu eşti obiectivă. În schimb, am o altă idee.

Femeia ridică sprâncenele, surprinsă.

— Care?

— Proprietarii noii fabrici de conserve, Harvey şi Mary Lou Brucker, dau mâine o serată. Sunt invitat acolo. Poţi să vii cu mine…

— Speri să-i câştigi de partea ta?

— Nu ştiu, dar aşa, o să am ocazia să-i cunosc mai bine… După ce medită o clipă, se hotărî.

— De ce nu, în definitiv? în felul ăsta o să am ocazia să port o rochie de seară! Vor fi mulţi cunoscuţi?

— Toată lumea o să fie acolo, bineînţeles şi părinţii tăi, şi onorabilul Robert Wakefield însuşi. Trec să te iau pe la şapte şi jumătate, dacă vrei.

— Ne-am înţeles!

În sinea ei, se bucura de această ocazie. Trecuse atâta vreme de când nu mai dansaseră împreună!

Capitolul 6

— Am venit mai devreme sau ai întârziat tu? glumi Steve atunci când Susan, la ora pe care o stabiliseră, veni să deschidă uşa, îmbrăcată doar într-un halat de casă.

Ea scoase un mic oftat şi se dădu la o parte să-l lase să intre.

— Eşti admirabil de punctual, eu sunt cea care a întârziat... fermoarul pantalonilor mi s-a blocat chiar în momentul în care mă dezbrăcam să fac duş. Mi-a trebuit o jumătate de oră să-i scot!

Steve începu să râdă şi, făcând şi ea acelaşi lucru, adăugă:

— În disperare de cauză, i-am tăiat cu foarfeca şi i-am aruncat la coşul de gunoi. Slavă Domnului, era o pereche mai uzată.

— Erau cei pe care i-ai purtat sâmbăta trecută, nu? Păcat, îţi veneau de minune, spuse galant Steve gândindu-se la picioarele ei lungi şi la mijlocul subţire.

Intraseră în salon şi, prin uşa de la camera ei, văzu mai multe rochii de seară înşirate pe pat, ca într-un curcubeu.

— Încă nu ţi-ai ales ţinuta de seară?

— Ezit încă, răspunse femeia apropiindu-se de pat. Asta, poate. Arătă cu degetul o rochie de mătase neagră, cu guler.

— Prea clasică! Nu ne ducem totuşi la o licitaţie cu scopuri caritabile!

Se aşeză pe marginea patului şi se încruntă, gânditor.

— În schimb, asta îmi place mult.

Făcu semn spre un somptuos ansamblu de tafta albastru închis, cu un corset ajustat şi o fustă cloş, acoperită cu muselină.

— Dumnezeule... e prea decoltată, murmură Susan gânditoare.

— Prea decoltată pentru Grafton? se strâmbă bărbatul. Să nu exagerăm. Aici vezi de multe ori ţinute mult mai

îndrăzneţe. Sunt sigur că ai purtat-o deja la Lansing…

— Da, o dată sau de două ori. Dar mă întreb dacă albul nu mi-ar veni mai bine.

Puse pe ea o rochie Empire, de mătase, cu un decolteu discret.

— Eu rămân partizanul taftalei, declară hotărât Steve, dar, bineînţeles, te las să alegi ce-ţi place ţie.

Ea îşi muşcă buzele. Însoţitorul ei era îmbrăcat cu un superb smoching negru, ornat cu o garoafă la rever. La urma urmei, cu rochia ei albastră, alcătuiau un cuplu asortat de minune. Era o plăcere la care putea să renunţe?

— Dacă vrei, propuse el maliţios, pot să te ajut să te îmbraci. Susan se înroşi.

— Înainte, nu te-ai oferit niciodată să mă ajuţi. De unde vine această bunăvoinţă?

Bărbatul scoase o ţigară din buzunar, o aprinse şi răspunse cu nonşalanţă:

— Să zicem că ocazia de astă-seară este mai deosebită…

— Întocmai, i-o tăie ea, preferând să se întoarcă pe un teren mai sigur. O asemenea ţinută nu va fi considerată prea extravagantă? Nu uita de alegeri. Mi se pare important să arăt bine pentru tine.

— Susan, după părerea mea, o să fii atât de irezistibilă încât oamenii vor vota pentru mine cu ochii închişi!

Încântată de acest compliment, se hotărî.

— Bine. Atunci, mă duc să mă îmbrac. Du-te dincolo şi serveşte-te cu un pahar până termin.

Steve se ridică şi ieşi.

— Vrei să-ţi aduc şi ţie unul?

— Nu, mulţumesc.

Închise uşa în urma lui şi îşi scoase halatul ca să se îmbrace. În definitiv, îi plăcea la nebunie ideea de a merge la o serată mondenă în compania lui Steve, şi bucuria pe care o simţea o neliniştea puţin. Cum va mai putea să reziste atracţiei care se trezea din nou în ea, dacă această serată s-ar fi dovedit primejdios de romantică? Ştia bine că

nimic n-ar fi fost mai periculos decât să trezească fantomele trecutului.

Îmbrăcă rochia şi se examină în oglindă. Totul era cât se poate de bine. Deschise uşa şi intră în salon. Steve, care se plimba cu un pahar în mână, făcu ochii mari şi fluieră admirativ.

— Draga mea Susan, eşti minunată, exclamă sincer.

— Mulţumesc, răspunse femeia, înroşindu-se de plăcere. Sper că n-o să fie nimeni scandalizat.

— Dacă o să fie câţiva nemulţumiţi, n-are nicio importanţă. Nimeni nu ne poate dicta cum să ne îmbrăcăm.

— Am încredere în tine. Mă duc să caut nişte pantofi care să se asorteze.

Dispăru câteva clipe, apoi se întoarse încălţată cu pantofi negri, şi în mână cu o poşetă de seară cu strasuri. Se parfumase, îşi prinsese la urechi cercei cu briliante şi îşi pusese o brăţară grea la mână.

— Sunt gata!

Steve o privi cu admiraţie făţişă. Nu i se păruse niciodată atât de seducătoare. Nu avea de gând s-o sărute, dar, când păşi graţios spre el, nu putu rezista tentaţiei şi-i cuprinse cu blândeţe mijlocul ca s-o tragă spre el.

— Susan... Vreau să ştii că te găsesc încântătoare, şopti bărbatul Înfundându-şi faţa în părul ei.

Apoi, încet, lăsă capul în jos şi-i mângâie buzele. O simţi fremătând lipită de el, şi înţelese că nu mai aveau mult până să fie copleşiţi de o dorinţă violentă care să-i ducă mai departe, mult mai departe. Făcu un efort să se desprindă de ea; în primul rând, nu trebuia să precipite lucrurile. Dacă voia să facă posibilă înfiripărea unui nou viitor pentru ei, trebuia să nu se grăbească, să dea dovadă de o infinită prudenţă. Era pregătit să aştepte şi un secol, dacă era nevoie. Acum, era sigur de acest lucru.

Susan, cu răsuflarea gâfâitoare şi buzele întredeschise, ridică spre el o privire indescifrabilă.

— Cred... cred c-am face mai bine dac-am pleca, nu-i

aşa?

— Da. Ia-ţi mantoul…

Ea dispăru din nou şi, câteva clipe mai târziu, apăru cu un somptuos mantou de nurcă pe umeri.

— Parcă eşti făcută să porţi blănuri…

— Asta face parte din garderoba de protocol de la Lansing, la fel ca rochiile de seară pe care le-ai văzut. Pe toate le-am primit cu titlu de împrumut, dar am putut să le cumpăr pe cele pe care le-am vrut când am plecat. Recunosc că primul lucru pentru care am optat a fost mantoul, pentru că nu numai că ţine cald, dar în plus, simbolizează reuşita la care mi-ar fi plăcut să ajung.

— Ai avut ocazia să-l porţi de multe ori? întrebă Steve conducând-o spre scară.

Se străduia să păstreze un ton neutru, însă femeia îi percepu o notă de gelozie în glas.

— Nu, răspunse zâmbind. L-am purtat doar la ceremoniile sau ocaziile similare la care mă trimitea directorul. De obicei, la masă, mă trezeam aşezată lângă un bătrân cu barbă care-şi dădea importanţă, şi mă plictiseam de moarte! Din păcate, un jurnalist trebuie să ştie să se sacrifice din când în când.

Tot vorbind, ajunseră la maşina lui Steve, care-i deschise portiera ca să poată lua loc. Nu după multă vreme, se angajau în trafic. Fericită să vorbească despre vechea ei muncă, Susan continuă:

— De multe ori, sacrificiile astea constau în lucru în timpul weekend-urilor, când aveau loc reuniunile cele mai importante sau cele mai elegante. Ai noştri nu voiau să rateze niciuna.

— Nu ţi-era peste mână să nu te poţi bucura de sâmbete şi duminici?

— Nu, nu prea. Nu aveam mare lucru de făcut.

„Şi pe nimeni cu care să mă-ntâlnesc!” adăugă în sinea ei. În puţinul timp liber, gândurile îi zburau spre Grafton şi spre Steve, care-i lipseau atât de mult.

— Care-i amintirea cea mai plăcută pe care o ai de acolo? întrebă el, interesat fără voia lui.

— Stai să mă gândesc. Poate interviul pe care l-am luat într-o zi, pentru un program despre problemele sociale, cu o femeie care se ocupa de tinerii handicapaţi. Punea atâta inimă în ceea ce făcea!

— Şi... cea mai neplăcută?

— Pe asta n-am s-o uit niciodată! răspunse cea întrebată, râzând. A fost în timpul viscolului din iarna trecută. A trebuit să ies afară, să mă interesez de greutăţile întâmpinate de şoferi din cauza vremii urâte. Am stat la minus treizeci de grade.

— Îmi închipui că erai îmbrăcată cu blana!

— Bineînţeles. Aveam şi un costum complet de schi, trei fulare şi nişte ghete grele! Am crezut că n-o să scap cu viaţă!

— Şi la noi a fost o adevărată furtună, îmi aduc aminte. Steve păstră câteva clipe de tăcere înainte de a continua:

— Cum avansează cartea la care lucrezi?

— Pot să spun că bine. Ca să fiu sinceră, şi din cauza asta am întârziat. Când mă apuc de treabă, nu-mi dau seama cum trece timpul.

Nu spuse însă că munca asta constituia singura modalitate de a nu se gândi la el, la neînţelegerile care-i despărţeau.

— Crezi că mai ai mult de lucru la ea? întrebă şoferul intrând pe aleea care ducea la locuinţa Bruckerilor.

— Cred că o lună sau două... încerc s-o dactilografiez eu încet-încet, ca să i-o trimit editorului meu.

— Se pare că dai un randament foarte bun în treaba pe care o faci, remarcă el parcând maşina.

Conacul era luminat în întregime, şi multe alte maşini erau deja parcate de jur-împrejur.

— Am destul timp liber.

— Susan, te-ai întors la Grafton ca să lucrezi liniştită? Oprise motorul şi, în liniştea instalată brusc, frânturi

muzicale şi hohote de râs ajunseră la ei.

— De bună seamă, e unul dintre motive, răspunse femeia fără grabă, dar cred că mai sunt şi altele, mai complicate.

Tăcu o clipă. Unul dintre aceste motive, şi nu cel mai neînsemnat, era că voise să verifice dacă dragostea pentru el dispăruse, şi dacă era în stare să-i facă faţă cu indiferenţă, fără să simtă nicio strângere de inimă. Alungând hotărâtă acest gând dureros, continuă să explice:

— Cum sunt singurul copil, cred că întotdeauna au aşteptat mult de la mine. A trebuit să dau dovadă că eram cea mai bună şi, de fapt, până la urmă am învăţat să răspund cu plăcere provocărilor. Nota zece la liceu, apoi cursuri universitare strălucite, şi în sfârşit, reuşita profesională. Steve, povestea asta de la Lansing a fost primul meu eşec. M-am simţit adânc rănită, cu atât mai mult cu cât nu-mi place să recunosc în general.

— Noţiunea de eşec este relativă. De ce te încăpăţânezi să-ţi găseşti un nou loc de muncă în televiziune?

Se întorsese cu faţa şi îşi strecurase braţul în spatele ei. Abia o atingea, dar femeia îi simţea din plin prezenţa.

— Tocmai ca să dovedesc că Nu este vorba despre nepriceperea mea. Aş vrea să-mi iau revanşa. Într-un cuvânt, să mă afirm din nou.

Un uşor tremur în glas îi trăda emoţia pe care o încerca în momentul în care vorbea despre ţelurile propuse. Steve nu întâlnise de multe ori o asemenea determinare. Impresionat, fu cât pe ce s-o ia în braţe, dar se răzgândi. Nu de tandreţe avea nevoie, îşi spuse trist; ea trebuia să găsească din nou un mijloc să se realizeze profesional, singurul fel de a se realiza şi a da un sens vieţii.

— Toate astea nu explică de ce te-ai întors la Grafton, spuse încet bărbatul.

Îşi încrucişă mâinile la piept, ca şi cum ar fi vrut să se retragă în ea însăşi, un gest instinctiv de a se apăra de lumea, în acest moment, ostilă.

— Ei bine... tocmai ca să am timp să mă gândesc la rana

amorului propriu. Am ştiut că susţinerea părinţilor, toleranţa şi înţelegerea lor m-ar ajuta. De câtva timp, mi se pare că am mai multă nevoie de ei decât altă dată.

Se instală din nou liniştea. Expresia lui Steve, o clipă înţelegătoare, deveni mai îndepărtată, şi declară după câteva clipe:

— Hai!... E timpul să mergem.

Atunci când urcau treptele spre terasă, Steve remarcă:

— Mi se pare că petrecerea e în toi.

— Sunt sigură că o să fie primul titlu în ziare. Asemenea ceremonii nu sunt prea frecvente pe aici, nu-i aşa?

— Sunt numai nunţile şi balurile de la liceu, replică Steve cu un zâmbet melancolic. Îţi pare rău după vârtejul vieţii mondene?

Cu mâinile în buzunare, o contempla, fără să se gândească să apese pe sonerie. Fără să-şi dea seama, voia să prelungească puţin intimitatea, să afle ce mai rămăsese ascuns.

— N-aş şti ce să-ţi spun, mărturisi ea sincer. Nu m-am gândit niciodată la aspectul ăsta al lucrurilor. Mi s-a părut că Grafton era locul ideal unde să vin să mă odihnesc.

— Să te odihneşti... şi nimic altceva, sublinie Steve cu oarecare amărăciune.

— Sunt multe lucruri de văzut şi de făcut aici. De ce să mă duc în altă parte?

— În concluzie, ai fi mai fericită într-un oraş mare...

— Dar tu, nu, nu-i aşa?

— Nu. Nu cred. Am trăit mult timp şi nu aş avea niciun motiv să mă întorc acolo.

— Ţi-ai găsi totuşi foarte uşor de lucru... Ai avea perspective mult mai largi decât aici!

— Susan, sunt poliţist. Într-o metropolă, poliţia lucrează tot timpul cu necunoscuţi, cu oameni care sunt în trecere. E pentru cei cărora le place permanenta schimbare, nu pentru mine. Eu prefer să-i cunosc pe oamenii cu care am de-a face, să le cunosc problemele. Asta dă o altă

dimensiune muncii pe care o fac. Îndrăznesc să afirm că aşa pot să fiu un poliţist bun.

Pleda cu pasiune pentru cauza lui, şi Susan se simţi dezamăgită de această fermitate. Nu vor găsi niciodată un teren pe care să se înţeleagă?

— Vino! spuse bărbatul apăsând în sfârşit pe sonerie. O să răcim dacă mai stăm aici.

Le deschise un majordom care-i pofti înăuntru, într-un hol luminat feeric şi-i conduse la vestiar. După aceea, pătrunseră într-un salon imens, ornat cu o mulţime de flori, aşezate în vaze de cristal. Undeva în spate, o orchestră cânta muzică de jaz, chelneri îmbrăcaţi în negru se plimbau printre invitaţi cu tăvi pline cu pahare de şampanie.

Susan, uimită de splendoarea decorului, murmură câteva cuvinte de apreciere, dar se simţi dintr-odată deprimată. Era ca şi cum o prăpastie apăruse între ea şi Steve. Refuza să renunţe la cel pe care-l simţea cel mai aproape de inimă, dar de care se îndepărta din ce în ce mai mult. El trebui să facă un efort considerabil ca s-o atragă în conversaţia amabilă cu notabilităţile care veniră la ei. După puţin timp, Susan reuşi în sfârşit să se simtă mai destinsă.

Câteva clipe mai târziu, Brucker-ii înşişi se apropiară de ei. Mary Lou Brucker era o blondă drăguţă, graţioasă, care trebuia să aibă cu vreo douăzeci de ani mai puţin ca soţul. Zâmbitoare, întinse mâna vizitatorilor în timp ce acesta din urmă le spunea, amabil:

— Domnule Markham, Miss Trent, bine aţi venit. Suntem onoraţi de prezenţa voastră.

Susan zâmbi la rândul ei remarcând, puţin mai departe, prezenţa lui Robert Wakefield care vorbea însufleţit în mijlocul unui grup, iar tânăra lui soţie îl ţinea de braţ.

— Mama ta mi-a spus că scrii un ghid al consumatorului, pentru marele public? zise Mary Lou.

— Exact.

— În cazul ăsta, ar trebui să faci o tură pe la uzină. Am lansat o nouă serie de produse cu multe calorii care ar

merita să fie menţionate.

— Din păcate, explică Susan, toate testele referitoare la domeniul ăsta au fost deja făcute de către cei de la universitatea din Michigan. Nu pot să fac adăugiri. Ar însemna să fiu nevoită să iau totul de la zero.

Mary Lou făcu o mică strâmbătură.

— Dacă aşa stau lucrurile, am putea să facem chiar noi o serie de teste care să…

— Mă tem că asta n-ar schimba nimic. Pentru a dovedi validitatea încercărilor, este nevoie de o echipă de specialişti care să răspundă de toate controalele legale.

Mary Lou făcu o mutră bosumflată şi soţul ei mormăi:

— Nu este niciun mijloc să facem referire la produsele noastre în cartea dumitale?

— Mă tem că nu.

Cei doi se priviră o clipă, apoi Mary Lou declară:

— Bine, dar asta nu te împiedică să vii să vezi fabrica noastră. Mulţi dintre colegii tăi de şcoală lucrează acum la noi. De exemplu, Gena Borden, sora lui Frank Winter, care este una dintre dactilografele cele mai bune.

Susan aruncă o privire spre Steve. Îi zâmbea, dar era imposibil să-şi dea seama dacă o sfătuia să accepte sau nu invitaţia. Oricum ar fi fost, trebuia să nu le decepţioneze întru totul pe gazdele de astă-seară.

— Aş fi încântată, primi invitaţia, politicoasă.

— Perfect, atunci. O să-ţi telefonez în cursul săptămânii viitoare ca să ne întâlnim, trase concluzia Mary Lou înainte de a se îndepărta împreună cu soţul ei.

— M-am purtat cum trebuia? şuşoti Susan lui Steven, la ureche. Recunosc că nu mai ştiam ce să spun.

Nefiresc, el ridică din umeri şi spuse:

— Nu văd de ce-ţi faci griji să le faci pe plac. Susan înălţă sprâncenele, surprinsă.

— Steve, dar eu vreau să câştigi alegerile astea!

— Chiar aşa? Eram gata să cred contrariul. N-ai niciun interes să se întâmple asta.

— Vreau să fii fericit, şopti femeia, dezamăgită.

— Chiar dacă asta înseamnă să rămân definitiv la Grafron? Ea clătină din cap.

— Da. Chiar în cazul ăsta.

Astfel, în cel mai rău caz, se mai puteau vedea din când în când, atunci când timpul le permitea. Nu era soluţia cea mai bună, dar era mai bine decât să renunţe definitiv la el, nu-i aşa?

— Uite-i pe părinţii tăi, spuse Steve, întrerupându-i firul gândurilor.

Clayton Trent, cu toate că era foarte elegant în smochingul lui, se încăpăţâna să-şi ridice nervos nodul papionului. Nu-i plăcuseră niciodată evenimentele mondene. Emma, în schimb, parcă radia în taiorul ei bordo.

— Cât de frumoasă eşti, Susan, spuse el îmbrăţişându-şi fiica.

— Şi tu arăţi bine, răspunse Susan cu duioşie. Vă consider pe amândoi un cuplu foarte şic.

— Steve, continuă Emma, sunt încântată să te văd. Ce mai face Eric?

— Nu-şi mai găseşte locul de când a „agăţat-o” pe faimoasa Wendy, glumi Steve. O cunoaşteţi?

— Foarte bine. A fost eleva mea când avea vreo zece ani... Crede-mă, pe vremea aceea, făcea ravagii printre băieţi!

Simţindu-se mai bine în prezenţa părinţilor ei, cu care se înţelegea atât de bine, Steve cuprinse mijlocul Susanei cu un gest posesiv. Zâmbetul Emmei deveni mai afectuos şi, după ce acceptase o cupă de şampanie pe care i-o oferise un chelner, adăugă, râzând:

— Acum înţeleg de ce Eric vine pe la noi mult mai rar... Dar de ce nu vii împreună cu el, într-o seară? Poate s-o aducă şi pe Wendy, dacă vrea, bineînţeles. Nu văd niciun inconvenient în asta.

— Sunt sigur că Eric va fi încântat, şi când consideraţi dumneavoastră, va fi convenabil şi pentru mine, răspunse

Steve. Doar să-mi daţi telefon.

— Şi eu? protestă imediat Susan, uimită că nu fusese băgată în seamă. Nu sunt şi eu invitată?

— Ba da, poţi să vii şi tu dacă vrei, replică maliţios Emma. Susan îşi muşcă buzele. Căzuse în capcană. Maică-sa, ştiind-o că nu-i plăcea ca lucrurile să se facă fără ea, îi prevăzuse reacţia. Şi-i lăsă ei să stabilească data cinei împreună cu Steve şi Eric, cel de la care pornise discuţia!

De altfel, Emma îi contempla acum pe cei doi tineri cu un curios zâmbet pe buze, şi privirea i se opri o clipă asupra mâinii pe care Steve o strecurase în jurul Susanei.

Amuzată şi întrucâtva exasperată, Susan spuse:

— Steve, parcă prietenii ne fac semne să mergem la ei. Ne vedem mai târziu, mamă!

Restul serii se petrecu cât se poate de plăcut, în compania vechilor cunoştinţe care o puseră la curent pe tânăra femeie cu toate evenimentele care se întâmplaseră în Grafton în lipsa ei. Susan se simţea făcând parte din colectivitate, dar asta nu putea să dureze prea mult, ştia bine. Când se despărţiră în cele din urmă, aproape îi părea rău că pleca.

Străbătură drumul de întoarcere într-o linişte deplină. Steve opri în faţa casei ei. După ce coborâră din maşină, încuie portiera şi urcă scările pe urmele ei. Când Susan scoase cheia din geantă, împins de un reflex pe care nu şi-l putu stăpâni, Steve i-o luă din mână să descuie el uşa.

Gestul acesta simplu făcu să se trezească în ei un val de amintiri. Susan, de acum, nu mai voia nicidecum ca seara să se termine aici, în pragul uşii... Totuşi, ce se-ntâmpla dacă îl invita pe Steve să intre? Ce evenimente putea să declanşeze? Vor fi în stare să-şi stăpânească încordarea şi să discute cu inima deschisă, ca apropiaţi, nu ca doi duşmani?

Nu-şi dădea seama. Se gândea la un singur lucru: să-l mai păstreze pe Steve încă puţin alături de ea.

— Vrei... să intri o clipă? propuse în cele din urmă, cu

glasul puţin tremurător.

Steve îşi vârî mâinile în buzunare şi o privi grav.

— Susan, nu cred că ar fi o idee prea bună. Oftă discret şi se hotărî să fie sincer.

— Intenţiile mele de data trecută nu s-au schimbat. Dacă rămân cu tine, ştii ce-o să se întâmple. Dacă nu eşti hotărâtă să accepţi, prefer să-mi spui. O să mă duc „acasă” şi cred că aşa ar fi mai bine pentru amândoi.

Era cât se poate de sincer, şi Susan simţi un nod în gât.

— Ai… dreptate. Mai bine mai aştept, să fiu sigură că… putem avea posibilitatea unui viitor comun. E mai bine decât să complicăm situaţia.

— Ştiam c-o să răspunzi aşa, spuse bărbatul încet.

Îi era profund recunoscătoare pentru tactul de care dăduse dovadă. N-o brusca, nu căuta să se impună.

— În definitiv, avem timp, nu-i aşa? şopti ea, stângace. Steve zâmbi.

— Susan, pentru tine, aş da dovadă de o răbdare infinită. Se aplecă spre ea, o sărută pe obraz şi dispăru în beznă.

Capitolul 7

— Bună ziua, Susan, spuse Eric cu un zâmbet larg. Speram să te găsesc acasă.

Stătea în pragul uşii, cu un teanc de cărţi şi caiete sub braţ.

— Eric, ce surpriză plăcută! exclamă Susan.

Lucrase fără întrerupere toată după-amiaza şi acum se pregătea să-şi facă un ceai pentru o pauză binemeritată.

— Sper că nu te deranjez, continuă nou-venitul. Voiam să vorbesc puţin cu tine.

— Bineînţeles! Intră, te rog.

Îl luă prieteneşte de braţ să-l conducă în bucătărie şi spuse:

— Am să te servesc cu biscuiţi cu ciocolată, cum îţi plac ţie. I-am făcut aseară.

— Mmm! veni imediat reacţia băiatului. Nici nu se putea să nimeresc mai bine!

Întorcându-se de la serată, Susan nu se simţise destul de liniştită să se urce direct în pat, şi îşi găsise ceva de făcut: să trebăluiască prin bucătărie.

Amândoi erau acum aşezaţi la masă, cu o tavă plină cu biscuiţi în faţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă binevoitoare gazda, turnând ceai în ceşti. Te ascult!

Eric rupse automat un biscuit.

— Probleme sentimentale, răspunse încet, fără să ridice ochii. M-am gândit că ai putea să-mi dai o mână de ajutor.

Înduioşată de stânjeneala lui copilărească, răspunse cu blândeţe:

— Dumnezeule! Nu pretind că sunt specialistă în materie… dar am să fac tot posibilul să te ajut.

— Sunt sigur că-ţi aduci aminte de Wendy, mormăi Eric. Ne-am întâlnit de câteva ori şi aveam impresia că totul merge bine. Ieri însă, n-a mai vrut să se-ntâlnească cu mine.

— V-aţi certat?

— Nu… nu despre aşa ceva este vorba. O presează un coleg al cărui tată este foarte înstărit. Cred că-i place şi ei şi bănuiesc că…

— Că se foloseşte de tine ca să-l facă gelos? completă Susan, alarmată în sinea ei.

— Chiar aşa, răspunse sobru Eric, mâncând încă un biscuit. Or, sunt sigur că în fond, tipului ăstuia puţin îi pasă de Wendy. El trece foarte repede de la o fată la alta, şi mă tem că o s-o facă să sufere.

Susan îşi sorbea ceaiul, gânditoare. Trebuia să acţioneze cu diplomaţie.

— Din păcate, doar Wendy poate să facă alegerea.

— Mda! Ştiu şi eu foarte bine că aşa stau lucrurile, dar nu… nu reuşesc să nu mă mai gândesc la ea.

La fel cum nici ea nu putea să nu se gândească la Steve.

— Eric, ce-ai de gând să faci?

— N-am nici cea mai vagă idee. De asta am venit la tine. Dacă puştoaica nu era în stare să-l aprecieze pe Eric la adevărata lui valoare, gândi Susan, ar fi fost mai bine să renunţe la ea, pur şi simplu. Însă, dându-şi seama că un asemenea sfat n-ar fi fost bine primit, îl întrebă:

— După părerea ta, ce-i place lui Wendy la pretendentul ăsta? Eric lăsă capul în jos.

— Are maşină, mulţi bani de buzunar. Şi e mereu bine îmbrăcat.

— Eric, ştii bine că nu haina îl face pe om, spuse cu blândeţe.

— Da, bineînţeles, dar…

— Ai vrea ca Wendy să fie mândră de tine, nu-i aşa?

— Da, repetă Eric încet. Eu unul, nu prea mă pricep la haine. Dar aş vrea să fac un efort pentru ea. Am ceva economii, şi Mi-ar plăcea dac-ai veni cu mine la Clacksburg, într-o zi, să alegem două-trei lucruri de îmbrăcat.

— Cum vrei tu, Eric. Vin cu plăcere.

Se îndoia că o haină nouă ar fi făcut o mare diferenţă, dar

de ce l-ar fi refuzat? El îşi dădea seama probabil că idila cu Wendy risca să se destrame. Era la vârsta când trebuia să înveţe singur ce înseamnă viaţa.

— Mulţumesc, Susan, mulţumesc mult de tot! exclamă băiatul, vizibil uşurat. Acum, trebuie să mă întorc.

Susan se uită la ceas.

— Mă tem că ai pierdut autobuzul. O să te conduc eu.

— Foarte frumos din partea ta, dar eşti sigură că nu-ţi încurc treburile?

— Nici vorbă.

Din cauză că se lucra la şosea, trecu ceva timp până ajunseră la el acasă, şi Susan refuză oferta lui Eric de a intra o clipă.

— Trebuie să apară şi Steve, insistă băiatul. O să-i pară rău.

— Eric, îţi mulţumesc, dar am mult de lucru. Salută-l din partea mea. Şi spune-i c-o să mergem sâmbătă, împreună, la Clacksburg.

Se întoarse acasă şi, după ce-şi făcu repede o limonadă, se apucă din nou de lucru. Pe la opt, cineva sună la uşă. Se ridică, îşi trecu mâna prin păr şi se duse să deschidă.

Era Steve, îmbrăcat civil, ceea ce însemna că trecuse pe acasă înainte de a veni. Susan îl întâmpină cu un zâmbet deschis, apoi se încruntă văzându-i expresia preocupată. Ce se-ntâmpla?

— Scuză-mă că te deranjez, spuse nou-venitul urmând-o înăuntru. Vin din cauza lui Eric. L-ai văzut ceva mai devreme, nu-i aşa?

— Da, a trecut pe aici când a ieşit de la şcoală. Am hotărât să mergem să-şi cumpere nişte haine, sâmbătă.

— Susan, asta mă deranjează. I-am reproşat că apelează la tine, că-ţi răpeşte timpul. E ca şi cum n-ar fi înţeles că nu mai suntem logodiţi.

Femeia încercă să-l tempereze, cu blândeţe.

— Ascultă, Steve, nu mă deranjează deloc să mă ocup de Eric, ba dimpotrivă, sunt bucuroasă că pot s-o fac.

Steve se lăsă să cadă într-un fotoliu şi chipul i se destinse.

— Dacă aşa stau lucrurile, nu mai am nimic de spus... Uite c-am rezolvat o problemă. Să trecem la următoarea, pentru că Eric nu este singurul motiv pentru care am venit aici.

— Există şi un al doilea? murmură ea, simţind un nod în gât. Înainte de a se aşeza lângă el, scoase două pahare şi-i oferi de băut. După un moment de linişte, el bău o înghiţitură de whisky şi spuse:

— După serata de ieri, m-am gândit mult la noi doi. Mi-am spus că dacă n-o să ne mai vedem, o să ne petrecem tot restul vieţii întrebându-ne dacă nu ne-am înşelat renunţând. Eu cred dimpotrivă că din moment ce eşti aici, ar trebui să ne întâlnim cât mai des posibil. Chiar dacă ne ciondănim din când în când, ceea ce, cunoscându-ne, mi se pare foarte probabil.

— Ei bine, Steve, vezi tu, şi eu am ajuns la aceleaşi concluzii. M-am gândit toată noaptea. Până ieri, credeam că ar fi mai bine să păstrăm distanţa. Pe urmă, m-am gândit că poate greşeam.

Impresionat, Steve o prinse de mână.

— Atunci, eşti de acord? O s-o luăm încet-încet, fără nicio obligaţie. Şi o să vedem.

Femeia acceptă, clătinând din cap, cu ochii scânteind.

— Dacă eşti liberă, hai să ne petrecem seara împreună!

— Depinde ce vrei să-mi propui, glumi ea. Sunt o fată serioasă.

După un moment de emoţie intensă, simţea nevoia să se arate puţin ironică.

— M-am gândit la tot, replică maliţios Steve. Ce-ai zice de un picnic sub cerul liber? Coşul cu mâncare e pregătit, în maşină.

— Recunosc că oferta e tentantă. Toată ziua am lucrat la maşina de scris, şi propunerea asta mi se pare paradiziacă. Ai luat cafea?

— Un termos plin. În plus, grătar de pui, sosul pe care-l doreşti, biscuiţii preferaţi.

— La asemenea bunătăţi, cum aş putea să rezist? Vreau să te întreb ceva. Erai sigur c-o să primesc invitaţia?

— Nu, veni răspunsul, grav. Susan, în privinţa ta nu sunt sigur decât de un lucru: am nevoie să te văd. Cât mai des.

Urmă o tăcere deplină, iar după câteva clipe, ea spuse:

— Lasă-mă o clipă să mă pregătesc, şi pe urmă sunt a ta.

Se duse în dormitor unde, cu mâinile tremurânde, îmbrăcă haine care să-i ţină de cald. Trebuia să spună lucrurilor pe nume: între ei încă exista ceva foarte puternic, o atracţie împotriva căreia nu puteau să lupte, dar, poate greşeau jucându-se cu focul, hotărându-se să se întâlnească din nou. În definitiv, ce importanţă mai avea? De acum, se simţea în stare să accepte orice risc. Steve avea dreptate: dacă nu-şi acordau o ultimă şansă, aveau să regrete mereu.

— Sunt gata! anunţă femeia întorcându-se în salon.

El îi privi admirativ pantalonii de lână bej, asortaţi cu haina cu guler de blană, şi o luă de braţ s-o conducă la maşină.

După ce urcară în maşină, Susan îi simţi aroma after-shave-ului. Îl adulmecă cu plăcere, savurând anticipat ceasurile lungi pe care le va petrece împreună cu el.

— Văd că ai pregătit totul, glumi ea.

— Doar pentru că speram să plec împreună cu o femeie tânără.

„Tânăra femeie” râse, înroşindu-se, şi continuă:

— Unde l-ai lăsat pe Eric?

— În sufragerie, în faţa unui morman de teme pe care ar trebui să le facă pentru mâine. Astea fiind spuse, când am plecat, l-am lăsat discutând la telefon cu faimoasa Wendy.

— Aha! Vor continua deci să se vadă?

— Ca să fiu mai clar, îşi dă toată silinţa s-o convingă să se întâlnească din nou cu el. Zilele astea, abia am reuşit să mă apropii de telefon! Ăsta e de altfel motivul pentru care

am venit la tine direct, fără să te mai sun înainte. Fără să mai spun că, prin viu grai, reuşesc să fiu mai convingător.

— De bună seamă! fu ea de acord.

Tocmai se pregăteau să iasă din oraş, când ea întrebă:

— Încotro mergem?

— Asta-i surpriza! E vorba despre un loc foarte frumos, pe care puţină lume îl ştie. L-am descoperit întâmplător în peregrinările mele.

Câteva minute mai târziu, descoperea cu plăcută surprindere sub licărul stelelor un lac liniştit mărginit de copaci mari, cu ramurile uşor unduite de briză. Încântată, admiră câteva clipe peisajul, după care îl ajută pe Steve să facă focul. Spectacolul flăcărilor o umplea de încântare.

— Am venit aici împreună cu Eric vara trecută, explică Steve. E locul meu preferat pentru pescuit. După despărţirea noastră, am fost rupt de viaţa socială timp de câteva săptămâni, şi am venit de multe ori să mă refugiez aici.

— Atmosfera e atât de calmă, atât de liniştită, murmură ea. Uită-te la munţii ăştia.

Culmile munţilor Virginiei, de jur-împrejur, formau o depresiune armonioasă şi grandioasă. Spre marea ei surprindere, Susan îşi dădu seama că asemenea spaţii vaste, în oraş, îi lipsiseră.

Stătură la taclale mult timp. De multă vreme nu se mai simţiseră atât de destinşi unul în prezenţa celuilalt.

Steve deschise un săculeţ cu nalbe şi le puse să ardă pe foc; imediat se răspândi un miros plăcut.

— N-ai niciodată impresia că... viaţa trece prea repede? întrebă Susan, gânditoare.

Steve zâmbi tandru.

— În general, da. Dar depinde de împrejurări. Când ai plecat la Lansing, aveam impresia că fiecare zi dura un secol. Îţi lipseşte Michiganul?

— Sentimental, nu, cu toate că e foarte frumos. Dar în Virginia mă simt la mine acasă. În schimb, regret

activitatea şi tumultul oraşului.

Meditã, melancolicã. Ce putea gãsi la Grafton, în afarã de câteva cafenele şi cinematografele de provincie mai importante care se aflau în împrejurimi?

— Te plictiseşti aici?

— Nu, murmurã ea. Dar, uneori, mã simt singurã.

— Şi eu, Susan, şopti emoţionat. Deseori. Foarte des... Fãrã sã se poatã împotrivi, ochii tinerei femei se umeziră brusc şi-l rugã:

— Ia-mã în braţe, te rog. Strânge-mã...

O strânse în braţe şi, în timp ce ea îşi înfunda faţa la pieptul lui, îi mângâie pãrul, încet, cu blândeţe. Nu-i vãzuse lacrimile, dar un uşor suspin îl nelinişti. O sili sã ridice capul, prinzând-o de bãrbie.

— Susan, ce se-ntâmplã? Plângi?

Clãtinã din cap, incapabilã sã articuleze vreun sunet, blestemându-se în sinea ei. De ce trebuia sã dea dovadã de o asemenea slãbiciune prosteascã?

— Te iubesc, îi murmurã deodatã Steve la ureche. Te-am iubit mereu.

— Şi eu...

Lacrimile, încet-încet, se opriră. Poate nu aveau un viitor în comun, dar cel puţin acum, ea refuza sã creadã cã ceva îl va strica.

Se întoarserã, lipiţi unul de celãlalt în cãldura din maşinã.

— O sã te sun, promise Steve când o lãsã acasã.

— Am înţeles... o sã aştept, fu rãspunsul Susanei.

Capitolul 8

— Nu-mi vine să cred! exclamă Eric în momentul în care Susan intră în casa lor, sâmbătă dimineaţa.

— Felicitări! răspunse nou-venita râzând.

Schimbă o privire complice cu Steve, care se apropie s-o sărute tandru şi se întoarse spre fratele lui mai mic.

— Când va avea loc marele eveniment?

— Duminica viitoare. Nu ştiu cum o să am răbdare până atunci!

Steve pufni în râs şi, ţinând-o pe Susan în braţe, glumi:

— Dacă-ţi mai rămân ceva bani în dimineaţa asta, cine ştie, poate-ţi cumperi şi o maşină sport! Ar fi foarte utilă în situaţia în care te afli.

— Într-adevăr, cu atât mai mult cu cât am renunţat la cea veche, ripostă Eric pe acelaşi ton glumeţ.

Chiar visa să aibă maşina lui, perspectivă mult peste ceea ce-şi putea permite şi, de obicei, evita să abordeze subiectul, dar astăzi, parcă plutea pe nouraşi şi nimic nu putea să-l indispună.

Cei doi fraţi îşi îmbrăcară paltoanele, şi toţi trei plecară la drum.

Când ajunseră la Clacksburg, aleseră un magazin elegant şi Eric, după ce hoinări prin toate raioanele, îmbrăcă o superbă haină de tweed.

— Eric, ţi se potriveşte de minune, îl asigură Susan, cu căldură.

— Întru totul de acord, întări Steve.

Băiatul, încruntat, se privea în oglindă din toate unghiurile.

— Credeţi c-o să-i placă lui Wendy? murmură el. Nu e puţin prea clasică?

Aruncă o privire nostalgică spre un rând de haine ultimul răcnet, mai extravagante şi bineînţeles mai scumpe.

— Ar trebui să iei haina de tweed, îi explică Susan cu diplomaţie. E o stofă care arată foarte bine şi care se poate

asorta cu o sumedenie de alte articole de îmbrăcăminte, obişnuite sau mai sofisticate.

Ca să-şi demonstreze spusele, îi trecu prin faţa ochilor nişte pantaloni de velur cu o cămaşă asortată, apoi nişte pantaloni de ocazie de culoare crem.

— Înţeleg ce vrei să spui, răspunse Eric căruia i se lumină faţa. Tu ce părere ai, Steve?

— Susan are dreptate. Alegerea mi se pare cea mai chibzuită. Dar Eric, din nou, şovăia.

— Lui Wendy nu-i place ce este chibzuit…

Steve reuşi să-şi ascundă un oftat exasperat, dar nu putu să se abţină să nu-i răspundă sec:

— Problema nu-i asta. Problema e să ştii dacă te place sau nu.

— Da… da, mă place, murmură Eric. O să îmbrac şi nişte pantaloni, ca să văd cum îmi stă.

În vreme ce dispărea în cabină, Susan îi şopti lui Steve la ureche:

— Ştii că cea mai bună metodă de a încuraja pasiunea unui adolescent este s-o dezaprobi?

— Ai dreptate. Ar trebui să dau dovadă de mai mult tact.

— Ai încredere în Eric. Dă-i timp. Într-o bună zi, o să înţeleagă anumite lucruri.

— Aş vrea să nu-l fac să sufere!

— Steve, nu poţi să-l protejezi veşnic.

Tăcură, pentru că Eric tocmai apăruse din nou, încântat de pantaloni. Susan îl ajută să-şi găsească o cămaşă şi o cravată asortate, pe urmă, odată cumpărăturile rezolvate – cu ajutorul generos al fratelui mai mare – Eric declară:

— Eu mor de foame. De ce nu luăm un sandviş înainte de a trece la cumpărăturile pentru tine, Steve?

Acesta din urmă începu să râdă.

— Haide, Eric, e abia ora unsprezece, şi dimineaţă ai avut parte de un mic dejun copios!

— Dar sunt în creştere, replică Eric, solemn.

— Susan izbucni în râs, şi Steve hotărî, uitându-se la

ceasul de la mână:

— Du-te şi mănâncă singur. Ne întâlnim peste o oră, la barul din colţul străzii.

— Am înţeles!

Eric se îndepărtă cu pasul ştrengarului, şi Steve se întoarse spre Susan.

— Îţi mulţumesc că ai venit. Fără tine, nu ştiu cum m-aş fi descurcat să-l conving să facă o alegere de bun-simţ.

— Mama spune, răspunse femeia amuzată, că te înţelegi mai uşor cu copiii altora decât cu ai tăi.

Străbătură la rândul lor toate raioanele, şi Steve încercă un blazer foarte frumos de lână albastră, la două rânduri. Cu zâmbetul pe buze, făcu o piruetă, ca să fie admirat. Nuanţa îi punea în valoare culoarea ochilor, şi croiala i se potrivea la fix pe umerii laţi.

— Ia-l, Steve! spuse Susan, entuziasmată. Arăţi splendid.

— O să-ţi ascult sfatul… cu atât mai mult cu cât, adăugă maliţios, încă nu ştii, dar şi tu eşti invitată sâmbătă la bal.

— Sâmbăta viitoare? Cu ce ocazie?

— Date fiind atribuţiile mele, directorul liceului mi-a cerut să fiu şi eu printre elevi, ca să nu fie nicio problemă. Mi-ar plăcea să-mi ţii companie, iar la terminarea balului, pe la miezul nopţii, o să putem merge împreună la un restaurant din Clacksburg. Unele rămân deschise până foarte târziu.

— Steve, nimic nu mi-ar putea face o plăcere mai mare. După atâtea reuniuni «serioase» la care participase, accepta cu bucurie perspectiva unei seri romantice.

— Cu ce să mă asortez la blazerul ăsta?

— Îţi sugerez o cămaşă verde şi nişte pantaloni în carouri, glumi cea întrebată.

Se simţea bine şi era gata să spună glume şi prostii, ca o puştoaică fără griji. Din ce în ce mai mult, îşi dădea seama că nu-şi mai putea închipui viaţa fără el.

În timp ce se pregăteau să se ducă să-l întâlnească pe Eric, o prinse de mână şi o strânse zdravăn.

— Ce păcat că după-amiază trebuie să mă duc la muncă,

murmură el.

Femeia clătină din cap şi privirile li se întâlniră, deodată aprinse de dorinţă. Când vor avea din nou câteva ceasuri lungi de libertate în faţă?

***

Săptămâna următoare, ritmul febril al pregătirilor electorale începu din nou. De îndată ce aveau o clipă liberă, se întâlneau să dea nenumărate telefoane, să răspundă la scrisori, să trimită pliante. Prudent, Steve avea grijă să păstreze o oarecare distanţă faţă de ea, dar o fixa de multe ori cu câte o privire drăgăstoasă. Când veni ziua balului, Susan era deja convinsă că trebuia să găsească un mijloc de a-şi uni destinele. Dar nu era uşor, câtă vreme se agăţau amândoi cu atâta înverşunare de propriile proiecte de carieră.

De data asta, când Steve veni s-o ia, era deja pregătită, şi-i deschise uşa îmbrăcată cu o încântătoare rochie de mătase roz.

— Deja îmbrăcată? întrebă nou-venitul, prefăcându-se dezamăgit. Şi eu, care speram să ai nevoie de mine să închizi fermoarul neascultător.

— Mă surprinde limbajul ăsta, din partea unui şerif care va avea grijă de buna desfăşurare a unei reuniuni de liceu.

— Balul începe abia la ora opt, răspunse el pe acelaşi ton. Trebuie să am grijă abia după aceea.

Pe urmă, scoţând mâinile pe care până atunci le ţinuse ascunse la spate, scoase la iveală un buchet splendid de garoafe albe şi roz.

— Poţi să-ţi prinzi una la corsaj. Se potriveşte perfect la culoare cu rochia.

— E o întâmplare, sau ştiai de la început cu ce mă îmbrac? murmură Susan, impresionată.

— Am sursele mele de informaţii. În cazul ăsta, mama ta. Susan începu să râdă.

— Acum înţeleg de ce o săptămână întreagă m-a întrebat despre toaletele mele! M-a surprins o asemenea curiozitate din partea ei.

După ce puse florile într-o vază, luă una şi se duse în faţa oglinzii să şi-o prindă cu o agrafă.

— Lasă-mă să te ajut…

El se apropie, îi luă garoafa din mână şi, cu un gest sigur, o strecură în decolteul rochiei. Apoi o prinse cu agrafa pe care i-o întinsese şi făcu un pas înapoi să vadă rezultatul.

— Susan, eşti superbă, spuse bărbatul cu un glas dintr-odată grav.

Mişcată de atingerea mâinilor lui, se înroşi fără să răspundă, cuprinsă de o subită timiditate.

— Dacă te-aş fi cunoscut în perioada când mergeam eu însumi la balurile liceenilor.

Privind-o îmbrăcând un mantou de velur gri, pentru ocazii, spuse surprins:

— Fără blană, astăzi?

— Da. Mă tem că în mijlocul puştilor ar părea o ţinută puţin deplasată.

El încuviinţă, clătinând din cap.

— Ai dreptate, fără îndoială.

Sala de sport a liceului fusese decorată foarte frumos. De-a lungul pereţilor, în partea de sus, erau înşirate ghirlande cu flori colorate. Mesele rotunde, aduse de la cantină şi acoperite cu feţe de masă albe, dădeau o notă elegantă. Pe scenă, o formaţie de tineri entuziaşti cântau ultimele hituri şi perechi încântate se zbânţuiau pe ringul de dans.

Steve şi Susan se plimbară printre tineri, înduioşaţi.

— Asta-mi aduce aminte de adolescenţă! suspină Susan, cu un zâmbet nostalgic pe buze.

— Pari mai proaspătă decât multe dintre mutrişoarele astea, prea intens machiate.

Cu mâinile în buzunare, şeriful supraveghea discret sala cu ochii, pândind şi cea mai mică dezordine. Susan,

amuzată, tocmai îl văzuse pe Eric.

— Uite-ţi fratele, îi şopti la ureche. Nu l-am văzut niciodată atât de fericit.

Mândru ca un păun, mergea împreună cu Wendy, radioasă, îmbrăcată cu o minunată rochie de muselină de culoare galben-deschis. Şi ea îşi prinsese flori la corsaj, doi trandafiraşi de culoarea şofranului.

— Am ales împreună florile, preciză Steve, vizibil impresionat de fericirea fratelui mai mic. Hai să ne aşezăm undeva…

Aleseră o masă situată în centru, şi Steve aduse de la bufet două pahare cu suc de fructe.

— Fii atentă cum bei, o sfătui încet însoţitorul, pentru că deşi alcoolul e strict interzis la asemenea evenimente, am auzit pe cineva spunând că unii speră să îndulcească băuturile cu whisky.

Susan bău o înghiţitură.

— Pentru moment, totul mi se pare în ordine!

Cu şeriful prezent în sală, se gândea Susan, de bună seamă că nimeni nu va încerca să facă ceva neregulamentar… întoarse capul să-i privească din nou pe Eric şi pe Wendy care se ţineau de mână, şi o impresionară privirile adoratoare pe care le schimbau. Simţise şi ea vreodată o asemenea emoţie? Da, bineînţeles. De două ori. Şi prima, ca şi a doua oară, cu Steve.

— Mi se pare că sentimentele lor sunt sincere. Îmi închipui că nu te temi de influenţa pe care ar putea s-o aibă asupra lui, nu-i aşa?

— Nu, cel puţin pentru moment. Dimpotrivă, fata asta pare să aibă o influenţă miraculoasă asupra lui Eric. Îi dă foarte multă siguranţă.

— Deci, eşti de acord!

— Da. Dar sunt totuşi vigilent. Privirile lor, tandre, se întâlniră.

— Oricum, ai avut dreptate să ai încredere în el.

— Aşa cred şi eu. Fără îndoială, de multe ori am tendinţa

să mă arăt prea neîncrezător. De exemplu, în ceea ce ne priveşte pe noi.

Nu termină fraza, dar îi prinse mâna şi i-o strânse. Pentru moment, formaţia abandonase ritmurile îndrăcite ca să cânte o muzică mai liniştită, mai languroasă. Atunci îi propuse:

— Vrei să dansăm?

Ea aruncă o privire către ceilalţi adulţi care veniseră pe post de «însoţitori». Toţi erau aşezaţi la mese şi probabil nici prin gând nu le trecea să se aventureze pe ringul de dans.

— Crezi că… ne-am putea permite aşa ceva? Steve ridică nonşalant din umeri.

— Bineînţeles. Eu reprezint legea aici, şi îmi permit să-mi abandonez postul pe timpul unui dans! Cu atât mai mult cu cât nimic nu mă împiedică să stau cu ochii deschişi.

O luă cu el, îi strecură o mână după mijloc şi se lăsară antrenaţi de muzica melancolică, senzuală. La sfârşitul cântecului, nemairezistând, îşi lipi buzele de tâmpla însoţitoarei. I se părea atât de greu să nu cedeze dorinţei fizice care-l cuprindea, în prezenţa ei. Dar ştia că această prudenţă constituia o etapă necesară a relaţiei lor. Trebuia s-o recucerească puţin câte puţin, treptat. Nu-şi permitea niciun gest impulsiv pe care ar fi putut să-l regrete după aceea. Cu o secretă satisfacţie, o simţi destinzându-se lipită de el şi, imperceptibil, oftând uşurată.

Deodată, se încruntă. Tocmai văzuse un grup de adolescenţi fofilându-se afară, cu Wendy şi Eric printre ei.

— Aşteaptă-mă aici o clipă, îi spuse brusc. Mă întorc imediat. Femeia îşi înălţă sprâncenele fără să pună nicio întrebare şi se întoarse la masa lor.

Zece minute mai târziu, Steve apăru şi aşteptă ca soţia primarului, care venise s-o salute pe Susan, să se îndepărteze.

— Unul dintre băieţi a ascuns mai multe sticle de whisky în dulap, explică el. Fiecare membru al grupului trebuia să

ia câte una.

— Şi Eric? întrebă, speriată. Steve clătină din cap.

— Nu, bineînţeles. El şi Wendy, dimpotrivă, voiau să-i facă să renunţe la planul lor.

Susan zâmbi, uşurată. Asta era impresia pe care o avea şi ea despre Eric.

— Ce-ai făcut cu băutura?

— Am avut grijă s-o vărs în chiuvete!

— O să-i spui directorului ce s-a întâmplat?

— De data asta, nu. Din punctul meu de vedere, incidentul este închis. În schimb, dacă se repetă, o să fie altă poveste!

Eric tocmai se apropia de masa lor, ţinând-o de mână pe Wendy, puţin palidă.

— Ne pare rău pentru ce s-a întâmplat, declară băiatul, cu o expresie sobră. Nu i-aş fi crezut în stare să…

Wendy îşi muşcă buzele şi, într-o pornire de sinceritate, interveni:

— Eu, i-aş fi crezut. Îl cunosc bine pe Frankie, cel care a adus sticlele. Bănuiam ceva încă de la început. Or ştiam că, în cazul în care se întâmpla ceva, am fi fost privaţi de balurile şi ieşirile din restul anului.

— Ai procedat cum trebuie. Data viitoare, pur şi simplu vino la mine să-mi spui. Ne-am înţeles?

Fata lăsă ochii în jos, ruşinată.

— Acum, am s-o duc pe Wendy să mâncăm ceva, spuse Eric. Steve zâmbi, îngăduitor.

— În mod excepţional, poţi să prelungeşti serata… dar vreau să fii acasă înainte de ora două. Ai înţeles?

— Înţeles!

Cei doi adolescenţi, din nou liniştiţi, plecară.

— Asta înseamnă că… trebuie să ne întoarcem şi noi până la două? murmură Susan, dezamăgită.

— Nu. Am deplină încredere în Eric… Astăzi avem liber, Susan.

Se bucura prea mult de prezenţa ei şi, cel puţin până

mâine dimineaţă, nimic pe lume nu l-ar fi putut împiedica să rămână lângă ea.

Restul sărbătorii se desfăşură fără niciun incident şi, după aceea, împreună, merseră pentru o cină romantică într-un mic restaurant din Clacksburg. Când maşina opri în sfârşit în faţa casei Susanei, era aproape trei dimineaţa.

Cu toate astea, niciunul dintre ei nu simţea nicio urmă de oboseală; o stranie complicitate, amestecată cu dorinţă şi tensiune îi copleşi. Susan deschise uşa cu o mână tremurătoare, aprinse în sufragerie o lampă de veghe şi murmură aproape imperceptibil:

— Vrei să-ţi fac o cafea? Ştiu că nu bei niciodată când trebuie să conduci.

Dar Steve clătină din cap. Se apropie de ea, o ajută să-şi scoată mantoul şi o luă în braţe.

— Nu vreau asta… ci altceva, Susan. Nu crezi că, acum, putem să ne permitem?

Bărbatul avea impresia că venise timpul pentru o regăsire mai profundă, mai intensă. Ştia că nu trebuia să lase să scape anumite momente privilegiate ale existenţei, când atmosfera vibra într-un anume fel.

Conştientă că, pentru prima oară după mult timp, erau perfect la unison, Susan şopti un „da” abia auzit.

Ridică faţa spre el şi se sărutară cu pasiune, îndelung, la fel de tulburător ca atunci când se cunoscuseră, cu câţiva ani înainte. Steve o ridică în braţe şi o duse încet în pat, şi începu să-i desfacă rochia.

— Susan, ştii bine că n-am nevoie numai de trupul tău, îi spuse înflăcărat, ci şi de dragostea ta, de tine întreagă. Nu-ţi cer absolut nicio promisiune. Lasă-mă doar să te iubesc atâta timp cât suntem împreună la Grafton…

Îi oferea mai mult decât îi oferise vreodată, fără să-i ceară nimic în schimb. Profund impresionată, se lipi de el.

— Te iubesc, Steve…

Numai lumina lunii pătrundea în cameră, dând scenei un aspect aproape ireal, şi totuşi, în sfârşit realizat. Se dăruiră

cu patimă clipei prezente, redescoperind plăceri pe care le mai cunoscuseră, dar n-ar fi crezut posibil să le facă să renască atât de violent. Mult timp după aceea, în extaz, adormiră unul în braţele celuilalt.

A doua zi dimineaţă, în timp ce adunau mere din livada de lângă casa lui Steve, privind-o cu câtă vigoare umplea coşul, acesta remarcă:

— De când te-ai întors, nu ţi-ai acordat nicio zi de repaus, nu-i aşa? Lucrezi într-un ritm frenetic.

— Da. Recunosc. E din cauză că Asta mă face să nu mă mai gândesc la viitor, i se destăinui cu sinceritate.

— E vorba şi de viitorul nostru?

Femeia intuise că avea să urmeze această întrebare şi, stânjenită, întoarse capul.

— Steve, ştii că nu pot să-ţi promit nimic, şi mi-ai spus că nici n-o să-mi ceri aşa ceva. Data trecută, am acţionat foarte precipitat. Să luăm lucrurile pe rând. În plus, şi tu consacri mult timp lucrului tău.

— Cu diferenţa, răspunse el cu blândeţe, că aşa am făcut mereu, pentru că sunt fericit să trăiesc aici, ceea ce nu este şi cazul tău.

Femeia suspină. Obstacolul părea de neocolit. Cât detesta să trebuiască să-l înfrunte!

— E foarte greu să fii femeie. Ni se cere să ducem şi să câştigăm luptele pe toate fronturile, indiferent că este vorba pe plan profesional sau afectiv.

— Îţi ceri tu însăţi, o corectă cu blândeţe Steve. Ridică ochii spre el, cu privirea sinceră şi obosită.

— Nu ignor lucrul ăsta… Teoretic, se poate. Din păcate, când ajungem la practică, mi se pare absolut imposibil. În trecut, a trebuit mereu să sacrific o alternativă.

— Gândeşte-te totuşi la Patsy Winter. Lucrează, îşi creşte copiii.

— Steve, nu-i acelaşi lucru. Ea lucrează chiar aici, unde are un mare număr de mătuşi, verişoare, cumnate care să mai stea cu copiii. De altfel, din cauza asta jurnalul nu

merge prea bine.

— Insinuezi că s-ar descurca mai bine dacă n-ar avea obligaţii familiale?

— E o ipoteză care trebuie luată în considerare, nu crezi? replică Susan pe un ton sfidător. Patsy este unul dintre puţinele exemple de femei pe care le cunosc, în stare să împace şi capra şi varza. Celelalte îşi petrec timpul jonglând între carieră şi cămin; de aici rezultă că fac totul la un nivel mediocru, în loc să reuşească să facă bine un singur lucru.

Glasul începu să-i tremure. Se simţea deodată gata să izbucnească în lacrimi, aproape învinsă.

— Eu. Eu n-aş vrea să dau rasol în ceea ce fac. După eşecul de care am avut parte, mi-am pierdut aproape toată încrederea în mine şi-mi vine greu să urc înapoi panta pe care am coborât. Nu văd cum mi-aş putea întemeia o familie în condiţiile astea. Aş avea tendinţa de a impune frustrările mele tuturor fiinţelor dragi din anturajul meu.

Steve rămase gânditor o clipă, cu un măr în mână.

— Îţi înţeleg greutăţile, spuse până la urmă, şi recunosc că e greu să realizezi totul în acelaşi timp. Totuşi, asta nu înseamnă în niciun caz că ar fi imposibil, Susan.

— Steve, gândeşte-te, aş putea să te fac fericit dacă ar trebui să renunţ la o parte din mine?

Urmă o tăcere prelungită. Se gândea că niciodată, vreo femeie nu-i trezise o asemenea emoţie. Trebuia să reuşească s-o facă să înţeleagă că era un element de care trebuia să ţină seama într-o bună zi. Pentru fericirea amândurora, sau măcar pentru liniştea sufletească, trebuia s-o facă să ia o hotărâre, indiferent care ar fi fost aceasta.

— Susan, nu ţi-ai dorit niciodată să ai o familie?

— Ba da, bineînţeles!

— Dar nu imediat. Nu-i aşa?

— Nu, recunoscu cea întrebată, pe un ton mai scăzut.

Cu o recunoştinţă amară, înţelese că era sinceră, că nu căuta să-l înşele.

— Ei bine, reîncepu el prinzând-o în braţe cu tandreţe,

înţeleg că n-avem altă soluţie decât să fim răbdători. În definitiv, nici Roma n-a fost construită într-o zi... Cu timpul, poate că lucrurile se vor rezolva de la sine.

Femeia închise ochii şi se lipi mai strâns de el.

— Sper din toată inima să se întâmple aşa!

— Câţi copii ai vrea să ai?

— Doamne... cred că unul. Poate doi, dar nu mai mulţi, din cauză că am de gând să muncesc din nou.

— Mi se pare rezonabil. Maică-ta, de exemplu, a predat mulţi ani, nu-i aşa? Totuşi, mi se pare că s-a descurcat de minune cu educaţia ta!

Susan zâmbi.

— Iau drept un compliment ceea ce-ai spus... Mama ta, dimpotrivă, n-a muncit niciodată, dacă-mi aduc bine aminte.

Steve încuviinţă clătinând din cap, cu o privire deodată nostalgică.

— Aşa este. Îmi închipui că a făcut parte dintr-o generaţie de femei întru totul satisfăcute să rămână acasă. Şi cred că a fost chiar fericită. Singurul reproş pe care i l-aş fi putut face ar fi fost fără îndoială devotamentul fără limite pentru tata, care se complăcea în situaţia asta. E o atitudine pe care eu n-aş putea s-o suport. Pe de altă parte, păstrez cea mai frumoasă amintire despre căldura ei maternă, despre veselia permanentă.

Înduioşată, Susan îi strânse mâna cu blândeţe, şi tăcură un moment. După aceea, Steve vorbi din nou.

— Să nu crezi că o consider modelul ideal... ştiu foarte bine că tu n-ai putea să fii mulţumită să te închizi în tine, chiar dac-ai avea copii.

— Eu una, începu Susan zâmbind din nou, cred că maică-mea mi-a servit ca exemplu. N-a muncit tot timpul, ştii bine. A rămas acasă până am împlinit zece ani.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Tata a fost internat în spital timp de câteva luni, din cauza unei maladii serioase. Ca să facă faţă problemelor

financiare, mama s-a angajat ca secretară. Pe urmă şi-a dat seama că treaba pe care o făcea nu-i plăcea deloc, şi s-a hotărât să-şi reia studiile universitare ca să devină profesoară.

— A fost un act de curaj din partea ei, interveni Steve, pe un ton admirativ.

— Da, cu atât mai mult cu cât, la început, tata s-a arătat foarte reticent. Începutul a fost foarte greu. Am încercat s-o ajut cât puteam la treburile casei, şi cred că de atunci a apărut pasiunea mea pentru problemele consumului! îi căutam produsele cele mai ieftine, mă informam despre drepturile şi ajutorarea consumatorului. Încet-încet, ne-am antrenat în joc. Când tata a venit de la spital, se aştepta să găsească totul cu fundu-n sus, vasele de mai multe săptămâni înghesuite în chiuvetă. În loc de asta, totul era în perfectă ordine, mama tocmai reuşise la examene şi plângea stropind florile, temându-se că n-o va lăsa să muncească.

Steve o asculta cu atenţie, fascinat.

— Şi cum a reacţionat?

— A fost foarte emoţionant, şopti Susan. A fost o scenă pe care n-am s-o uit niciodată. A făcut un tur prin toate camerele, apoi a luat-o în braţe şi a sărutat-o, cerându-i iertare cu o tandreţe pe care nu aş fi bănuit-o niciodată. Când mama s-a angajat la colegiu, i-a oferit un enorm buchet de trandafiri.

Tot vorbind, începuseră să meargă şi ajunseră la casa lui Steve. Lăsară merele în cămara de lângă bucătărie.

— Aveam impresia că ştiu totul despre tine, remarcă Steve; povestea asta n-o ştiam.

— Fără îndoială că mai ai multe de descoperit, îl tachină ea. Deodată, fără să-şi dea seama de ce, începu din nou să spere.

Poate tocmai pentru că reuşeau să vorbească cu inima deschisă, spre deosebire de atâtea alte cupluri.

— Dacă mai eşti aici de Crăciun, declară Steve care

aşeza cu grijă fructele pe rafturi, o să-ţi fac o plăcintă cu mere. Mă pricep foarte bine.

Îşi muşcă buzele şi nu răspunse. Cine ştie unde va fi atunci? în mintea ei, spera să găsească un alt serviciu, însă deodată, nu mai era atât de sigură că ştia ce vrea.

— Eventual, o să-mi păstrezi şi mie o bucată, spuse tânăra femeie pe un ton relaxat.

Steve aşeză ultimul măr şi se întoarse spre ea, cu o privire serioasă. Inimile lor parcă începuseră deodată să bată la unison, şi Susan îşi simţi palmele umezindu-se. Străbătură în acelaşi timp distanţa care-i despărţea, şi buzele lor se întâlniră.

— Of, Susan, gâfâi Steve după sărutul lung. Toată săptămâna viitoare trebuie să fiu la un congres, la Charleston. O să-mi lipseşti teribil.

— Şituo să-mi lipseşti mie, Steve, spuse încet femeia, agăţându-se de el.

Bărbatul o privi o clipă, cu infinită tandreţe, apoi puse din nou stăpânire pe gura ei.

— O să te întorci repede, nu-i aşa?

El încuviinţă, clătinând din cap. Ideea unei despărţiri, chiar dacă de scurtă durată, le devenea deodată greu de suportat.

Capitolul 9

Luni după-amiază, la ora când aveau întâlnire, Mary Lou Brucker o întâmpină pe Susan cu amabilitate.

— Miss Trent, îţi suntem foarte recunoscători că ţi-ai găsit timp să vii să ne vezi instalaţiile.

Din exterior, clădirea imensă de beton şi sticlă părea foarte impunătoare. Gazda îşi conduse vizitatoarea spre intrare, adăugând:

— Dimineaţă, când ţi-am dat telefon, păreai atât de ocupată! Susan îşi amintea conversaţia. Se străduia să lucreze la cartea ei, fără să reuşească să nu se mai gândească la Steve, şi şovăise un moment înainte de a accepta invitaţia.

— Eram preocupată de cartea la care lucrez, mărturisi. Editorul abia aşteaptă manuscrisul.

Până la urmă, se hotărâse să vină, ca să-l ajute pe Steve, dar fără prea mare entuziasm.

— Robert Wakefield şi soţia au fost pe aici săptămâna trecută, continuă Mary Lou. Au plecat încântaţi de ceea ce au văzut, şi le-au plăcut foarte mult preparatele noastre!

Susan se întrebă cum să reacţioneze. Cu gelozie sau dând dovadă de un entuziasm forţat? Hotărându-se să se arate cât mai puţin prefăcută, întrebă politicoasă:

— Le consumaţi şi dumneavoastră?

Întrebarea venea dintr-un reflex profesional. În calitate de specialist în probleme de consumaţie, remarcase deseori că fabricanţii erau mari amatori ai propriilor produse.

Totuşi, Mary Lou îşi înălţă sprâncenele şi o privi ca şi cum n-ar fi înţeles. Apoi, răzgândindu-se, răspunse cu prudenţă:

— Ca să fiu sinceră, nu, din cauza sănătăţii soţului, care are nevoie în permanenţă de produse proaspete. Încerc să mă adaptez şi eu acestui regim.

Tocmai intraseră într-o hală fremătând de activitate, când ochiul versat al Susanei remarcă imediat grave deficienţe de organizare. Unii angajaţi-printre care Gena

Borden – erau aglomeraţi într-un spaţiu foarte restrâns, în timp ce alţii trebuia să parcurgă distanţe mari ca să-şi facă treaba. Aerisirea lăsa mult de dorit; mirosuri suspecte ieşeau din mai multe cuptoare. Pereţii erau umezi.

Urmând-o pe Mary Lou, vizitatoarea remarcă nereguli încă şi mai grave. Pe jos erau urme de resturi care începeau să putrezească. Numeroşi angajaţi nu erau îmbrăcaţi în ţinuta regulamentară. Unii fumau… Susan reţinu mai multe încălcări grave ale legislaţiei din industria alimentară.

— Aici se pregătesc produsele de catering, explică mândră Mary Lou. Clienţii nu trebuie decât să le încălzească în cuptoare cu microunde.

— Găsesc lucrul ăsta foarte practic, răspunse automat Susan, din ce în ce mai şocată de ceea ce vedea.

Odată vizita terminată, Mary Lou o invită să bea o cafea în biroul ei, a cărui decorare luxoasă contrasta cu ceea ce văzuse până atunci.

— Dumneavoastră şi soţul lucraţi de multă vreme în branşă? întrebă Susan.

— Nu. Este prima noastră încercare în alimentaţie şi catering. Lui Harvey, şi mie de altfel, ne-ar plăcea să ocupăm un loc mic în cartea dumneavoastră.

Văzând că Susan începea să protesteze, Mary Lou o opri cu un gest din mână.

— Îmi aduc aminte foarte bine ce mi-aţi spus într-o seară despre teste. Dar ne-am gândit că aţi putea include marca noastră în vreun capitol al cărţii. De altfel, dacă doriţi să luaţi câteva eşantioane.

Deja, gazda întindea mâna spre telefon.

— Nu, n-are rost, interveni grăbită Susan, căreia i se făcea greaţă. Şi eu mănânc numai proaspăt…

Fără să promită nimic în legătură cu cartea, vizitatoarea mulţumi cât se poate de politicos şi îşi luă rămas-bun de la gazdă.

Odată urcată în maşină, se duse direct la «Curierul de Grafton» şi urcă în biroul lui Patsy Winter.

Îi explică în câteva cuvinte ce văzuse şi trase concluzia:

— Patsy, trebuie să spun că în uzina lor se comit grave infracţiuni. Nu numai asta, dar e posibil să aibă de pătimit cei care mănâncă produsele lor!

Se cutremură evocând câteva exemple de intoxicaţii alimentare datorate neglijenţelor criminale în procesul de fabricaţie.

Patsy, care o ascultase cu atenţie, se încruntă.

— Şi ce vrei să faci?

Susan se plimbă cu paşi mari prin încăpere, cu o expresie îngrijorată.

— Nu ştiu… mă simt dezorientată. Alegerile au loc peste trei săptămâni, şi n-aş vrea să-i irosesc şansele lui Steve. Pe de altă parte, nu pot să-i las pe oamenii ăştia să pună în vânzare asemenea produse. N-am de ales: trebuie să alertez imediat serviciile sanitare… Slavă Domnului, Steve se duce la Charleston timp de o săptămână. În felul ăsta, nu va trebui să ia cunoştinţă de plângerea oficială.

— Cu toate astea, o să-i spui?

— Da. O să-i dau telefon chiar astă-seară. Îmi pare atât de rău că am acceptat invitaţia lui Mary Lou Brucker!

Patsy zâmbi, înţelegătoare.

— Consolează-te spunându-ţi că în curând şi lor le va părea atât de rău.

Se uită la ceas şi adăugă, cu o mică strâmbătură:

— Ce păcat! E prea târziu să mai intervii astăzi. Porţile de la Serviciul de Sănătate s-au închis până mâine dimineaţă.

— Cât mă enervează aşteptarea asta, mormăi Susan.

— Din păcate, n-ai de ales. Să sperăm că nu va apărea niciun caz de îmbolnăvire. Dacă tu crezi că este posibil aşa ceva.

— Patsy, sunt sigură de asta. Ţinând seama de instalaţiile de acolo, germenii trebuie să se înmulţească într-un ritm infernal.

Patsy îşi puse coatele pe birou şi, aşezându-şi bărbia pe mâini, întrebă, hotărâtă:

— Susan… ai vrea să scrii pentru mine un articol despre povestea asta? în stadiul actual al finanţelor ziarului, ar fi o adevărată mană cerească.

Susan oftă din adâncul inimii.

— Ştii bine că, dac-ar fi după mine, m-aş fi aşezat deja la maşina de scris.

— Crezi că scandalul ar putea să compromită şansele lui Steve?

— Mă tem că da. Gândeşte-te: uzina va fi închisă, oamenii îşi vor pierde slujbele. Vor arunca toată vina asupra mea, şi prin asociere, asupra lui Steve. N-or să înţeleagă că nu-i vorba despre o manevră electorală.

— Dar, Susan, câteva voturi în minus mi se par o problemă secundară, când este vorba despre sănătatea unei mulţimi de oameni! Dacă nu spui nimic, o să fii vinovată de complicitate. De altfel, sunt sigură că dacă Steve ar fi aici te-ar susţine din toată inima.

— Cred că ai dreptate. În ceea ce priveşte denunţul, admise Susan, cu sinceritate. Dar chiar trebuie să scriu articolul?

— Teoretic, nu, bineînţeles. Însă din punctul de vedere al eticii jurnalistului…

Susan se prăbuşi pe scaun şi închise ochii o clipă. Fireşte, Patsy avea dreptate. Nu trebuia să lase sentimentele pentru Steve să interfereze cu exigenţele justiţiei şi profesiei sale.

— Chiar dacă denunţul va fi anonim, Bruckerii or să ştie imediat că vine de la tine.

— De ce? întrebă Susan, confuză.

— Dintr-un motiv foarte simplu. Dacă au putut să deschidă uzina în asemenea condiţii şi nu au fost îngrijoraţi niciodată, înseamnă că cineva bine poziţionat a acceptat să închidă ochii.

Susan înţelese imediat unde voia să ajungă prietena ei.

— Vrei să spui că au… «uns» pe cineva de sus?

Se simţi deodată cuprinsă de furie. Cum puteau să se

joace cu vieţile oamenilor cu atâta sânge rece?

— Mi se pare evident, replică pragmatic Patsy. Plătesc una sau mai multe persoane ca să păstreze tăcerea. Dar pe cine?

Susan îşi muşcă buzele.

— Doamne, cât aş vrea să ştiu pe cine... Dar, din păcate, nu văd de unde şi cum aş putea să obţin asemenea informaţii!

— Dacă nu reuşeşti singură, cere autorităţilor să deschidă o anchetă. Fii sigură că n-or să te refuze. Eşti o personalitate cunoscută, se ştie că niciodată n-ai dat înapoi în faţa obstacolelor ca să-ţi faci bine emisiunile... Recunoaşte că abia aştepţi să te angajezi în acţiunea asta!

Susan zâmbi şi încuviinţă clătinând din cap. Da, de mult timp nu se mai simţise atât de stimulată de o afacere. Dar imediat, gândurile i se întunecară. Mai era şi Steve. Ar fi vrut să-i facă un serviciu, dar dacă, dimpotrivă, dezvăluia nişte manevre care riscau să zdruncine liniştea regiunii?

— Atunci? întrebă simplu Patsy, văzând-o atât de tăcută.

— O să-l scriu, răspunse Susan. Oricum, n-am de ales... Patsy n-o lăsă să continue şi întrebă repede, deschizându-şi blocnotesul:

— Când crezi că poţi să-mi dai articolul?

Susan nu se putu stăpâni să nu pufnească în râs, apoi, devenind din nou serioasă, spuse:

— Mă apuc astă-seară... şi mâine dimineaţă îţi dau telefon.

***

A doua zi, la deschiderea uzinei, inspectorii de la Sănătate erau gata de acţiune. După ce vizitară instalaţiile, ordonară imediat închiderea şi, în lipsa lui Steve, Frank Winter fu cel desemnat să aibă grijă de buna desfăşurare a lucrurilor. Joi după-amiază apărea o ediţie specială a «Curierului», consacrată în întregime scandalului. Fuseseră

intervievaţi proprietarii, la fel şi angajaţii. Primii, furioşi, ţipau şi vorbeau de un complot, în timp ce ceilalţi recunoşteau că sufereau mult din cauza condiţiilor de muncă. Totuşi, evident, niciunul dintre ei nu se bucura de pierderea locului de muncă.

Vineri, Patsy, care organizase o conferinţă de presă la sediul «Curierului», o felicită cu căldură pe Susan.

— Ai ridicat o problemă spinoasă şi ai declanşat o adevărată tornadă, declară ea cu un zâmbet radios.

Erau prezenţi mai mulţi reprezentanţi ai cotidianelor naţionale şi o echipă a televiziunii locale, care aşteptau într-o sală alăturată să ia interviuri eroinei zilei.

— Articolul tău o să apară în presa din toată ţara. Şi, cine ştie, poate o să ţi se ofere o nouă slujbă în televiziune!

Susan clătină din cap, mai mult gânditoare decât entuziastă. Acum, îşi făcea griji mai mult pentru Steve decât pentru carieră. De bună seamă, nu avea să fie deloc încântat să afle că uzina fusese închisă în lipsa lui.

— Miss Trent, suntem pregătiţi, anunţă un reporter de la KVUE – canalul regional – vârând capul pe uşă. Când vreţi…

— Vin într-o clipă.

Susan îşi netezi părul şi trase adânc aer în piept. Într-un fel, era bine că se apuca din nou de adevărata ei muncă.

— Urează-mi succes! îi şopti lui Patsy.

Aceasta îi făcu cu ochiul şi ridică două degete făcând semnul victoriei.

Transmiterea în direct a informaţiilor de la ora 18 abia începuse în momentul în care Steve se strecură în sală. Susan aştepta zâmbitoare ca prezentatorul să termine scurta alocuţiune înainte de a-i pune întrebări. Cameramanii aruncară o privire surprinsă spre Steve dar, cum era în uniformă, nimeni nu-i puse nicio întrebare şi luă loc cu discreţie pe un scaun, lângă perete.

— Se află împreună cu noi, continuă prezentatorul, tânăra avocată şi ziaristă specialistă în probleme de consum care a descoperit neregulile de la uzina Brucker.

Miss Trent, aveaţi idee de ce o să găsiţi vizitând instalaţiile?

— Nu, răspunse hotărât Susan. Am remarcat primele nereguli când am ajuns acolo.

Se întrerupse o fracţiune de secundă, pentru că tocmai îl descoperise pe Steve, apoi continuă uitându-se la cameră:

— Inspectorii de la Serviciul de Sănătate sunt cei care, la o cercetare mai minuţioasă, au constatat restul, în primul rând un sistem defectuos de cuptoare de coacere la temperatură înaltă. Dat fiind riscul de intoxicare cu salmonela, au hotărât să oprească instalaţiile şi să interzică pentru moment vânzarea acestor produse.

Inima îi bătea ca o tobă. De ce oare Steve avea o expresie atât de sumbră? Totuşi, acceptase fără să clipească s-o lase să dea interviul ăsta. Chiar dacă-i păruse rău că nu-l aşteptase să se întoarcă înainte de a trece la acţiune.

— Ce părere aveţi despre această închidere?

— Mi se pare justificată şi necesară pentru că altfel nu s-ar fi intervenit pentru reparaţii.

— Bruckerii estimează că li se face o nedreptate pentru că sunt nou-veniţi în regiune. Ce părere aveţi?

Steve o privea fix, în timp ce ea nici nu îndrăznea să se uite la el.

— Cred că, dimpotrivă, toată populaţia i-a primit cât se poate de bine, răspunse, calmă.

— Totuşi, ei ameninţă că pleacă definitiv.

— Bineînţeles, n-ar fi deloc bine pentru forţa de muncă locală.

— Nu vă suscită niciun regret că aţi intervenit? Susan îşi încrucişă discret picioarele.

— Cred că oricare cetăţean responsabil ar fi procedat aşa cum am făcut eu.

Reporterul aruncă o privire pe notiţele lui.

— Într-un interviu pe care l-au dat în dimineaţa asta, Bruckerii îl acuză pe şeriful Markham că a pus la cale această operaţiune ştiind că se pregăteau să-l susţină pe

candidatul rival, Robert Wakefield. Acesta din urmă a confirmat că, într-adevăr, se poate crede şi aşa ceva.

Privirea Susanei se înflăcără şi adoptă un ton ferm şi autoritar, demn de un politician de carieră.

— E absurd! Şeriful Markham este omul cel mai cinstit pe care-l cunosc.

Steve se încruntă. Atitudinea reporterului începea să nu-i mai placă. De ce această dispută?

— De altfel, îl cunoaşteţi foarte bine, nu-i aşa?

— Suntem prieteni, admise Susan pe un ton neutru.

— Doar prieteni? insistă bărbatul cu un zâmbet ambiguu. Mi s-a spus că aţi fost logodnici.

— Exact. E mult de-atunci, ripostă Susan cu trufie.

— Miss Trent, cum vă explicaţi că n-a fost aici în momentul în care a izbucnit scandalul?

Reporterul nu-l văzuse pe Steve plecând brusc de la locul lui şi traversând sala ca să dea buzna pe platou. Auzindu-i glasul aproape, tresări.

— Miss Trent n-are nicio explicaţie de dat pe tema asta! urmă un moment de şovăială, după care reporterul se aşeză din nou, îi oferi un loc lui Steve şi, în timp ce camera făcea un gros-plan pe insignele tânărului şerif, declară:

— Iată că însuşi şeriful Markham ne face onoarea să fie cu noi. Domnule Markham, bună ziua.

— Bună ziua, răspunse Steve clătinând din cap în direcţia camerei.

Susan, fericită să treacă în planul doi, îşi încrucişă mâinile în poală.

— Vă ascultăm, spuse jurnalistul, care făcea tot posibilul să rămână jovial, cu toate că era contrariat.

— S-a întâmplat să plec la Charleston, unde am fost timp de o săptămână la un congres.

— N-aţi fi putut să delegaţi pe altcineva să vă reprezinte?

— Aş fi putut să fac asta numai în cazul în care aş fi fost bolnav, răspunse Steve, de acum sigur pe el şi stăpân pe situaţie. Or, după cum puteţi vedea, sunt perfect sănătos.

Un cameraman făcu semn că mai erau încă treizeci de secunde de emisiune.

— Iată deci un mister dezlegat… Acestea fiind spuse, ce părere aveţi despre felul cum a fost făcută afacerea asta, domnule Markham?

— Sunt întru totul de acord. Nici nu se punea problema să continuăm să punem în pericol vieţile concetăţenilor noştri.

După răspunsul la această întrebare, camerele încetară transmisiunea şi toată lumea răsuflă uşurată.

— Domnule Markham, interveni imediat reporterul de la KVUE, cred că această modalitate de a intra în platou este…

— Deplasată şi antiprofesională, sunt de acord, completă Steve. Îmi cer scuze, dar era vorba despre nişte lucruri la care voiam să răspund personal. Susan nu cunoaşte exigenţele meseriei mele, cum nici eu nu le cunosc pe ale ei. Dacă aş fi aflat la timp, aş fi solicitat pe cale oficială să pot interveni.

Pe urmă, fără să mai spună nimic, o luă pe Susan de mână şi o sili să se ridice.

— Vino cu mine. Am ceva să-ţi spun.

Ziariştii se apropiară să-i pună întrebări, dar el ridică mâna şi se strecură printre ei.

— Mai târziu, domnilor. Vom avea ocazia să mai stăm de vorbă.

O scoase pe Susan afară, o duse în parcare şi, deschizând portiera maşinii lui, o făcu să se aşeze. Apoi se duse pe partea cealaltă, intră şi se aşeză lângă ea. Tânăra femeie nu spunea nimic, dar inima îi bătea gata să-i spargă pieptul.

— Poate să ne vadă toată lumea, încercă ea să glumească, după câteva clipe. Nu găseşti că e compromiţător?

De data asta, el lăsă ironia deoparte.

— Susan, te-ai descurcat admirabil. Sunt mândru de tine.

— Mulţumesc, murmură ea, încântată de laudă.

— Acum înţeleg de ce pierderea slujbei te-a bulversat atât. Eşti făcută pentru «live». Dar nu aşa vreau să-ţi câştigi pâinea.

Oftă încet, o prinse de mână şi continuă:

— Azi-dimineaţă, Harvey Brucker a venit să mă caute la Charleston. Furios, bineînţeles… m-a învinuit că te-am lăsat nesupravegheată şi, când i-am spus că te susţin întru totul, m-a ameninţat c-o să facă totul să-mi ruineze cariera. Bulversată, Susan îşi muşcă buzele.

— Dumnezeule! De la bun început mi-era teamă de asta. Steve, aş fi vrut atât de mult să-l evit!

— Nu se putea! Partea proastă este că a început să le spună tuturor celor ce vor să-l asculte, fireşte şi presei, că am plecat din oraş ca să nu mă compromit direct. Într-un cuvânt, că am fost laş… Pe de altă parte, Robert Wakefield vine cu o altă versiune, conform căreia aş fi fost plătit să închid ochii la problemele privind funcţionarea uzinei. Altfel spus, dac-aş fi fost prezent, aş fi înăbuşit scandalul.

— Steve, nimeni n-o să-l creadă, protestă pătimaş femeia, cu lacrimi în ochi. Mai ales după ce or să vadă intervenţia ta la televizor!

El îşi strânse buzele şi, eliberându-i mâna, privi fix înainte, fără să se mai gândească la ea.

— Acum… te temi să nu-ţi pierzi postul, nu? murmură femeia cu glas tremurat.

— Într-adevăr, riscul există… se află în fază de lăstar. Deodată, Susan se simţi teribil de răspunzătoare pentru ce se întâmplase, dar cum ar fi putut să evite acest lucru? Puse mâna pe clanţă şi, deschizând portiera, spuse:

— Cred că… nu ar mai trebui să ne vedem până la alegeri. Ar fi mai bine pentru tine.

El o prinse de braţ.

— Vorbeşti serios?

— L-ai auzit pe reporterul de la KVUE, nu? Steve… n-aş vrea să fiu cauza eşecului tău.

— Cum aş putea să suport să nu te mai văd două săptămâni? protestă bărbatul pe un ton aspru.

Cu un nod în gât, Susan se încăpăţână. Nu trebuia să-l lase să-şi dea seama cât de greu îi va fi şi ei.

— Trebuie, Steve. Oamenii trebuie să se obişnuiască să te vadă ducându-ţi singur campania electorală, fără mine alături. De altfel, eu am mult de lucru. În felul ăsta, aş putea să-mi văd de treaba mea.

Îi dădu drumul din nou şi o privi adânc în ochi.

— Cum vrei tu. Dacă te răzgândeşti cumva…

— Nu, deocamdată, Steve. Te asigur.

De data asta, chipul lui Steve se întunecă. O lăsă să iasă din maşină şi porni motorul.

— Foarte bine. Cum vrei tu. Te las, pentru că am treabă.

— Steve…

— Pe curând, Susan.

Când urcă în maşina ei, trebui să facă un efort să-şi înăbuşe lacrimile. De ce trebuia să piardă pe de o parte ce câştiga pe partea cealaltă?

Capitolul 10

Când Susan ajunse, în faţa casei o aştepta un grup de câteva femei, cu figuri hotărâte. Cu inima strânsă, recunoscu muncitoare de la uzina care se închisese. Gena Gordon părea conducătoarea lor.

— Bună ziua, Gena, spuse veselă, după ce-şi parcă maşina. Vreţi să vorbiţi cu mine? Să ştiţi că-mi pare rău pentru slujbele voastre. N-am avut de gând să vă fac să le pierdeţi.

— Ce-a fost a fost, ripostă Gena, făcând un gest cu mâna, să nu mai vorbim despre asta. Am venit la tine să ne ajuţi. Şi credem că ne eşti datoare cu asta. La mina Taylor, se fac angajări din nou. Se zvoneşte că numele or să fie afişate astă-seară. Or, ne-ar plăcea să le aducem aminte că unele femei se află pe lista de aşteptare de mai mulţi ani.

Uitând de orice altceva, Susan înălţă sprâncenele şi se apropie.

— Vreţi să spuneţi că fac angajări discriminatorii? Gena îşi aprinse o ţigară şi ridică bărbia.

— Asta e puţin spus! în zece ani, au angajat doar două femei pe lângă treizeci de bărbaţi, şi le-au obligat să demisioneze după o lună sau două, fiind hărţuite.

După ce mai trase un fum, continuă:

— Dacă vii cu noi, vom putea să atragem atenţia mass-mediei. Ai putea să fii purtătoarea noastră de cuvânt.

Nu putea să le refuze, îşi spuse Susan. Aruncând o privire la taiorul elegant cu care se îmbrăcase pentru întâlnirea cu televiziunea, explică:

— De acord. Lăsaţi-mă să mă duc să mă schimb.

— N-avem timp de asta, ripostă Gena luând-o de mână. Trebuie să-i luăm prin surprindere!

Susan luă loc alături de Gena în vechiul „Dodge” roşu al acesteia. Nori întunecaţi se adunau la orizont. Era norocul lor dacă începea să plouă!

— Te-am văzut la „ştiri”, îi spuse Gena cu sinceră

admiraţie. Te-ai apărat bine. După toate minciunile lansate de Bruckeri, trebuia să spună cineva adevărul.

— Mulţumesc, murmură Susan. Gena, încă o dată, îmi pare foarte rău că v-aţi pierdut slujbele prin închiderea uzinei.

— În felul ăsta, suntem obligate să ne mai batem o dată pentru dreptul la muncă.

— O să fac tot ce pot, promise Susan.

În sinea ei, se gândi că Patsy o să accepte cu siguranţă un articol pe tema asta.

Maşina încetini şi, urmată de celelalte, în care se înghesuiseră însoţitoarele, intră în parcarea uzinei.

Mai multe persoane erau deja prezente; notabilităţi, ziarişti, Patsy şi bărbatul ei, şi – spre marea dezamăgire a Susanei – însuşi Steve.

— Se pare că suntem aşteptaţi, declară Gena, sobră. Cineva trebuie să-i fi prevenit că femeile n-or să se lase aşa uşor.

Susan coborî din maşină şi se uită la Steve. Acesta o privi timp de câteva zeci de secunde, apoi întoarse capul, fără cel mai mic gest de întâmpinare. Ei i se păru că i se oprise inima în piept.

Gena, care nu băgase nimic de seamă, apăru lângă ea.

— Susan, eşti sigură că poţi să faci faţă situaţiei? Nu ştim ce poate să iasă din asta.

Hotărâtă, Susan scoase din geantă un blocnotes şi un pix.

— Gena, poţi să contezi pe mine.

— Perfect! Hai să mergem!

Porniră spre intrare când, deodată, Susan simţi că cineva o prinde brusc de mână. Se întoarse. Era Steve.

— Fetelor, scuzaţi-ne o clipă, Susan şi cu mine avem ceva de discutat între patru ochi.

Susan se încruntă şi încercă în zadar să scape de el. Gena, care în prima clipă se uitase furioasă la Steve, ridică din umeri.

— Cum vreţi, dar Susan… nu uita ce-ai promis.

— Nu-ţi face nicio grijă! răspunse Susan, pe care atitudinea lui Steve o făcu mai hotărâtă ca niciodată.

Bărbatul o sili să-l însoţească şi-l întrebă, furioasă:

— Cumva, pot să ştiu şi eu unde mergem?

— Într-unul din birouri, veni replica scurtă.

— Am fi putut foarte bine să stăm de vorbă afară!

— Ţin ca discuţia asta să fie între patru ochi!

El deschise uşa; într-o sală mică, mai mulţi bărbaţi – printre care Susan recunoscu responsabili de la mină – stăteau de vorbă. Tăcură o clipă ca să-i privească pe cei doi trecând, în timp ce Steve o conducea spre o încăpere situată undeva mai în spate.

— Suntem în biroul Directorului de Personal, anunţă, închizând uşa în urma lui. Nimeni n-o să vină să ne deranjeze.

Femeia păstră o tăcere încăpăţânată, remarcând că din cameră dispăruseră toate hârtiile şi documentele. Se aşteptaseră la o posibilă înfruntare?

Steve se aşeză pe colţul unui birou în timp ce ea rămase în picioare, cu braţele încrucişate, rezemată de perete.

— Poţi să-mi explici ce cauţi aici? începu el pe un ton sec.

— Gena şi tovarăşele ei m-au rugat să le ajut să-şi câştige dreptul la muncă. Cererea asta, în condiţiile actuale, mi se pare perfect îndreptăţită.

— Şi este, i-o tăie el. Dar… atâta timp cât te limitezi să-ţi foloseşti doar maşina de scris!

— De unde mi-aş culege informaţiile, dacă nu de la faţa locului? întrebă, suavă.

— Întoarce-te acasă, Susan, oftă Steve făcându-se că vrea s-o ducă la uşă.

Femeia scuturã negativ din cap, mai hotărâtă ca oricând, şi oftă din adâncul inimii.

— Ascultă. Lucrurile pot să iasă prost şi, dacă vrei să ştii, şefii au tot dreptul să angajeze pe cine vor pentru buna funcţionare a instalaţiilor.

— Nu văd de ce am ajunge la asta. Gena şi colegele ei vor doar să se exprime, şi

— Susan, primele liste cu angajaţi vor fi afişate într-o jumătate de oră. Cel mult unul din trei candidaţi o să găsească de muncă, atât de ridicat e nivelul şomajului în regiune. Cum crezi că or să reacţioneze bărbaţii, văzând că femeile vor să încerce să le ia locurile?

— Ele nu iau locul nimănui! exclamă Susan. La fel ca ei, au dreptul să muncească dacă au calificarea cerută!

— Ştii foarte bine că sunt de acord cu tine, dar problema n-o să se rezolve cu violenţă. Dacă acest conflict este dublat de un război între sexe, Dumnezeu ştie unde o să ajungem. În orice caz, nu la o soluţie.

— Cine ştie? replică femeia. Poate asta o să-i pună pe unii pe gânduri.

— Aş fi surprins, şi în orice caz, asta nu explică deloc prezenţa ta aici!

Amândoi se încălziseră, şi Susan lansă pe un ton acid:

— Trebuie să pun punctele pe i? Femeile astea contează pe mine pentru că sunt o personalitate destul de cunoscută în mass-media. N-am intervenit în timpul campaniei electorale! Dac-aş fi vrut, aş fi…

— Ai fi făcut… ce? i-o tăie Steve cu asprime.

Femeia îşi muşcă buzele, regretând deja că se angajase pe drumul ăsta.

— Aş fi putut să mă fac mai bine auzită.

— Înţeleg. Şi prin asta, mai vrei să-ţi sporeşti şansele să-ţi găseşti un loc de muncă la televiziune, completă el cu sarcasm. Asta vrei să faci azi? Să găseşti o ocazie de publicitate în jurul numelui tău?

— Cum îndrăzneşti să insinuezi aşa ceva?

Se uitară cu duşmănie unul la celălalt, cu dinţii strânşi. Pe urmă Steve, cu o expresie sumbră, se apropie şi-i ordonă pe un ton autoritar:

— Îţi repet, Susan, întoarce-te acasă. Sunt sigur că astă-seară n-o să se întâmple nimic. O să-ţi pierzi timpul de

pomană.

N-o să se întâmple nimic? se întrebă în sinea ei, zâmbind. N-ar fi băgat mâna-n foc! Dimpotrivă, simţea tensiunea plutind în aer. Evenimentele riscau să se precipite, şi pentru nimic în lume n-ar fi ratat lucrul ăsta.

— Dacă femeile astea ar reuşi să se facă auzite, asta ar avea importanţă, şi ţin să fiu martoră la ce voi vedea. Deci, rămân.

Se scurseră câteva zeci de secunde. Steve, în picioare, în faţa ei, foarte ferm, o privea fix.

— Ascultă, continuă el, am trecut pe aici chiar înaintea emisiunii din după-amiaza asta, imediat ce m-am întors de la Charleston, şi pot să spun că…

— Erai la curent? i-o tăie ea.

Din ce în ce mai bine! îşi spuse cu amărăciune. O ţinea cu bună ştiinţă departe de tot ce putea s-o intereseze pe plan profesional!

— Ştiam că trebuia să publice listele, şi riscau să aibă dificultăţi, explică el.

Deodată, păru zăpăcit, şi adăugă cu nelinişte în glas:

— Susan, te rog. N-aş vrea să ai probleme, sau chiar să fii rănită.

Emoţia lui o impresionă mai mult decât cuvintele.

— O să stau deoparte, promise ea. Vreau doar să văd ce se-ntâmplă şi să-mi iau notiţe ca să pot fi martoră după aceea.

El clătină din cap, descurajat.

— Nu ştii cum se-ntâmplă lucrurile astea. Dacă izbucneşte gâlceava, nu mai poţi să pleci de acolo.

— Femeile astea nu sunt tratate cum trebuie şi au dreptul să-şi spună cuvântul!

— Susan, izbucni el, te-ai gândit măcar o dată la sentimentele mele?

— Bineînţeles! răspunse ea, pe acelaşi ton iritat. Dar mă gândesc şi la femeile astea care luptă şi…

Amândoi vorbeau din ce în ce mai tare. Nu numai că

riscau să fie auziţi, dar în plus era o situaţie ridicolă. Făcând efort să se calmeze, femeia continuă mai încet:

— Nu mai insista, Steve. N-o să mă faci să mă răzgândesc. O mai privi o dată, apoi ridică din umeri.

— Aş fi vrut... nu-mi mai asum nicio răspundere pentru ce ţi s-ar putea întâmpla.

— Ce vrei să spui? îl întrebă, trufaşă, cu mâna pe clanţa uşii.

— O să-nţelegi destul de repede.

Deschise uşa; în camera cealaltă, se adunaseră mai mulţi jurnalişti şi reporteri, printre care, bineînţeles, cel care o intervievase cu câteva ore înainte. Toţi o priviră surprinşi.

— Tu mi-ai spus ce aveai să-mi spui, îi şopti lui Steve. Te-am ascultat. Acum...

— Chiar m-ai ascultat? rânji el. Ignorându-i întreruperea, continuă:

— ...acum, ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai lăsa singură. Cu pas hotărât, se îndreptă spre ieşire, urmată de reporterul de la KVUE. Sub privirea dezaprobatoare a lui Steve, acceptă să răspundă la întrebări şi chiar să-l ducă la Gena şi la însoţitoarele ei.

Bărbaţii care abia fuseseră angajaţi se adunaseră lângă uzină, în faţa grupului de femei. Înţeleseseră imediat de ce veniseră şi începuseră să le insulte şi să le ameninţe cu represalii dacă puneau piciorul în mină. Gena, fără să-şi piardă sângele rece, expuse plângerile lor reporterului KVUE, şi Susan generaliză situaţia pentru toate femeile din regiune. Unul dintre bărbaţi lansă, rânjind, că niciuna dintre ele n-ar fi putut face munca grea din mină; Gena se apropie de el şi, în faţa obiectivelor camerelor TV, îi propuse să se bată puţin, făcându-se că-şi încordează muşchii. Provocarea nu fu pe gustul interlocutorului, şi doar intervenţia lui Frank Winter făcu să nu se ajungă la o încăierare generală.

Steve stătea deoparte, încruntat. Nu se făcuse încă nicio arestare, conducătorii vrând să evite să se ajungă la ce era mai rău, dar tensiunea dintre cele două tabere creştea

neîncetat. Deodată, impulsiv, hotărî să încerce pentru ultima dată.

După ce-i încredinţă lui Frank porta-vocea, se strecură prin mulţime să se apropie de Susan şi o prinse de mână, s-o ducă undeva, puţin mai departe.

— N-ai văzut destul? o întrebă cu voce şuierătoare. Eşti deja pe ecranele televiziunilor din toată ţara. Cred că asta ar trebui să-ţi fie de-ajuns!

Faptul că părea încântată nu făcea decât să-i sporească furia. Fără să se fâstâcească vreun pic, îi adresă un zâmbet larg şi ripostă cu nonşalanţă:

— Tot ce se-ntâmplă aici mă interesează. N-am să plec înainte de a se termina.

— Chiar dac-ar trebui să ajungi dincolo de gratii?

— De ce nu? N-ai dreptul să-mi interzici nimic, Steve.

Ştia foarte bine că aşa stăteau lucrurile, din păcate! Nu-i plăcea să se simtă atât de neputincios, şi nu ştia ce motiv să mai invoce.

— La sfârşit, să nu vii la mine să-mi ceri vreun favor! îi aruncă în disperare de cauză.

Ce naiba, nu era şeriful oraşului? Nu avea autoritate de netăgăduit asupra concetăţenilor? De ce toate astea n-aveau niciun efect când era vorba despre Susan?

Ea îi susţinu privirea timp de câteva minute, cu o expresie indescifrabilă întipărită pe faţă. În altă situaţie, i-ar fi apreciat capacitatea remarcabilă de a dezamorsa conflictele, de a convinge oamenii să se poarte rezonabil, dar acum era vorba despre confruntarea lor, pe care nu voia s-o rezolve printr-un compromis. Întoarse în sfârşit capul, şi, eliberându-se din mâinile lui, se îndepărtă.

— Bine, murmură Steve, învins. Cum vrei tu.

Susan nu mai spuse nimic, simţind un nod în gât. Îi părea foarte rău de complicitatea lor din ultimele zile, dar de ce se încăpăţâna să n-o înţeleagă?

La căderea nopţii, situaţia se înveninase considerabil. Femeile încercaseră de mai multe ori să depăşească rândul

de poliţişti care proteja intrarea în birourile unde se refugiaseră conducătorii. Fuseseră date înapoi cu brutalitate; acum se ţineau de mâini, refuzând să facă vreun pas înapoi. Muncitorii, despărţiţi de ele printr-un mic cordon de poliţişti, continuau să le insulte. La fiecare somaţie a lui Steve, care invita mulţimea să se răspândească, Gena răspundea cu voce tare că aveau să rămână pe loc dacă trebuia, până vor primi o promisiune din partea vreunuia dintre responsabili.

Camerele TV continuau să filmeze şi să înregistreze fără să mai deranjeze pe nimeni. Din când în când, se instala o linişte apăsătoare, pe care întunericul o făcea aproape tangibilă.

— Susan, ţi-e frică? murmură Gena, care o ţinea ferm de mână. Acum, dacă vrei, poţi să pleci. Înţelegem.

Susan trase adânc aer în piept. Era impresionată de tensiunea situaţiei, dar n-ar fi renunţat pentru nimic în lume. Avea deja material pentru mai multe articole, dar voia şi mai mult.

— Totul e bine. Rămân.

După un ultim ordin de răspândire, dat în zadar de Steve, mai multe maşini de poliţie îşi făcură apariţia şi veniră în faţa birourilor. Din ele, coborâră oameni în uniforme. Gena îşi înăbuşi o exclamaţie.

Imediat, începură arestările; mai întâi printre bărbaţii care tulburaseră liniştea, lansând proiectile improvizate. Pe urmă printre femei.

Steve, cu o expresie sumbră, se apropie s-o ia el pe Susan. Femeia simţi că fierbea pe dinăuntru. Totul părea atât de ridicol! Ce li se reproşa? Totuşi, ca să evite o scenă în public, strânse din dinţi şi nu spuse nimic.

Deodată, Robert Wakefield trecu prin faţa lor, cu o expresie agitată. Ridică sprâncenele şi spuse:

— Ia te uită! Aplici logodnicei acelaşi tratament ca celorlalţi?

— Domnul Markham nu face nicio excepţie, nu se putu

abţine ea să nu contraatace acid.

Imediat după aceea, zâmbi pentru o clipă, amuzată fără să vrea de ironia situaţiei. Steve o aresta, şi ea îi luă apărarea! Trebuia neapărat să intervină, pentru ca rivalul să nu profite de evenimente şi să tragă spuza pe turta lui.

— De altfel, toată lumea ştie asta, adăugă pe un ton sarcastic.

— Mai rămâne de văzut. Începu celălalt.

Dar Steve, ca pentru a dovedi imediat veridicitatea spuselor lui Susan, îl întrerupse:

— Nu sta aici, Wakefield! Altfel, o să te acuz pentru obstrucţionarea acţiunii forţei publice.

Robert aruncă o privire în spatele lui; camerele se apropiaseră.

— O să plec! spuse cu voce tare.

Şi, scoţând câteva pliante din servietă, începu să explice jurnaliştilor că dacă ar fi fost el şerif, nu s-ar fi ajuns la asemenea situaţie.

Susan îi aruncă o privire dispreţuitoare. Ar fi pus pariu că n-ar fi fost în stare nici măcar să-şi păstreze sângele rece, cum făcuse Steve. Acesta, cu o expresie sumbră, continua s-o ducă spre maşinile de poliţie.

— Mă doare, protestă ea.

Cu o furie rece, îi răspunse fără s-o privească:

— Ţi-am spus c-o să-ţi pară rău!

— Aş fi preferat să evit o scenă în public, exclamă ea, dar te porţi atât de ridicol…

Îi slăbi puţin strânsoarea şi-i şuieră printre dinţi:

— Fii calmă, Susan. Dacă nu pentru mine, cel puţin pentru părinţii tăi. Ce-or să creadă dacă o să mă faci să-ţi pun cătuşele?

Cuvintele «dacă nu pentru mine» o umplură de disperare. Aşadar, se simţea vizat personal de ceea ce făcuse. I se părea că între ei se deschisese o prăpastie. Susan nu mai spuse nimic până ajunseră la maşină.

Steve o ajută să urce şi-i spuse, înainte să dispară:

— Susan, când totul se va termina, ar trebui să avem o discuţie serioasă.

— Serios? Să vorbim despre ce? îl întrebă, străduindu-se în zadar să-şi ascundă tremurul vocii.

— Despre noi, veni imediat răspunsul.

Femeia se aşeză pe bancheta îngustă, oftând din toată inima. Ziua fusese o adevărată catastrofă pe toate planurile…

Frank Winter veni să se aşeze în faţa ei şi declară cu regret:

— Susan, n-o să scapi de condamnare, ştii asta, nu? Femeia închise ochii strâns, apoi îi deschise.

— Ei bine! Uite că a mai apărut ceva pe viitorul meu curriculum vitae.

— N-am reuşit să obţinem de la Companie să-şi retragă plângerea, explică el. De asta am obligat-o pe Patsy să se ducă acasă, de la început.

Susan, care cunoştea caracterul greu de îmblânzit al prietenei sale, nu putu să nu zâmbească.

— Cum ai reuşit s-o convingi?

— I-am cerut să se gândească la copii, răspunse sobru. Susan tăcu, gânditoare. Câteva minute mai târziu, după ce Gena urcase la rândul ei – nu fără proteste violente bineînţeles – maşina o luă din loc.

Totuşi, printre femei domnea o stranie bună dispoziţie.

— Ne-au filmat toată seara, spuse una dintre ele. Ce propagandă mai bună ne-am fi putut dori?

Energia lor o revigoră pe Susan, care promise:

— O să umplu „Curierul” cu articole.

— Ai mai fost la închisoare, Susan?

— Nu, niciodată.

— Ei bine! Poate n-o să fii decepţionată… şi o să ai multe lucruri de povestit!

Capitolul 11

— Haide, Susan, nu mai fi atât de amărâtă, îi spuse cu blândeţe Gena, şi cu un zâmbet pe jumătate filosofic, pe jumătate sarcastic, adăugă: să ştii că putea să fie şi mai rău!

Se înghesuiau vreo treizeci într-o celulă de patru pe cinci, prevăzută pentru mai puţine persoane. Aşteptau de şase ore, şi Susan avea impresia că erau acolo de ani de zile. Ar fi vrut să respire o gură de aer curat, să facă o baie şi să devoreze o masă copioasă.

— Mai rău de atât? Nu văd cum ar putea exista aşa ceva… Gena zâmbi din nou.

— Spre deosebire de mine, tu nu te-ai opus arestării, ceea ce face cazul tău mult mai puţin grav.

Susan se întinse să-şi trosnească oasele şi se aşeză pe banca tare de lemn.

— Mă simt puţin năucă, se spovedi bine dispusă. De aproape, asemenea scene sunt foarte impresionante.

Vorbea încet, pentru că majoritatea celorlalte, epuizate, adormiseră. Gena trase liniştită din ţigară. Dădea dovadă de o rezistenţă surprinzătoare.

— Nu te deprimă să fii închisă la fel ca o…

— Ca o curvă? completă Gena. Ba da, puţin, bineînţeles. Dar mi s-a mai întâmplat.

Susan îşi înălţă sprâncenele şi parcurse cu ochii încăperea cenuşie, cutremurându-se.

— Chiar?

— Când eram adolescentă, explică Gena, am petrecut câteva săptămâni într-un centru pentru delincvenţi juvenili.

Vorbea fără stânjeneală. Sinceritatea ei lipsită de cochetărie era unul dintre lucrurile pe care Susan le aprecia cel mai mult.

— Îmi aduc aminte că lipseai deseori de la şcoală. Gena încuviinţă, clătinând din cap.

— Eram un adevărat băieţoi, gata întotdeauna să-mi fac

de cap. Trebuie să spun că... veneam dintr-o familie „cu probleme”. Tata era iute la mânie, şi fugeam mereu de acasă...

Vorbea pe un ton neutru şi nu cerea nicio compătimire. Susan, interesată şi impresionată, îşi strânse picioarele sub ea ca să se simtă mai în largul ei şi continuă:

— Te mai vezi cu ai tăi?

— Nu. Tata a murit acum doi ani, în urma unei bătăi la un scandal. Cât despre mama, a plecat altundeva şi s-a măritat acolo.

— Ai fraţi, surori? Gena se lumină la faţă.

— Am doi fraţi marinari şi o soră, al cărei bărbat, din păcate, e şi el cam brutal.

Meditã o clipă, apoi adăugă cu patimă:

— Susan, de asta mi-ar plăcea să lucrez la mină. Ca să le dovedesc unor bărbaţi pe care-i cunosc că n-au dreptate când consideră femeile nişte fiinţe inferioare.

Făcu o mutră batjocoritoare şi Susan nu se putu abţine să nu pufnească în râs. Era într-adevăr un personaj ieşit din comun!

— Gena, n-ai fost măritată niciodată? întrebă Susan, masându-şi gleznele umflate.

— Nu. Am trăit câtăva vreme cu unul... pe urmă, când m-am săturat să fiu femeia lui de serviciu, l-am dat pe uşă afară.

— Înţeleg, zâmbi Susan. Spune-mi sincer; nu ţi-a fost frică nicio clipă în confruntarea de astă-seară?

— Bineînţeles că mi-a fost, răspunse Gena cu sinceritate.

Se ridică să facă doi-trei paşi, şi continuă venind să se aşeze din nou:

— Perspectiva de a risca o încăierare cred că sperie pe toată lumea. Numai că, după părerea mea, nu-i un motiv să dai înapoi. Mai ales când ştii că dreptatea e de partea ta.

Susan aprecia din ce în ce mai mult poziţia curajoasă şi tranşantă a tovarăşei sale. Dintr-un impuls de moment, o întrebă:

— Te-ar deranja dacă aş scrie un articol despre tine, după ce ieşim de aici?

Gena nu-şi ascunse neîncrederea.

— Chiar e nevoie? în ce scop?

— Ei bine... după părerea mea, dacă se aduc la cunoştinţa opiniei publice exemple ca al tău, asta ar putea să permită să se facă presiuni asupra directorilor de la mină, şi să-i determine să modifice criteriile de angajare. În plus, cred că ar putea ajuta multe femei care, în multe locuri, se află în situaţii similare. Gena şovăi câteva clipe, dar în cele din urmă încuviinţă.

— Ne-am înţeles! Ştii că, până la urmă, ai crescut mult în ochii mei?

— Gena, şi reciproca e adevărată, murmură Susan, încântată.

Susan îşi petrecu restul nopţii intervievând femeile care se trezeau una după alta şi, când fu chemată în faţa judecătorului a doua zi dimineaţă, adunase deja în carnet o cantitate considerabilă de informaţii preţioase.

Fu condamnată, la fel ca celelalte, la un număr de ore de muncă în folosul colectivităţii, care aveau să se desfăşoare de-a lungul câtorva luni. Steve asistase la audiere cu o expresie sumbră, fără să intervină. Când femeia ieşi din sală, şeriful se apropie de ea şi o prinse de braţ.

— Vino. Trebuie să-ţi spun ceva.

— Despre ce? replică, încrâncenată.

— O să vezi. Urcă la mine în birou, vin şi eu în zece minute. Ea şovăi. Nu se gândea decât la un singur lucru: să se întoarcă acasă, să facă baia atât de aşteptată şi, mai ales, să se aşeze imediat la maşina de scris. Totuşi, aproape fără să vrea, porni spre scară.

Intră la toaletă, se spălă pe faţă, se pieptănă şi îşi puse un pic de ruj pe buze. Cu toată oboseala, se simţea deja mai bine. O cafea pe care o luă de la un automat de pe hol, o făcu să-şi recapete toată energia, şi se duse cu pas hotărât spre biroul lui Steve.

O aştepta deja, furios.

— Stai jos, o întâmpină brutal.

Nou-venita îşi înălţă sprâncenele. Altă dată, n-ar fi tolerat să-i vorbească pe un asemenea ton. Dar, considerând că era mai bine să nu se grăbească, luă loc în faţa biroului.

Steve, care-şi luase şi el o cafea, îi puse zahăr şi amestecă în tăcere. Susan aşteptă răbdătoare, terminând ce mai rămăsese din cafeaua ei.

— Ai văzut ziarele, azi-dimineaţă? întrebă el pe un ton sec, sprijinindu-se de perete fără să se aşeze.

— Bineînţeles că nu! Mi-am petrecut noaptea la închisoare, în cazul în care ai uitat.

Acum îi părea rău că nu se întorsese direct acasă, dar era prea târziu. Steve arătă cu degetul spre biroul unde erau mai multe cotidiane.

— Aruncă o privire pe ăsta!

Se supuse ascunzându-şi un oftat. Pe prima pagină a «Telegramei de Charleston» se etala o fotografie a lui Steve şi a ei în momentul în care, în ajun, el o ducea spre maşina de poliţie. «Un şerif din Virginia arestează un reporter de televiziune», scria dedesubt.

— Ei bine, şi? întrebă ea înălţându-şi sprâncenele. Nu văd ce.

— Citeşte articolul.

Se conformă şi, la sfârşitul lecturii, se cutremură.

— Trebuie să recunosc că au scos totul la lumină. Totul e aici: logodna ruptă, faptul că ne vedem din nou. Mă întreb de la cine vin toate astea.

— E mâna lui Robert Wakefield, fără nicio îndoială, spuse Steve pe un ton sec. Dar uite-l pe ăsta.

Îi întinse «Dimineaţa», din Cincinatti. «O specialistă în consum», citi Susan, «duce bătălia pe toate fronturile; al muncii şi al dragostei…»

Nu putu să nu râdă şi remarcă, veselă:

— În ansamblu, articolele astea mai degrabă te laudă! Arată că respecţi legea integru şi cu abilitate.

— Poate ai dreptate, dar aş remarca faptul că şi tu eşti prezentată ca o eroină! Ăsta era planul tău? Să-ţi faci publicitate distrugând tot ceea ce am realizat, pentru care mă bat de luni de zile?

Acum îi înţelegea motivul furiei. Şi îşi muşcă buzele. Dacă voia să-l convingă că lucrurile nu stăteau aşa, trebuia neapărat să-şi păstreze calmul.

— Nu. Nu înţeleg ce vrei să spui, Steve.

— În cazul ăsta, o să-ţi explic. Te-ai hotărât să-ţi cauţi un loc în televiziune şi recurgi la toate mijloacele posibile. Printre care şi acela de a mă face să pierd postul de şerif!

— Nici vorbă, ştii foarte bine! răspunse cu voce tremurată. Niciodată n-am…

— Deci nu te-ai gândit nicio clipă că prezenţa ta aici, aseară, o să facă să par un prost în ochii tuturor? Deja, toţi cei cu care am fost la Charleston mă sună râzând. Li se pare foarte amuzantă „povestea şerifului obligat s-o aresteze pe SUFRAGETA cu care a fost logodit!»

Susan făcu un efort imens să-şi păstreze sângele rece.

— Eu, de bună seamă că nu m-am gândit la aspectul ăsta al lucrurilor.

— Cine, după părerea ta, va vota un bărbat incapabil să stăpânească o femeie care i-a fost atât de apropiată?

Se arăta incoerent şi deforma realitatea. Cum putea să-l convingă să readucă drama la dimensiuni reale? înainte, nu-l mai văzuse atât de pornit decât o singură dată, se gândi cu amărăciune. În ziua rupturii lor.

— Steve… gândeşte-te. Toată lumea ştie foarte bine că nu poţi să ai nicio autoritate asupra mea, şi

— Şi ai ţinut morţiş să arăţi tuturor asta!

Tăcură o clipă, şi furia făcu loc unei emoţii mai dureroase, mai adânci. Nu erau pe cale să strice din nou totul între ei?

— Steve, nu m-am gândit nicio clipă să-ţi compromit realegerea, murmură, gata să plângă. Te asigur că…

El oftă adânc, dându-şi seama că se lăsase antrenat de

un vârtej de sentimente complexe. În primul rând, teama pentru ea.

— Ştii c-ai fi putut fi rănită? reîncepu, cu glas răguşit.

— Slavă Domnului că nu s-a întâmplat aşa ceva.

— Doar din întâmplare, pentru că n-ai avut încredere când ţi-am atras atenţia.

Se lăsă să cadă pe scaun şi adăugă:

— Susan, nu văd cum lucrurile vor putea să meargă vreodată între noi. O să pui întotdeauna meseria pe primul plan, şi povestea asta demonstrează acest lucru. Or, cum nu sunt pregătit să te urmez peste tot unde vei fi trimisă, nici să-ţi folosesc drept trambulină.

Exagera din nou, ca s-o necăjească. Îşi dădu seama de asta chiar în clipa în care vorbi, dar era deja prea târziu să-şi retragă cuvintele.

Ca să-şi ascundă imensa tristeţe, femeia adoptă o expresie închisă, glacială. Nu era momentul să discute cu Steve; acumulase împotriva ei un resentiment mult prea adânc.

După o tăcere prelungită, se ridică şi porni spre uşă. Steve o întrebă, cu jumătate de glas:

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, mulţumesc.

Voia în primul rând să stea de vorbă cu Patsy, şi nu dorea ca Steve să ştie asta. N-ar fi înţeles. Dar voia să-i demonstreze că n-avusese nicio clipă intenţia să-i năruie cu bună ştiinţă campania.

— Ţi-ar plăcea să fac o declaraţie referitoare la relaţia noastră? O punere la punct ar putea să te ajute la realegere.

— N-are rost, răspunse fără s-o privească. Ne vedem mai târziu. O să te sun.

Îl privi o clipă, cu inima strânsă. Chiar o să-i dea telefon? Avea un sumbru presentiment că n-o va face.

Femeia ieşi din cameră cu fruntea sus. Dacă se întâmpla o nouă ruptură, n-avea decât s-o facă. Îl prevenise de la

bun început că o nouă legătură între ei nu putea fi decât temporară.

Capitolul 12

— Nu ţi-am spus că un efort permanent e întotdeauna răsplătit? îi spuse tatăl Susanei, câteva zile mai târziu.

Se aşeză alene pe sofa şi îşi scoase paltonul şi mănuşile. I se părea că trecuseră secole de când nu-l mai văzuse pe Steve.

— Ai dreptate, răspunse ea surâzând. Oferta asta de muncă de la televiziunea din Minneapolis este exact ceea ce speram.

Se simţise atât de fericită, întorcându-se de la interviu, încât trebuise să-i dea imediat telefon lui Steve ca să-i anunţe vestea cea bună. Pe urmă, gândindu-se mai bine, socotise că trebuia să treacă mai întâi pe la ai ei.

— Programul este perfect, continuă, veselă. Cinci zile pe săptămână. Mi se propune un salariu convenabil. Audienţa e mai mică decât la Lansing, dar asta va constitui o perioadă suplimentară, extrem de preţioasă pentru cariera mea.

— Ce spune Steve despre toate astea? întrebă Emma Trent, ridicându-şi ochii de pe buchetul de flori pe care-l aranja.

Susan ridică o floare căzută cu un aer absent şi evită privirea scrutătoare a mamei.

— Nu i-am spus încă.

— Serios?

Emma schimbă o privire neliniştită cu soţul ei.

— Nu mai ştiu nimic despre el de la arestare, explică scurt Susan. Va trebui să trec pe la el.

Îşi aranjă o clipă mănuşile şi reluă:

— Trebuie să încep peste o lună. În răstimpul ăsta, pot să renunţ la contract. Am timp să mă gândesc.

O lună. Atunci, pe 15 noiembrie, va trebui să plece din Grafton şi să-l părăsească pe Steve.

— E cam repede, remarcă încet Emma, făcând un pas înapoi ca să admire buchetul. Asta înseamnă că n-o să fii cu

noi de Crăciun.

— Ştiu.

Cuprinsă de o bruscă tristeţe, privi în jos fără să vadă covorul. Trebuia să se sfârşească totul aşa de absurd?

Într-adevăr, relaţia ei cu Steve se stricase, nu putea să ascundă lucrul ăsta. Fără îndoială, se înşelase crezând că ar putea s-o ia de la capăt. În primul rând îşi reproşa că reîncepuse o legătură mai serioasă cu el, ştiind că trebuia să tranşeze situaţia într-o bună zi, ceea ce nu făcea decât să adauge ceva în plus suferinţei lor. O linişte adâncă se instalase în încăpere. După câtva timp, Clayton tuşi să-şi dreagă glasul şi întrebă:

— Cum o să faci cu cele cincizeci de ore de muncă pe care trebuie să le prestezi pentru comunitate?

— Teoretic, ar trebui să vin o dată la două sâmbete, dar mi-ar plăcea, dacă e posibil, să le fac în luna care urmează. Este unul dintre motivele pentru care trebuie să-l văd pe Steve. Sper să accepte să strecoare judecătorului o vorbă bună pentru mine.

Se ridică să se plimbe puţin prin cameră, gânditoare. De fapt, ar fi putut să vorbească singură cu judecătorul, dar în felul ăsta avea un pretext pentru o întâlnire cu Steve…

— Nu ştiu dacă, în momentul ăsta, Steve o să se arate foarte cooperant! exclamă Clayton.

Tânăra îşi înfundă mâinile în buzunare şi se întoarse spre el, oftând.

— Încă este furios pe mine, e adevărat. Dar poate că dac-ai vorbi tu cu el…

Se întrerupse imediat. Tatăl ei, ştia bine, nu s-ar fi amestecat niciodată în viaţa ei. O învăţase tot timpul să se descurce singură.

Aruncă o privire spre mamă, şi îşi dădu seama că aceasta va fi întru totul de acord cu părerea soţului. De altfel, Clayton declară hotărât:

— Susan, toate astea se întâmplă între tine şi Steve. Nimeni altcineva nu poate să vă rezolve problemele.

— Dar e foarte greu, pentru că în momentul de faţă nici nu cred c-o să vrea să stea de vorbă cu mine! protestă fără prea multă convingere, cu inima strânsă, gândindu-se la răceala lui Steve când vorbiseră ultima dată.

— Poate ar fi de-ajuns dacă ţi-ai cere scuze… sugeră Emma fără să ridice ochii.

Susan se întoarse spre ea.

— Eu, să-mi cer scuze? Câtă vreme el m-a arestat şi m-a trimis în faţa judecătorului…

— Susan, asta s-a întâmplat pentru că erai pornită împotriva lui, interveni tatăl. Te-ai năpustit fără să te gândeşti în afacerea asta, care, până la urmă, s-a terminat bine pentru tine, şi noi ne bucurăm. Din păcate, relaţia ta cu Steve este reversul medaliei. I-ai pricinuit multe neplăceri, şi, sincer vorbind, ar trebui…

— Cum poţi să fii împotriva fiicei tale? îl întrerupse Susan, gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu fac altceva decât să fiu obiectiv, răspunse cel întrebat. Am vorbit deja prea mult despre subiectul ăsta, fă cum crezi că e mai bine pentru tine.

Tăcu câteva clipe, apoi continuă, emoţionat:

— Susan, mai vreau să adaug un singur lucru. Du-te la Steve. Încercaţi măcar să găsiţi o soluţie. Sunteţi datori unul celuilalt cu asta.

Tatăl ei avea dreptate, şi ştia foarte bine că aşa stăteau lucrurile. După o noapte albă în care se gândise cum să facă mai bine, a doua zi dimineaţă se duse să-l vadă pe Steve la birou.

Nefiind în stare să intre direct în subiectul noii sale slujbe, declară puţin nervoasă, după ce schimbară formulele de salut:

— Steve, aş vrea să mă achit de cele cincizeci de ore pe care le am de făcut în folosul comunităţii, în luna care vine.

El îşi aşeză cana cu cafea pe birou şi îşi înălţă sprâncenele.

— De ce această bruscă precipitare?

Cu reticenţă, tânăra femeie menţionă oferta pe care i-o făcuse televiziunea din Minneapolis.

— Am o lună să mă gândesc, încheie ea cu glasul puţin tremurat.

Steve rămase impasibil.

— Şi cartea? Credeam că numai la asta te gândeşti…

— Aaa. Aproape am terminat-o. O să am tot timpul să mă achit de munca în folosul comunităţii şi în acelaşi timp să duc cartea la bun sfârşit.

El îşi ascunse oftatul. În mod absurd, sperase că redactarea cărţii o va reţine mai mult timp la Grafton. Nu voise să se gândească la urmare. Însemna că n-o cunoştea pe Susan.

Brusc iritat, declară pe un ton acid:

— Într-un cuvânt, îmi ceri să te ajut să pleci cât mai repede posibil! Şi mi te adresezi tocmai mie!

Susan îşi muşcă buzele. Fără îndoială, nu dăduse dovadă de prea multă diplomaţie. Dar trebuia să-i răspundă pe tonul ăsta?

— Nu m-am hotărât definitiv să plec… Voiam doar să scap de obligaţii, mi se pare logic.

— Nu schimba subiectul, interveni bărbatul, care în momentul de faţă mi se pare a fi următorul: ai hotărât să nu-mi iei în seamă sentimentele. Nu te gândeşti decât la un singur lucru, recunoaşte: să pleci din Grafton.

Se ridică în picioare, cu o expresie întunecată, şi se duse la fereastră să contemple peisajul. Pe stradă, scârţâiră frânele unei maşini.

— Nu-i adevărat, murmură ea, cu un nod în gât.

Tăcerea deveni apăsătoare. Susan rezistă tentaţiei de a se ridică şi a se duce la el, încrucişându-şi mâinile pe genunchi. Făcând haz de necaz, îşi aminti că se îmbrăcase şi se machiase cu multă grijă, lucru care părea să aibă un efect invers faţă de ceea ce sperase; abia se uitase la ea.

Cu inima grea, în cele din urmă se ridică şi îşi luă paltonul.

— Chiar nu putem… găsi o formulă de înţelegere?

— Nu ştiu, răspunse el, întors cu spatele. Am mai puţin decât tine tendinţa să pun etichete clare pe sentimentele pe care le încerc.

— Ce… ce vrei să spui?

— Susan, vrei să fac parte din viaţa ta, dar numai în măsura în care nu-ţi împiedic ambiţiile. Altfel, preferi să sacrifici tot ce există între noi, prietenie sau altceva. Nu ăsta este felul de viaţă la care mă gândeam.

— Eşti nedrept!

— Nu, sunt realist.

Se aşternu o linişte încă şi mai apăsătoare, cenuşie ca lumina de toamnă. Îşi îmbrăcă paltonul şi îşi luă geanta.

— Eu, în condiţiile în care mai rămân câtva timp aici, spuse ea cu blândeţe, am putea continua să ne vedem. Depinde de tine.

Inima Susanei bătea atât de tare încât i se părea că interlocutorul putea să-i audă bătăile.

— Pentru ce ne-am vedea?

— Nu ştiu. Te las să te gândeşti la asta.

Şi, fără să mai spună nimic, ieşi din birou. Poate stângace, dar sinceră, se străduise să facă un prim pas spre împăcare. Restul depindea de el… Dar viitorul lor comun nu păruse niciodată atât de compromis.

După ce reuşise să obţină o întrevedere cu judecătorul, reuşi să-l convingă să cumuleze orele pe care le avea de făcut în folosul comunităţii, în răstimp de trei săptămâni. Se întoarse acasă uşurată. După-amiază, merse la părinţi să stea de vorbă cu mama. Ducându-se acolo, pretindea că avea nevoie, dacă nu de sfaturi, cel puţin de o companie prietenoasă.

— Îl cunosc pe Steve, declară Emma, punând o tavă cu sărăţele în cuptor. Dă-i un răgaz. O să fie mai înţelegător.

— Avem o lună, răspunse fiica. Nu ştiu dac-o să-i fie de-ajuns.

— Într-adevăr, e un răgaz cam scurt, dar n-ai putea să-l

mai lungeşti puţin?

— Cum aşa? întrebă Susan, surprinsă. Emma o privi calm.

— Ei bine, de ce să nu laşi pentru mai târziu căutarea unui loc de muncă, atunci când lucrurile or să fie în sfârşit clare între voi?

— Nu te-aş fi crezut atât de desuetă, replică Susan cu amărăciune. Nu! Dacă Steve mă iubeşte, trebuie să mă accepte aşa cum sunt, inclusiv cariera.

— Altfel spus, sublinie Emma străduindu-se să vorbească degajat, încă nu eşti gata să laşi nimic de la tine!

Susan oftă, dezamăgită. Venise aici să găsească un pic de înţelegere, nu să asculte o lecţie de morală!

— N-aş putea să-mi schimb ambiţia aşa cum fac cu fardurile. Asta face parte din mine.

— Nu poţi, dar nici nu vrei s-o faci, nu-i aşa?

— Mamă, şi tu ai lucrat. Nu poţi să mă-nţelegi?

— Susan, nu ţi-am sugerat nicio clipă să nu-ţi cauţi de lucru. Mă întreb pur şi simplu dacă n-ar trebui să te gândeşti mai bine la relaţia ta cu Steve, la o eventuală căsătorie.

— Nu mai avem nicio relaţie, i-o tăie sumbru Susan. Tocmai asta-i problema!

Spre marea ei surprindere, atunci când îşi simţi ochii umezi de lacrimi, maică-sa schiţă un zâmbet, în acelaşi timp tandru şi zeflemitor.

— Mi se pare că te-am auzit spunând exact acelaşi lucru, ultima dată când v-aţi despărţit!

Susan nu răspunse şi lăsă capul în jos. Mama o contemplă o clipă cu afecţiune apoi, lăsând la o parte legumele pe care tocmai le curăţa, veni să se aşeze lângă ea şi o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Ascultă-mă, Susan. E drept, am găsit mari satisfacţii în munca mea, dar nimic nu se compară cu sentimentul de împlinire pe care îl încerci atunci când reuşeşti să pui temelia unei familii durabile şi solide. Acesta este adevăratul punct de sprijin al existenţei mele.

— Tata şi cu tine sunteţi altfel, mormăi Susan cu glas tremurător.

— Nu văd în ce privinţă. Crezi că pentru ceilalţi e mai simplu? Susan, nu e uşor pentru nimeni să-şi găsească echilibrul. Pentru o slujbă, ai nevoie de câteva ore pe zi. În schimb, pentru o legătură care să vă mulţumească pe amândoi, trebuie să faci eforturi în fiecare zi, necesită un angajament permanent. Nimic nu se poate compara cu bogăţia unei iubiri care durează după zeci de ani.

— Crezi că nu ştiu asta? ripostă Susan, cu ochii acum şiroind de lacrimi.

Furioasă pe ea însăşi, le şterse cu dosul palmei, în timp ce mama îi spunea:

— Poate nu ştii încă destul de bine. Nu într-atât încât să pui capăt ambiţiei personale ca să rezolvi problema cu Steve, şi să ajungeţi la un compromis rezonabil… O să mai găseşti şi alte oferte de muncă. Dar o dragoste ca asta? Nu merită un minimum de efort ca să se poată împlini?

După o tăcere de câteva clipe, continuă cu blândeţe:

— Nu crezi că, dacă-l pierzi pe Steve, o să-ţi pară rău toată viaţa?

Susan îşi îngropă faţa în palme. Cum să spună că era şi ea convinsă de lucrul ăsta, până-n măduva oaselor?

***

— Dacă vrei să ştii părerea mea, spuse deodată Eric, mi se pare că cearta voastră este ridicolă.

Bău un pahar cu oranjadă şi continuă:

— Nici cu mine n-ai rămâne atâta timp supărat şi distant. Steve se gândea ruşinat cum se purtase cu Susan, în dimineaţa aceea. Furia îl orbise. Nici măcar nu încercase s-o facă să mai rămână. Fusese cât se poate de laş. Îşi pierduse oare orice urmă de bun-simţ?

Totuşi, ripostă fără să ridice ochii:

— Am motivele mele să fiu supărat pe Susan… şi oricum,

asta nu te priveşte pe tine.

Eric nu se lăsă.

— Ce crimă a făcut? I-ai citit articolele, la fel ca mine. În locul tău, aş fi mândru de ea.

Steve, fără poftă de mâncare, îşi împinse farfuria. Fără să vrea, simţea că Eric avea dreptate. Fratele mai mic, care abia avea cincisprezece ani, îi dăduse o lecţie. Era culmea!

— Eric, nu te-am întrebat…

— De ce nu te duci s-o vezi? i-o tăie puştiul, implacabil. Steve oftă din adâncul sufletului. Avea să-i mai deschidă uşa după felul cum se purtase cu ea?

— Aţi putea măcar să faceţi pace, sugeră Eric, simţindu-l cedând. La urma urmei, te-a ajutat în campanie. Îi datorezi măcar asta.

— Da, nu pot să neg, murmură Steve. Pliantele pe care le-a făcut au fost primite foarte bine.

— În plus, trase concluzia Eric, eu personal am foarte mult de câştigat. Pentru că, odată împăcaţi, şi sper să se întâmple asta cât mai repede, o să-ţi recapeţi buna dispoziţie!

Steve clătină din cap, cu furia domolită. În definitiv, de ce să nu-şi reconsidere poziţia? Fusese prea intransigent. Nu putea să năruiască în felul ăsta potenţialul viitor comun. Până la urmă, aveau să găsească o modalitate.

***

După ce refuzase invitaţia mamei la cină, Susan se întoarse acasă, melancolică. Se gândea că maică-sa, în ultima vreme, se dovedea prea sentimentală. În fond, avea dreptate într-o măsură oarecare. De ce să-l alunge pe Steve din viaţa ei? Trebuia să existe o soluţie. Dar care?

Nu mai vru să se gândească la asta înainte de a fi terminat complet cartea. Totul era aproape gata; îi mai rămâneau doar câteva pagini de bătut la maşină. Pe urmă, avea să facă toate eforturile să şi-l apropie pe Steve.

Tocmai pusese punct final lucrului cu un oftat de uşurare, când auzi soneria de la uşă. Se duse să deschidă. Şi întâlni privirea albastră care-i era atât de familiară.

— Steve!

I se puse un nod în gât. Inima începu să-i bată mai repede. Pe urmă, aducându-şi aminte de ostilitatea lui de dimineaţă, se încordă puţin.

El îi remarcă ezitarea şi îşi reproşă purtarea de la ultima întâlnire. De ce trebuia s-o facă să sufere aşa? Mâinile i se crispară pe buchetul de anemone pe care-l ţinea.

— Pot să intru un minut?

— Bineînţeles!

Îi făcu loc. Când trecu pe lângă ea, îi simţi aroma puţin condimentată a after-shave-ului. În fond, era încântată, absolut încântată să-l revadă.

— Mulţumesc, murmură femeia luând florile pe care i le întinsese. Sunt încântătoare.

— E... felul meu de a-mi cere scuze. Mă tem că mi-am pierdut sângele rece de mai multe ori. Din cauza alegerilor, fără îndoială.

„Şi mai ales, la gândul c-o să pleci din nou!” îşi spuse în sinea lui.

Ea îi zâmbi timid. Amândoi făcuseră o sumedenie de greşeli! Chiar şi ei îi era acum ruşine că-i tulburase existenţa.

— Nici eu nu m-am purtat cum trebuia.

— Susan, ai avut motive să te porţi aşa cum ai făcut-o... Tăcură o clipă amândoi, după care ea propuse:

— Tocmai voiam să-mi pregătesc ceva de mâncare. N-ai vrea să mănânci cu mine?

— Cu mare plăcere. Mor de foame.

O urmă în bucătărie şi se aşeză pe un taburet înalt, în timp ce ea pregătea o salată asortată.

— Hmm... ai luat... o hotărâre privitoare la Minneapolis? o întrebă după ce-şi drese glasul.

— Nu încă, îi răspunse privindu-l sincer. Slujba asta m-ar

interesa dar. E foarte departe. Mi-ar fi plăcut ceva mai aproape.

— Susan, adevărul este că distanţa mă sperie şi pe mine. De aia am reacţionat aşa cum am făcut-o. Ar fi trebuit să te felicit, fără să fiu egoist. Dar eu... Mie mi-ar plăcea atât de mult să rămâi la Grafton!

— Ştiu, răspunse femeia cu îngăduinţă, dar te rog să nu mai vorbim acum despre asta. Să aşteptăm să văd ce mai găsesc. Am de gând să iau legătura cu televiziunea din Atlanta. Dacă obţin un interviu, o să urc în avion, chiar după alegeri.

— Adică, într-o săptămână... Susan, sper să găseşti ceea ce vrei.

— Cât despre mine, sper că tu vei fi ales.

Se priviră câteva clipe cu o infinită tandreţe, şi Susan oftă, uşurată. În sfârşit, se împăcau din nou!

După o oră, se instalau confortabil în sufragerie, la o cafea.

— Susan, am venit să-ţi cer scuze. Încă n-am terminat. Cred că greşeala cea mai mare a fost că ţi-am impus prea multe ultimatumuri. Dar acum, sunt gata să fiu răbdător. N-o să vorbim chiar acum despre viitor, ai dreptate. Să luăm lucrurile aşa cum vin, unul după altul.

— Şi eu voiam să-ţi spun exact acelaşi lucru, murmură tânăra femeie cu voce gâtuită.

Veni să se aşeze lângă el, şi un sărut prelung le pecetlui împăcarea.

Noaptea asta trebuia să marcheze o adevărată turnură în relaţia lor. În zilele care urmară, se purtară unul cu celălalt cu o prudenţă extremă, ca şi cum ar fi umblat cu cristaluri.

Într-o după-amiază, când se plimbau prin parc, într-un foşnet plăcut de frunze căzute, Steve remarcă:

— Am avut mare grijă să nu vorbim despre viitor, nu-i aşa?

— Da. Am hotărât să nu ne grăbim, şi-ţi sunt recunoscătoare pentru asta.

— Cred totuşi, propuse Steve cu o expresie deodată maliţioasă, că am putea să trecem la etapa următoare.

— Adică?

— Un weekend întreg departe de grijile de fiecare zi, departe de tot, doar tu şi cu mine. Un amic îmi împrumută cabana lui de pescuit, la munte. Am putea să plecăm vineri seara şi să ne întoarcem luni dimineaţă, foarte devreme. Ce părere ai?

Îl strânse de mână, emoţionată. Avea dreptate. O perioadă de singurătate, oricât de scurtă, nu putea decât să-i ajute să-şi regăsească echilibrul şubrezit.

— Aş fi de-a dreptul încântată!

Capitolul 13

— Nu e prea frig de mers la pescuit? întrebă Susan în timp ce maşina urca anevoie pe un drum de munte îngust.

Pe bancheta din spate, lângă cutia cu provizii şi sacii de dormit, Steve pusese undiţele şi tot materialul pentru pescuit.

— Nu, dimpotrivă! replică, entuziasmat. Pe timp rece, păstrăvilor începe să le fie foame. Nivelul apei este încă destul de scăzut, şi dacă reuşim să prindem, o să avem peşte pentru cină!

Era prima dată când îl însoţea într-una din expediţiile lui. De obicei, nu tolera pe nimeni altul în afară de Eric.

— De bună seamă, ştii că n-am nimic în comun cu sportul ăsta, nu-i aşa?

— O să te învăţ, o linişti cu un zâmbet plin de siguranţă. După câţiva kilometri, ajunseră să vadă în sfârşit cabana.

Frumos construită din bârne la adăpostul pinilor, era clar că nu avea decât o singură cameră, mai mică decât îşi închipuise Susan.

Steve, în timp ce descărca bagajele, îi remarcă surprinderea.

— Nu-ţi face griji. E o cabană foarte confortabilă. Apă curentă, duş, cuptor cu lemne. Şi chiar electricitate, graţie unui generator instalat în spate.

Susan nu putu să se abţină să nu izbucnească în râs.

— Deci, o să mă simt ca într-un adevărat hotel... La prima vedere, părea să fie ceva mult mai rustic.

Îl urmă înăuntru şi scoase o exclamaţie de admiraţie.

— E încântător, Steve! Nu vedeam lucrurile în felul ăsta... într-adevăr, în afară de ceea ce menţionase deja, descoperi un pat mare acoperit cu o cuvertură, covoare de blană pe jos, şi un şemineu spaţios.

Zâmbi, încântat să-o vadă satisfăcută, apoi se uită la ceas.

— Aproape ora douăsprezece. Dacă vrem să pescuim pe

ziua de azi, ar fi bine să nu mai întârziem.

Scoase dintr-un sac cizmele de pescuit ale lui Eric, lungi până la pulpe, şi o haină matlasată plină cu buzunare.

— Pune astea pe tine!

Ea se retrase într-un colţ, apoi se întoarse, echipată. Steve, după ce îmbrăcase o ţinută similară, îşi puse pe cap o o pălărie de fetru pe care o ornase cu pene colorate, ca să impresioneze.

— Eşti gata? Hai la drum!

Cu undiţele pe umăr, intrară în pădure, unul în spatele celuilalt. În aerul proaspăt, era un miros plăcut de muşchi şi frunze uscate. Nu după mult timp, se auzi un susur cristalin şi Steve începu să meargă de-a lungul unui torent unde apa cădea înspumată în cascade.

— Unde ne oprim? întrebă Susan arătând cu degetul.

— Cât mai sus. Acolo sunt păstrăvii cei mai mari.

Câteva clipe mai târziu, se instalaseră în sfârşit. Steve pregăti o undiţă pentru Susan, apoi, în cea mai adâncă tăcere, începură să aştepte.

Calmul acesta n-o deranja absolut deloc, ba dimpotrivă… îi plăcea foarte mult acest armistiţiu liniştit în compania lui Steve. După câteva clipe, continuând să-şi supravegheze undiţa, deschise termosul cu cafea şi-i întinse lui Steve o cană. Îşi ocupară din nou poziţiile iniţiale fără să facă zgomot, schimbând din când în când câte un zâmbet complice.

— Să ştii… şuşoti Steve, puţin mai târziu, să ştii că poţi să cobori puţin cârligul sub piatră, în felul ăsta.

Cu o mişcare elastică se plasă în spatele ei, luând-o de braţ ca să-i arate cum să facă, şi-i dădu câteva sfaturi. Îl asculta, concentrată.

— Aşa? şopti, întorcându-se spre el. Steve încuviinţă, clătinând din cap.

— Perfect!

Se întoarse la undiţa lui şi, după câteva minute, scoase în sfârşit un strigăt triumfal, cam gâtuit. Făcu un gest scurt şi

precis, şi un păstrăv argintiu, sclipind în soare, apăru la capătul firului undiţei lui. Încântată, Susan deschise coşul, în timp ce el scotea peştele din ac.

— Felicitările mele, Steve. Trebuie să aibă vreo treizeci de centimetri!

— Ai răbdare, replică el cu un zâmbet cu subînţeles. În curând, o să vină unul şi mai mare.

Avea dreptate; când porniră pe drumul spre cabană, înainte de apusul soarelui, pe fundul sacului erau cinci capturi superbe.

— Susan, îţi pare bine c-ai venit?

Femeia trase adânc aer în piept, încântată de cercul grandios al munţilor care-i înconjurau.

— Da… enorm!

Privirile li se întâlniră, o clipă nemişcate, apoi Steve deschise uşa şi se apropie de şemineu, ca să pregătească focul.

Susan, care avusese grijă să se documenteze în prealabil cum se pregătesc păstrăvii, se apropie de cuptor. Nu după mult timp, un miros delicios se răspândea în aer şi Steve, ademenit de aromă, veni să vadă ce se-ntâmpla.

— Ce garnitură avem la ei?

— Porumb la grătar, salată asortată. Şi o sticlă cu vin alb, care aşteaptă în frigider.

— Şi… ce-ai fi pregătit dacă nu prindeam nimic?

— Ce-a mai rămas din şunca de la prânz, nimic mai mult, răspunse ea râzând. N-am pus nicio clipă la îndoială faptul că eşti un pescar iscusit!

Bărbatul clătină din cap, pe jumătate încântat, pe jumătate neîncrezător.

— Bravo. Uite ce-mi place să aud.

Când totul fu pregătit, se aşezară pe covor în faţa focului care trosnea vesel. Domnea o atmosferă foarte liniştită. În timpul acestei zile petrecute împreună, nu avuseseră nici radio, nici televizor nicio altă solicitare exterioară; totuşi, fiecare minut fusese ocupat, şi viaţa părea să capete o

nouă dimensiune, mai bogată.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Steve murmură:

— Ca să te destinzi, nimic nu-i mai bun decât să-ţi petreci câteva ore în mijlocul naturii, nu-i aşa?

„Mai ales în compania ta”, adăugă pentru el însuşi în timp ce însoţitoarea îl aproba.

Se priviră îndelung. Deodată, sângele începu să le curgă mai repede prin vene. Încet, Steve o îmbrăţişă şi o mângâie cu buzele pe gât. Femeia închise ochii când buzele lui ajunseră pe gură, pentru un sărut prelung.

— Nu m-am gândit c-o să ajungem la asta, Susan. Îmi spusesem că n-o să complic legătura noastră lăsând să intervină pasiunea. Dar mi se pare că nu pot să fac altfel.

— Nici eu, Steve, încuviinţă femeia lipindu-se de el. Am impresia că Au trecut secole de când nu m-ai mai ţinut în braţe.

O dorinţă violentă, avidă, îi făcu să se înfierbânte, şi se lăsară purtaţi de vârtej, doar în lumina flăcărilor care făceau să danseze umbre în jurul lor.

***

Când se trezi, lipită de Steve, primele raze de soare pătrundeau în cameră. Oftă mulţumită şi-i mângâie încet părul. Pentru nimic în lume nu şi-ar fi dorit să fi fost altundeva…

Se ridică încet, încruntându-şi sprâncenele. Da, nu se puteau lipsi unul de celălalt. Şi totuşi, asta nu rezolva absolut deloc problema lor; încă îşi doreau de la viaţă lucruri foarte diferite.

— Susan? murmură Steve, trezindu-se la rândul lui. Spune-mi că mă iubeşti, te rog.

Ea uită totul, pentru a se contopi din nou cu el, şuşotindu-i tandrele mărturisiri de care nu puteau să se plictisească. Abia după mult timp, Steve declară:

— Susan, nu ţi se pare minunat c-am reuşit să ocrotim

legătura noastră până acum? Timpul lucrează pentru noi. Nu avem nevoie să impunem soluţii arbitrare... Vor veni singure.

Susan nu ştia dacă putea să împărtăşească acelaşi optimism, dar măcar era sigură de un lucru: îi aparţinea trup şi suflet.

— Sper, Steve, şopti, fără să îndrăznească să creadă lucrul ăsta. Sper.

Se sărutară din nou. Încântarea de a redescoperi pasiunea fizică ce-i unea se dovedea, cu toate incertitudinile, de neoprit.

Capitolul 14

Steve porni motorul şi, înainte de a porni la drum, o mângâie cu blândeţe pe obraz.

— Ce-i cu expresia asta atât de tristă?

El însuşi se străduia să pară vesel, dar nu reuşea pe de-a-ntregul.

Spre marele ei necaz, Susan îşi simţi ochii umezindu-se. Redeveni stăpână pe sine şi, cu un zâmbet tremurător, răspunse:

— M-am simţit chiar foarte bine aici. Mi-ar fi plăcut să dureze mai mult.

Detesta gândul să fie din nou despărţiţi.

— Putem să mai venim, strecură el pe un ton neutru, cu ochii pe drum.

— Da. Da, bineînţeles.

Dar cum să se mulţumească doar cu câte un weekend din când în când, cu câteva ceasuri furate pe ici, pe colo. Dintr-odată, îşi dădu seama că avea nevoie de el în fiecare zi, că o relaţie sporadică nu i-ar fi fost de-ajuns.

— O să vii la Grafton, din când în când, nu-i aşa? Părea la fel de nesigur pe viitor ca şi ea.

— Fireşte…

De ce era atât de amărâtă? Nu-i mai impunea niciun ultimatum, o lăsa să procedeze cum voia. Nu asta îi ceruse tot timpul?

Tăcură un timp. Steve se concentra asupra condusului, cu o expresie sumbră. Se hotărâse să nu-i mai ceară să rămână la Grafton, să-şi sacrifice cariera. La ce-ar fi folosit dacă până la urmă ar ajunge să-l dușmănească? O nouă despărţire părea inevitabilă, însă risca să se dovedească mai crudă ca oricând.

Femeia se luptă câteva clipe cu centura de siguranţă care se înţepenise, şi el rezistă tentaţiei de a-i veni în ajutor. Acum, ar fi vrut s-o susţină în permanenţă, să-i consacre tot timpul, să împartă totul cu ea, bucuriile şi

greutăţile. De exemplu, cu ce plăcere o învăţase să pescuiască. Nu fusese decât ceva cât se poate de simplu şi de banal, dar savurase expresia concentrată cu care-i ascultase explicaţiile. De ce oare n-o luase niciodată cu el într-una dintre expediţiile dinainte?

Nu putu să se stăpânească să nu zâmbească, auzind-o spunând, ca şi cum i-ar fi citit gândurile:

— Steve, de ce n-am mers niciodată cu tine la pescuit până acum?

— Cred că… mă temeam să nu te plictiseşti.

Într-un fel, era adevărat. Ştiind-o obişnuită cu ritmul vieţii de oraş, nu şi-ar fi putut închipui că va aprecia atât de mult două zile de viaţă în mijlocul naturii. N-o cunoştea prea bine: tot ce era nou o interesa, o stimula.

— Ce idee! replică Susan zâmbind. Credeam că, dimpotrivă, la pescuit preferi să mergi cu bărbaţii, că te-ar fi deranjat prezenţa unei femei.

— E rândul meu să exclam: «ce idee»! spuse şoferul izbucnind în râs. Paradoxal, se pare că mai avem multe de învăţat unul despre celălalt.

Plecând în zori, ajunseră la Grafton foarte devreme şi, Steve, înainte de a se duce la serviciu, o lăsă în faţa casei şi plecă după un sărut scurt de despărţire.

Susan închise uşa apartamentului, oftând din adâncul inimii. Se simţea agitată şi nu reuşea să-şi pună ordine în vârtejul gândurilor. Ce voia ea până la urmă? Ce voia Steve? Se arătase foarte tandru dar şi puţin distant, aproape resemnat. Să fi renunţat definitiv la gândul unui viitor împreună?

Ziua următoare era ajunul alegerilor. Steve nu-i dădu telefon. Femeia se gândi că trebuia să fie extrem de ocupat, bineînţeles. Totuşi, în mod absurd, simţi o vagă decepţie. Ca să nu se mai gândească la asta, îşi pregăti întâlnirea pe care urma s-o aibă cu cei de la televiziunea din Atlanta şi redactă, pentru Patsy, un articol despre urmările manifestării de la mină.

În ziua alegerilor, se trezi devreme, să meargă la biroul de vot. Era vreme închisă şi peste oraş căzuse un pic de brumă. După ce puse în urnă buletinul de vot, marcat pe numele lui Steve, se întoarse acasă să arunce o ultimă privire peste articol, apoi se duse la maică-sa. Aceasta, urma să dea seara o recepţie, şi-i solicitase ajutorul.

Când termină de aranjat nenumăratele platouri cu tartine, ce trebuia să hrănească cincizeci de persoane, era după-amiază târziu.

— Asta a fost tot! declară Susan, prăbuşindu-se pe un scaun. Cred că n-am uitat nimic.

Maică-sa aşează un bol cu punci pe o masă rulantă, apoi veni să ia loc lângă ea.

— Susan, nu fi atât de îngrijorată, spuse mama, cu blândeţe. Sunt sigură că Steve o să câştige.

— Sper, pentru el, oftă Susan. Cu toate că, evident, pe de altă parte, mi s-ar simplifica viaţa dac-ar pierde.

— Cum a fost în weekend-ul pe care l-aţi petrecut împreună? întrebă Emma cu tact.

Era prima oară, în ziua aceea, când îndrăznea să abordeze subiectul ăsta.

— Bine. Foarte bine…

Susan îşi muşcă buzele şi adăugă, încet:

— Să ştii că încă îl iubesc pe Steve. Sunt nevoită să recunosc lucrul ăsta.

— El ştie?

— Da… dar la ce poate să ducă acest lucru? Viaţa lui e aici. A mea este altundeva, acolo unde o să se ivească ocazia.

Emma îşi înălţă sprâncenele.

— Până la urmă, n-aţi stabilit încă nimic? Credeam că, dimpotrivă, aţi discutat problema.

— Am preferat să evităm pentru moment discuţia pe tema asta, răspunse Susan ridicând din umeri, obosită.

Emma ezită o clipă, apoi întrebă brusc:

— Ce-ai face dacă… Steve te-ar cere din nou de soţie?

Susan se gândi o clipă la vaporoasa rochie de mireasă agăţată în şifonier.

— N-a făcut-o, mormăi, încercând să se eschiveze.

— Susan, răspunde-mi fără ocolişuri, insistă cu blândeţe, dar ferm, Emma.

— M-aş mai gândi.

Emma nu putu să-şi ascundă o uşoară exasperare.

— «Te-ai mai gândi»?

Puţin iritată, Susan ridică mâinile.

— M-aş gândi foarte serios, fireşte. În weekend-ul ăsta, am avut impresia că mai greu aş putea să mă despart de el decât de carieră. Numai că dacă n-ar merge relaţia dintre noi, ce s-ar întâmpla cu mine?

— Ai lua-o de la început, pur şi simplu, replică Emma categoric. Numai că, după părerea mea, ai fi mai liniştită sufleteşte, pentru că ai făcut tot posibilul ca relaţia voastră să izbândească.

— Dar e... E foarte posibil să plec înainte ca el să se gândească să-mi vorbească despre căsătorie. Dacă se gândeşte cumva la aşa ceva!

— De ce nu-l ajuţi să iasă din impas? sugeră Emma. Susan făcu ochii mari.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine. De exemplu, anunţă-l că rămâi la Grafton, deocamdată. Dacă n-o să aibă nicio reacţie, ai putea să te gândeşti să te duci în altă parte, pentru moment. Nu uita că trebuie să fi fost foarte rănit în amorul propriu. Nu mai îndrăzneşte să se impună.

— Poate. Numai că nu vreau să aibă impresia că-i forţez mâna. Mă tem un pic să nu dau vrabia din mână pentru cioara de pe gard.

Maică-sa se apropie s-o sărute şi o strânse în braţe.

— Draga mea, să sperăm că totul o să se rezolve.

Susan luă un platou să-l ducă în sufragerie, unde începeau să vină invitaţii. Eric, care stătea de vorbă într-un colţ cu Wendy, îi făcu semn cu mâna, cu un zâmbet larg pe

buze.

— Bună, Susan. Îl cauţi pe Steve?

— A venit? răspunse imediat Susan, lăsând platoul pe o masă. Nu ştiam.

— A ieşit puţin în grădină împreună cu tatăl tău, să vadă cum stau lucrurile cu o streaşină.

— Dar s-a înnoptat… şi plouă!

— Doar îl ştii pe Steve, spuse vesel Eric. Trebuie să rezolve şi cea mai mică problemă, fără să piardă niciun minut. Răbdarea n-a fost niciodată punctul lui forte. A spus că ploaia o să-i arate mai bine găurile din streaşină, şi a plecat înarmat cu o lanternă.

— Cred că e ud leoarcă la ora asta! exclamă Susan râzând.

— Cine e ud leoarcă? întrebă curioasă Patsy Winter, care se apropia împreună cu soţul ei.

Susan îi spuse cum stăteau lucrurile, apoi începură să vorbească despre viitoarele articole ce urmau să apară.

— Datorită ţie, trase concluzia Patsy, „Curierul” şi-a găsit din nou cadenţa. Nu uita că sunt gata să te angajez oricând, în condiţiile pe care le vrei.

— Îţi mulţumesc, spuse Susan cu căldură, dar cred că trebuie să-mi încerc mai întâi şansa în televiziune, care mă atrage mai mult decât presa scrisă. De altfel, am obţinut un interviu la Atlanta, mâine.

— Ei bine, atunci îţi urez succes, concluzionă Patsy zâmbind. Susan îi mulţumi şi, după ce îmbrăcă un impermeabil, plecă în grădină să-l caute pe Steve. Îl găsi singur, aşezat sub foişor – la adăpost de ploaie, contemplând gânditor stelele. Picăturile de ploaie care cădeau pe acoperiş dădeau scenei o curioasă atmosferă de intimitate.

— Ai rezolvat problema?

— Cu streaşina? Da. Am rezolvat-o în două minute.

El îi privi o clipă chipul luminat de un felinar şi adăugă bătând cu palma locul de lângă el:

— Stai cu mine o clipă… Invitaţii or să ne aştepte.

Ea se conformă, cutremurându-se pentru că era rece, şi îşi strânse poalele impermeabilului.

— Steve, mâine am programată o întâlnire la Atlanta, pentru un interviu.

— Aha! Crezi că ai şanse? întrebă pe un ton neutru.

— Mi-e greu să spun dinainte. Vom vedea.

O surprinse indiferenţa proprie. Orice teamă de eşec, neliniştea referitoare la problemele de carieră, dispăruseră. Era din cauza vremii? Sau poate Steve ştiuse să-i redea încrederea în ea însăşi?

După o clipă de ezitare, continuă:

— Patsy mi-a propus să mă angajeze cu normă întreagă.

O privi o clipă cu atenţie şi, spre marea ei surprindere, îl auzi răspunzând:

— Sper că n-ai acceptat!

I se puse un nod în gât. Deci nu voia s-o vadă rămânând la Grafton? încercă să glumească:

— Te temi să nu fac în permanenţă scandal cu articolele mele?

— Nu numai asta, răspunse el râzând. Ştiu însă că după câteva luni, o să te plictiseşti de moarte.

O luă de mână şi continuă:

— Fă tot ce poţi mâine, la Atlanta. Sunt sigur c-o să fii angajată. Dacă nu, bineînţeles, îţi mai rămâne varianta Minneapolis.

— Şi… noi? întrebă, cu voce tremurătoare.

— O să ne vedem cât de des vom putea, răspunse Steve cu nonşalanţă. Adică, de fiecare dată când o să vii la Grafton.

— Dar… ştii bine că prima dată n-a mers, protestă ea, din ce în ce mai dezorientată.

El clătină din cap şi începu să-i explice, mângâind-o pe mână:

— E drept… dar cred că eu sunt vinovatul de atunci. N-am vrut să văd cât aveai nevoie de munca ta ca să fii

fericită. Entuziasmul şi abilitatea ta, din timpul incidentului de la mină, mi-au deschis ochii... Nu mai vreau să-ţi fiu un obstacol în calea carierei.

Susan nu mai înţelegea. N-o mai implora să rămână. Parcă-şi alungase din minte perspectiva mariajului...

— Steve, succesul în carieră nu este singurul lucru pe care-l aştept de la viaţă.

— Poate nu, ripostă el ferm. Totuşi, cred că nu te poţi lipsi de aşa ceva. Pentru asta, de acum încolo, sunt gata să accept puţinul timp pe care o să mi-l consacri. Şi să nu-ţi mai solicit altul în plus.

Se simţea în acelaşi timp emoţionată şi tulburată de generozitatea de care dădea dovadă. Fără îndoială, ar fi trebuit să se bucure că o lăsa liberă, dar încerca o decepţie profundă.

— Şi... căsătoria noastră? întrebă ea, nemaiputând rezista. Îi venea să strige: „Şi noi? Şi cuplul nostru?”

— Poate o să ne mai gândim, într-o zi. Deocamdată, nu pot să fac nicio promisiune. Dacă sunt ales, mai am încă doi ani treabă aici.

Susan îşi muşcă buzele, ca şi cum îi apărea din nou un vechi coşmar. Încă o dată, ambiţiile îi despărţeau.

— Şi peste... peste doi ani? întrebă încet femeia. Steve ridică din umeri.

— O să vedem atunci. Eric o să fie plecat la universitate, ceea ce va schimba poate lucrurile.

Susan era prea distrusă ca să mai răspundă. Visul pe care abia îndrăznise să-l contureze se risipea. Parcă prin vis, îl auzi pe Steve trăgând concluzia:

— Du-te acasă să te odihneşti, pentru că-mi închipui că mâine o să pleci dimineaţă. În orice caz, rezultatul alegerilor n-o să fie cunoscut decât mâine seară.

Femeia se ridică şi murmură cu glas stins:

— Am înţeles. Succes, Steve.

— Şi ţie, Susan.

Capitolul 15

— Cum s-a desfăşurat interviul? îşi întrebă Emma Trent fiica. Aceasta abia venise de la aeroport. Epuizată, se prăbuşi pe canapea.

— Mai bine decât mă aşteptam… Mi-au oferit postul! Părinţii, încântaţi, scoaseră exclamaţii victorioase şi veniră s-o sărute călduros.

— Povesteşte-ne amănunţit, o rugă Clayton. Răutăcioasă, Susan hotărî să-i ţină puţin în suspans.

— Ei bine… ca să încep, trebuie să spun că linia aeriană care face legătura dintre Clacksburg şi Atlanta e foarte prost organizată. Nici măcar nu servesc prânzul.

— Susan! protestă tatăl.

Ea izbucni în râs şi continuă mai serioasă:

— Trebuie să realizez o emisiune săptămânală de douăzeci de minute despre problemele consumului. Salariul e mai mic decât la Minneapolis, dar, în schimb, pot să-mi organizez programul cum vreau. În plus, am ocazia să promovez în continuare.

Tăcu o clipă şi continuă cu un mic zâmbet:

— Mai mult chiar, cum zborul nu durează decât o oră, pot să locuiesc la Grafton. Aici o să fac documentarea şi o să mă duc la Atlanta de trei-patru ori pe săptămână, pentru filmări.

— Mi se pare o soluţie excelentă, murmură Emma cu blândeţe.

Susan încuviinţă clătinând din cap.

— Da. Şi mie mi se pare. Ştii unde-i Steve? Am încercat în zadar să iau legătura cu el de la aeroport. Mi s-a spus de la birou că şi-a luat două zile de concediu.

— După succesul în alegeri, judecătorul l-a sfătuit să-şi ia o scurtă pauză binemeritată, spuse Clayton. Cred că a plecat la pescuit, acolo unde se duce de obicei.

Tânăra femeie îşi simţi inima bătându-i mai repede.

— Eric e cu el?

— Nu. A rămas la noi, pentru că Steve nici n-a vrut să audă să lipsească de la şcoală.

— Mda. Înţeleg. Vi s-a părut fericit că a câştigat? interveni Emma:

— La drept vorbind, nu atât cât am crezut noi... A primit vestea cu mult calm.

— Sunt totuşi sigură că în sinea lui s-a simţit impresionat că oamenii au în continuare încredere în el, remarcă Clayton.

— Şi Robert Wakefield? A fost supărat? Clayton pufni într-un hohot sincer de râs.

— E puţin spus! în plus, riscă să se compromită din cauza unei afaceri dubioase cu Bruckerii. O anchetă e în curs de desfăşurare.

Mai stătură de vorbă câteva minute, după care Susan se ridică. Abia aştepta să-l vadă pe Steve, şi ştia că ai ei o vor înţelege.

— Aş vrea să-i dau personal vestea lui Steve, anunţă tânăra femeie. Mai bine să plec acum, dacă vreau să ajung înainte de lăsarea întunericului.

— Ai dreptate... şi să ştii că gândurile noastre bune te vor însoţi, spuse tatăl cu tandreţe.

Îşi luă rămas-bun de la amândoi şi, fără să mai piardă o clipă, urcă în maşină.

Când ajunse la uşa cabanei, se înnoptase şi Steve pregătea focul. Când auzi zgomot, se întoarse imediat; un zâmbet radios îi apăru pe chip şi veni la ea s-o strângă în braţe.

— Susan... ce surpriză minunată!

O conduse în faţa focului, adăugând:

— Ştii că azi n-am prins nimic? îţi închipui că numai la asta nu mă gândeam.

Nou-venita începu să râdă şi odată aşezată pe perne, spuse:

— Steve... am căpătat o slujbă pentru televiziunea din Atlanta, dar, o să locuiesc în Grafton.

O privi câteva clipe, cu ochi scânteietori.

— Am şi eu un amestec în hotărârea asta?

— Da, mărturisi ea.

Îşi adună tot curajul şi trase adânc aer în piept.

— M-am hotărât să mă instalez aici pentru că... aş vrea să mă ceri în căsătorie.

Steve rămase mut în prima clipă. Când vorbi, o emoţie adâncă îi voala vocea.

— De când tinerele femei iau asupra lor răspunderea cererii în căsătorie?

— De astăzi, decretă cea întrebată. Şi ştiu că n-o să accept niciun răspuns negativ!

— N-ai de ce să-ţi faci griji, replică el cu blândeţe. O să fiu soţul tău.

Se strânseră în braţe din nou, bulversaţi, mai fericiţi ca oricând. Era ca şi cum nodul gordian ar fi fost în sfârşit desfăcut.

— Susan, te-am iubit întotdeauna. Să ne căsătorim cât se poate de repede. Am pierdut deja prea mult timp.

— Întru totul de acord. De ce să nu facem anunţul pentru Crăciun, de exemplu?

— Mi se pare o idee excelentă. Ai timp să pregăteşti totul?

— Am deja rochia de mireasă, nu uita.

— Spune-mi. Când îţi ocupi postul de la Atlanta?

— La începutul lui ianuarie. Bărbatul clătină din cap, înţelegător.

— În condiţiile astea, suntem constrânşi să lăsăm luna de miere pentru mai târziu.

Se sărutară îndelung, apoi Steve întrebă pe un ton în acelaşi timp înduioşat şi maliţios:

— Cum se face că ai venit să-mi faci propunerea pe care mi-ai făcut-o?

— Nu puteam să mai suport ideea de a te pierde din nou!

— Dar ce-ai fi făcut dacă n-ai fi fost angajată la Atlanta? Ai fi plecat la Minneapolis?

— Nu, Steve. Era prea departe. Aş fi căutat în continuare, lucrând pentru moment în jurnalistică.

— Eşti sigură că nu-ţi pare rău pentru Minneapolis? Ţi se oferea un salariu mai mare.

— Ce importanţă are? Mi-am dat seama, la un moment dat, că cel mai important lucru este să fiu cu tine. Şi nu m-am simţit îndreptăţită să-ţi cer să mă urmezi oriunde m-aş duce.

— Din partea mea, renunţasem să-ţi impun o viaţă de femeie casnică, pentru că n-ai fi fost niciodată fericită. Ştii că, într-o oarecare măsură, Eric mi-a deschis ochii?

Femeia îşi înălţă sprâncenele, surprinsă.

— Cum asta?

— Ei bine... relaţia lui cu Wendy părea compromisă, la început, de numeroase obstacole. Totuşi, s-a încăpăţânat şi, cu multă răbdare, a reuşit să construiască ceva ce pare din ce în ce mai solid.

— Înţeleg, şopti ea. Sunt... sunt atât de fericită că am reuşit în sfârşit să găsim o soluţie.

— Susan, cu o dragoste ca a noastră, totul devine posibil. Nimic nu ne mai poate despărţi.

Noaptea acoperea încet-încet munţii, în timp ce focul, în şemineu, trosnea vesel, ca un simbol al unei fericiri în sfârşit realizate.

Sfârşit